

ให้รางวัลตัวเอง ด้วย... การยกโทษ

เรียนรู้จักวิธี
ควบคุมชีวิตตนเอง
ผ่านทาง *การยกโทษ*



จอยซ์ ไมเออร์

ผู้เขียนหนังสือยอดนิยมอันดับ # 1 ของนิวยอร์กไทมส์

ให้รางวัลตัวเอง
ด้วย...
การยกโทษ

ให้รางวัลตัวเอง ด้วย...
การยกโทษ

เรียนรู้วิธี
ควบคุมชีวิตตนเอง
ผ่านทาง *การยกโทษ*

จอยซ์ ไมเออร์



JOYCE MEYER
ministries

ตู้ ปณ. 272 อ.เมือง เชียงราย 57000

ให้รางวัลตัวเอง ด้วย... การยกโทษ
Do Yourself a Favor... FORGIVE

ผู้เขียน จอยซ์ ไมเออร์
ผู้แปล/เรียบเรียง ประพันธ์ พิพัฒน์มหกิจ หน่อราช
บรรณาธิการ สุรพงศ์ ประทุมวรรณ
พิสูจน์อักษร เด่นดวงจันทร์ สิทธิโนล
กราฟิกดีไซน์ วรวิทย์ เชื้อนเพชร

สงวนลิขสิทธิ์ © 2012 โดย จอยซ์ ไมเออร์

พิมพ์ครั้งที่ 1 มกราคม 2014

ราคา 190 บาท

พิมพ์ที่ เกวสีพรีนติ้ง
โทร. 053-306508

สำนักงาน **รายการชีวิตเปี่ยมสุขทุกวัน**
ตู้ ป.ณ. 272 อ.เมือง จ.เชียงราย 57000
โทรศัพท์ : 053-703881, 084-9902519
อีเมลล์ jmmthailand@gmail.com

สารบัญ

	หน้า
อารัมภบท	ช
1. ไม่ยุติธรรมเลย	1
2. อารมณ์โกรธ	11
3. รากเหง้าของความโกรธ	19
4. รากเหง้าของความอิจฉา	33
5. หน้ากากปกปิดความโกรธ	45
6. คุณกำลังโกรธใคร?	55
7. ช่วยด้วย ฉันกำลังโกรธ	79
8. ช่วยด้วย ฉันอยู่ในความสัมพันธ์กับคนซีโมโห	87
9. ทำไมต้องยกโทษ?	97
10. ฉันอยากยกโทษ แต่ไม่รู้จะอย่างไร	111
11. ค้นหาการไม่ให้อภัยซึ่งซ่อนอยู่	131
12. ฤทธิ์เดชและพระพรของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน	139
13. ข้าแต่พระเจ้า โปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด	153
14. บรรเทาภาระหนักของคุณ	167
15. บำเหน็จจากพระเจ้า	179

อารัมภบท

พระเยซูเสด็จมาเพื่อยกโทษบาปเรา และรื้อฟื้นเราให้กลับไปสู่ความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้าผ่านทางพระองค์ การอภัยโทษบาปซึ่งเป็นของขวัญที่มอบให้เราเปล่าๆ เป็นสิ่งซึ่งงดงามและไม่มีสิ่งใดเทียบได้ สิ่งที่พระเจ้าประทานแก่เราเปล่าๆ แล้วนั้น พระองค์ทรงคาดหวังให้เรามอบให้คนอื่นเปล่าๆ ด้วย เพราะเราได้รับการยกโทษจากพระเจ้าแล้ว เราจึงสามารถยกโทษให้คนอื่นซึ่งได้กระทำบาปต่อเรา หรือทำร้ายเราอย่างหนึ่งอย่างใด

ถ้าเราไม่ยอมยกโทษ ชีวิตของเราจะมีแต่ความทุกข์ จิตใจของเราจะเต็มไปด้วยพิษร้ายของความขมขื่น ฉันได้รับบทเรียนว่า ถ้าฉันยกโทษให้แก่คนที่ทำร้ายฉัน ก็เท่ากับฉันกำลังให้รางวัลตัวเอง ความรู้เช่นนี้ช่วยให้ฉันยกโทษให้คนอื่นได้ง่ายขึ้น ไวขึ้น และสามารถยกโทษให้เขาได้อย่างสิ้นเชิง ที่จริงฉันอยากจะพูดได้ว่า ฉันเรียนรู้หลักการเรื่องนี้มาอย่างง่ายตายตั้งแต่ช่วงเริ่มแรกในชีวิต โดยไม่ต้องสูญเสียเวลาอันมีค่าของชีวิตไป แต่ฉันก็พูดอย่างนั้นไม่ได้ ฉันต้องใช้เวลาหลายสิบปีกว่าจะเรียนรู้บทเรียนเหล่านี้ ที่ฉันกำลังนำมาแบ่งปันแก่คุณผ่านทางหนังสือเล่มนี้

น่าเสียดายที่ไม่มีใครเลยที่ก้าวเดินไปในชีวิตโดยที่ไม่เคยได้รับความเจ็บช้ำ มีบาดแผล หรือพบกับเรื่องที่ทำให้เสียใจ ประสบการณ์บอกเราว่าชีวิตคนเราเต็มไปด้วยความอยุติธรรม แต่เราก็สามารถเป็นอิสระจากความเจ็บปวดแห่งบาดแผลเหล่านี้ได้ โดยปล่อยให้มันผ่านไปและไว้วางใจให้พระเจ้าเป็นผู้แก้แค้นแทนเรา และประทานความยุติธรรมให้แก่ชีวิตของเรา

รากเหง้าของการไม่ให้อภัยเป็นสิ่งที่อันตรายมาก มันหยั่งลึกลงไปและฝังรากอยู่ในส่วนลึกของเรา มันมีเล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว หลอกให้เราเชื่อว่า

เพราะคนอื่นทำผิดต่อเรา เขาจึงต้องได้รับการลงโทษ และเราจะไม่มีวันพบกับความสุขได้จนกว่าเขาจะได้รับโทษอย่างสาสม เราอยากได้รับการชดเชยในความเจ็บปวดที่เราต้องแบกรับมา แต่มีพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถชดเชยให้เราได้ และพระองค์จะทรงชดเชยแก่เราแน่นอน ถ้าเราไว้วางใจพระองค์และยกโทษให้แก่ศัตรูของเรา ดังที่พระองค์ได้บัญชาให้เรากระทำ

ฉันแน่ใจว่า หลายคนที่อ่านหนังสือเล่มนี้อาจกำลังมีความโกรธฝังอยู่ในจิตใจ มีบางคนที่ทำให้เขาเจ็บ และเขารู้สึกผิดหวังกับชีวิต ฉันขอวิษฐานขอให้หัวใจของพวกเขาได้เปิดต่อพระเจ้า และให้เขามองเห็นถึงความสำคัญเร่งด่วนที่เขาจะมีชีวิตที่หลุดพ้นจากความขมขื่น ความขัดเคืองใจ การไม่ยอมยกโทษ และอาการเสียใจทุกอย่าง

ฉันเชื่อว่า ทุกสิ่งทุกอย่างมีโอกาสที่เราต้องเจอกับเรื่องที่ทำให้เสียใจและทำให้เราโกรธ แต่การมีความรู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างเหมาะสม จะช่วยให้เรากลับมาที่ก้าวเลยพ้นความโกรธไปสู่ชีวิตที่มีความสุขซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เราแล้ว การบ่มความโกรธใครบางคนที่ทำให้เราเจ็บช้ำก็เหมือนการที่เราตีหมาพิช แล้วหวังจะทำให้ศัตรูของเราตาย การที่เราไม่ยอมยกโทษเป็นผลร้ายต่อเรามากกว่าต่อคนอื่นใด พระเจ้าไม่เคยเรียกร้องให้เราทำสิ่งใด ถ้ามันไม่ได้เป็นผลดีต่อเราในบั้นปลาย เราจึงควรไว้วางใจพระองค์และเรียนรู้ที่จะยกโทษแก่คนอื่นอย่างเต็มที่

ขณะที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ ฉันขอวิษฐานให้คุณเรียนรู้จักวิถีที่จะรับมือกับความโกรธได้อย่างถูกต้อง และเมื่อคุณยกโทษ ก็เท่ากับคุณกำลังให้รางวัลตัวคุณเอง

บทที่

1

โม้ยติธรรมเลย

ซูซานนาอายุ 48 ปี สถานที่ที่เธอเติบโตขึ้นคือท้องนาที่ห่างไกลจากชุมชนในเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งของรัฐเท็กซัส พ่อแม่ของเธอยากจนมาก รายได้น้อยนิดบวกกับลูกอีกครึ่งโหล

ซูซานนาเป็นคนสุดท้อง อุปนิสัยของเธอร้ายแรง รูปลักษณ์งดงามและสติปัญญาที่ไม่ธรรมดาล้วนเป็นผลติดกับเธอตั้งแต่เด็ก เธอจบชั้นมัธยมปลายและออกไปเป็นพนักงานขายที่ประสบความสำเร็จคนหนึ่งในบริษัทเล็กๆ ที่ผลิตเสื้อผ้า ในที่สุดเธอก็เริ่มมีกิจการผลิตเสื้อผ้าสตรีเป็นของตัวเอง เธอรักรูทกิจนี้มาก มันทำให้เธอรู้สึกประสบความสำเร็จและมีคุณค่า และเธอก็ทุ่มเทแรงกายแรงใจทั้งหมดให้กับงาน เธอพบและแต่งงานกับชายในฝัน พวกเขามีลูกด้วยกันสองคน หลายปีผ่านไปเช่นเดียวกับธุรกิจของเธอ เวลานี้เธอก็อายุราว 40 แล้ว เธอและสามีบริหารบริษัทมูลค่าหลายล้านเหรียญด้วยกัน

ซูซานนาและสามีมีความสุขกับทรัพย์สินเงินทองที่ได้มา บ้านหลังงาม รถเร็ว และบ้านพักฤดูร้อน ทั้งสองเดินทางท่องเที่ยวไปรอบโลก ลูกสาวทั้งสองของพวกเขาเรียนหนังสือในโรงเรียนชั้นเยี่ยม และได้เข้าสังคมกับกลุ่มคนชั้นสูงเมื่อโตขึ้นต่างก็ประสบความสำเร็จในอาชีพการงาน และมีครอบครัวเป็นของตัวเอง พวกเขาคิดว่านี่คงเป็นจุดสูงสุดของชีวิตแล้วละ ทั้งสองสามีภรรยาไปร่วมนมัสการ

ที่โบสถ์ตามหน้าที่เป็นครึ่งคราว แต่ไม่ได้มีความสัมพันธ์เป็นส่วนตัวกับพระเจ้า ในยามที่ต้องตัดสินใจทำสิ่งใดก็ไม่ได้แสวงหาน้ำพระทัยของพระองค์ สำหรับความสัมพันธ์ในครอบครัวนั้นก็ดูจะเป็นสิ่งผิวเผินมากกว่า ไม่ใช่ความสัมพันธ์ต่อกันแบบลึกซึ้ง ซื่อสัตย์และใกล้ชิดสนิทสนม

วันหนึ่ง โดยไม่มีสัญญาณอะไรบ่งบอกล่วงหน้า จู่ๆ ชูชานนาก็รับรู้ข่าวว่าสามีของเธอมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นและนั่นก็ไม่ใช่ครั้งแรกด้วย เธอรู้สึกตกใจและเจ็บปวดมาก ไม่เพียงแต่เขาจะไม่ซื่อสัตย์ต่อเธอเท่านั้น เธอยังสืบรู้อีกว่า เขาทำให้บริษัทติดหนี้ และเงินก้อนใหญ่ของบริษัทก็ถูกใช้จ่ายไปโดยไม่มีหลักฐาน เขายักยอกเงินของบริษัทซึ่งเธอเป็นคนสร้างขึ้นมา เอาไปปรนเปรอบรรดาผู้หญิงของเขาอย่างลับๆ

ครอบครัวพังลงอย่างรวดเร็ว ชูชานนากลุกทิ้งไว้กับบริษัทซึ่งติดหนี้ก้อนใหญ่ และกำลังใกล้จะล้มละลาย ต่อมาเศรษฐกิจเริ่มตกต่ำ และการค้าปลีกก็แย่ส่งผลให้บริษัทของชูชานนทรุดหนักลงไปอีก ความโกรธและความขมขื่นต่ออดีตสามีของเธอ ซึ่งเป็นต้นเหตุของทุกเรื่องราว ก็ยิ่งพอกพูนเพิ่มขึ้นทุกวัน

ชูชานนาหันไปหาลูกๆ โดยหวังจะได้รับความเข้าใจและคำปลอบประโลม แต่พวกลูกๆ กลับรู้สึกขมขื่นต่อเธอเพราะช่วงเวลาหลายปีที่เธอทุ่มเททำงานหนักจนทะเลาะที่จะใช้เวลากับลูกๆ พวกเธอรู้สึกว่าคุณพ่อนอกใจแม้ก็เป็นเพราะแม่รักธุรกิจการงานมากกว่าสิ่งอื่นใดในโลกนั่นเอง ลูกสาวทั้งสองต่างก็ยุ่งอยู่กับชีวิตครอบครัวของตนเอง และไม่มีใครใส่ใจกับปัญหาและความต้องการของแม่แบบเดียวกับที่แม่เคยทอดทิ้งพวกเธอในวัยเด็กนั้นแหละ ชูชานนาต้องการกำลังใจแต่ไม่มีใครหยิบยื่นให้เธอเลย

เธอหันไปหาน้องสาว แต่ไม่น่าเชื่อที่น้องสาวของเธอกลับรู้สึกสมน้ำหน้า ที่เธอตกต่ำ เธอมองว่าตลอดหลายปีแห่งความสำเร็จและสุขสบายนั้นมันทำให้ชูชานนาเป็นคนทีเห็นแก่ตัวและแล้งน้ำใจ รอยริ้วระหวางสองพี่น้องนั้นกว้างเกินกว่าจะเยียวยา ทำให้ทั้งสองคนไม่ยอมคุยกันมาแปดปีแล้ว

ถึงแม้ลูกๆ ของเธอจะแสดงกริยาสุภาพ แต่ก็ไม่เคยโทรหาหรือเชิญเธอไปเยี่ยมที่บ้านเลย ชูชานนายังรู้สึกขมขื่นหนักเข้าไปอีก เธอโทษทุกคนที่เป็นต้นเหตุทำให้เธอขาดความสุขในชีวิต ไม่เคยมีแม่แต่ครั้งเดียวที่เธอคิดจะยอมรับว่า

ปัญหาบางเรื่องอาจเป็นความผิดของเธอเอง และเธอก็ไม่เคยคิดเลยแม้แต่ครั้งเดียวที่จะยกโทษและขอโทษคนอื่น ๆ ในเรื่องเหล่านี้

เธอโกรธอดีตสามี โกรธตัวเองที่ไม่ทันสังเกตเห็นเลยว่าครอบครัวและธุรกิจของเธอกำลังพังลงไปต่อหน้าต่อตา เธอโกรธลูกๆ ที่ไม่ได้ช่วยเหลืออะไรเลย และเธอรู้สึกโกรธพระเจ้าที่ทำให้ชีวิตของเธอตกอยู่ในสภาพที่น่าผิดหวังเช่นนั้น

เจอแบบนี้ ใครบ้างจะไม่โกรธ?

คนส่วนใหญ่ที่ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ก็ย่อมต้องรู้สึกโกรธ แต่เราไม่จำเป็นต้องโกรธเลยถ้าเราเข้าใจความรักของพระเจ้าและรู้ว่าพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมทางออกจากความระทมทุกข์ไว้ให้เราแล้ว ชีวิตของผู้คนที่ต้องพังไปเพราะความโกรธและการไม่ให้อภัยนั้นมีมากมายอย่างน่าประหลาดใจ แน่นนอน หลายคนไม่รู้ว่าเขาจำเป็นต้องยกโทษ แต่หลายคนเป็นคริสเตียนซึ่งรู้ดีว่า แต่กลับไม่ยอมตัดสินใจเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้อง เขาดำเนินชีวิตไปตามอารมณ์ความรู้สึก แทนที่จะยอมก้าวไปทำในสิ่งที่ดีกว่า เขาซังตัวเองอยู่ในคุกแห่งความรู้สึกด้านลบ ดำเนินชีวิตไปอย่างกระโผลกกระเผลก แทนที่จะมีความสุขสดชื่นอย่างบริบูรณ์

แน่นนอน คนส่วนใหญ่ก็คงต้องรู้สึกโกรธเป็นธรรมดา แต่มันมีหนทางที่ดีกว่านั้น เขาสามารถให้รางวัลตัวเองได้ด้วยกรยกโทษ เขาสามารถสลัดความรู้สึกผิดหวังออกไป เพื่อจะพบกับสิ่งใหม่ๆ ในพระเจ้า เขาสามารถมองไปยังอนาคตข้างหน้า แทนที่จะติดอยู่กับอดีต เขาสามารถเรียนรู้จากข้อผิดพลาด และพยายามที่จะไม่ทำผิดซ้ำอีก

ถึงแม้ว่าพวกเราส่วนใหญ่อาจไม่ถึงกับต้องประสบกับสภาพการณ์ที่รุนแรงเช่นเดียวกันกับซูซานนา แต่ก็คงมีเรื่องราวมากมายไม่รู้จบสิ้นที่ทำให้รู้สึกโกรธ... ทั้งเรื่องกวนใจจากสุนัขของคนข้างบ้าน เรื่องของรัฐบาล เรื่องภาษี เรื่องเงินเดือนที่ไม่ได้ขึ้นอย่างที่คาดไว้ เรื่องจรรยา เรื่องของสามีที่ชอบถอดรองเท้าและชั้นในกองไว้บนพื้นในห้องน้ำ เรื่องที่ลูกๆ ไม่ค่อยซาบซึ้งในสารพัดสิ่งที่คุณได้ทำเพื่อพวกเขา และยังมีบางคนที่ชอบพูดอะไรแรงๆ กับเราแล้วก็ยังไม่รู้จัก

ขอโทษ พ่อแม่ที่ไม่เคยแสดงความรักต่อเรา และรักพี่ๆ น้องๆ มากกว่าเรา หรือ การที่เราโดนคนอื่นใส่ร้าย และเรื่องอื่นๆ อีกอีกประเภทแบบไม่รู้จกจบสิ้น ซึ่งกลายเป็น โอกาสที่จะทำให้เรารู้สึกโกรธ หรือไม่ก็ยกโทษเสีย แล้วดำเนินชีวิตต่อไป

ปฏิกิริยาตามธรรมชาติของเราทุกคนในเรื่องนี้ก็คือ เราเจ็บใจ สะดุด ขมขื่น โกรธ และไม่ยอมให้อภัย

แต่การที่เราบ่มเพาะความรู้สึกด้านลบเหล่านี้ไว้ มันทำให้ใครเจ็บปวดละ? คนที่ทำให้เราเสียใจหรือ? บางครั้งมันก็ทำให้หลายคนรู้สึกเจ็บได้เหมือนกัน ถ้าเราตัดความสัมพันธ์กับพวกเขาเพราะอารมณ์โกรธ แต่บ่อยครั้งแล้ว พวกเขาไม่รู้หรือไม่สนใจเสียด้วยซ้ำว่าเรากำลังโกรธ เราเดินไปเดินมาด้วยใจเจ็บ นึกถึงแต่ เรื่องที่คนอื่นทำร้ายจิตใจเราเข้าไปเข้ามาในความคิด คุณใช้เวลามากมายแค่ไหน ในการชกช้อมคำด่าคนที่ทำร้ายคุณอยู่ในใจ แต่สุดท้ายก็ยิ่งทำให้ตัวเองรู้สึก เจ็บปวดหนักเข้าไปอีก ถ้าเราปล่อยให้ตัวเองทำแบบนี้ เรากลับยิ่งซ้ำเติมตัวเอง ให้เจ็บปวดมากกว่าคนที่ทำร้ายเราเสียอีก

การศึกษาทางการแพทย์ชี้ให้เห็นว่า ความโกรธสามารถก่อให้เกิดอะไร ได้สารพัดอย่าง ตั้งแต่เนื้อร้ายในร่างกายไปจนถึงการมีทัศนคติในด้านลบ อย่างน้อยที่สุดมันก็ทำให้เราสูญเสียเวลาอันมีค่าไป ทุกชั่วโมงที่เราอยู่ใน อាកาโรธ ก็คือเวลาที่เรากำลังสูญเสียไปและไม่มีวันจะได้คืน ในกรณีของซูซานนา และครอบครัวของเธอนั้น พวกเขาทำให้เวลาสูญเปล่าไปหลายปี ลองคิดถึง ช่วงเวลาที่พวกเขาไม่ได้พบปะพูดคุยกันเพราะต่างฝ่ายต่างโกรธ ชีวิตคนเรา เป็นสิ่งที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ เราไม่รู้หรอกว่าเราจะเหลือเวลาได้อยู่กับบุคคล อันที่รักอีกสักแค่ไหน ซ้ำเป็นเรื่องที่น่าเสียดายยิ่งนักที่เราทำให้ความสัมพันธ์ และความทรงจำที่ดีๆ ต้องสูญเปล่าไปกับความโกรธ ฉันทเองก็สูญเสียเวลาไป อย่างเปล่าประโยชน์มากมายหลายปีกับความโกรธและความรู้สึกขมขื่นที่เกิด จากความไม่ยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับฉันในวัยเด็ก ทัศนคติของฉันส่งผลด้านลบ ต่อฉันในหลายๆ ด้าน และมันก็ล้นไหลเข้าสู่ครอบครัวของฉัน คนที่โกรธมักจะ ระบายอารมณ์โกรธนั้นกับใครบางคนเสมอ เพราะสิ่งที่สะสมอยู่ในตัวเราก็อยมจะ ล้นไหลออกมา เราอาจคิดว่า เราปิดซ่อนความโกรธของเราไว้จากสายตาของ ทุกคนแล้ว แต่ในท้ายที่สุด มันก็จะพยายามหาช่องทางเผยตัวมันเองออกมาเสมอ

หลายสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรานั้นมันจะไม่ยุติธรรมอยู่แล้ว แต่พระเจ้าจะทรงชดเชยให้แก่เรา ถ้าเราไว้วางใจและเชื่อฟังพระองค์ การที่เราอยากแก้แค้นถือเป็นการปรารถนาที่ปกติ แต่ไม่ใช่สิ่งที่เราควรเอาตัวเข้าไปเกลือกกลั้ว เราต้องการได้รับการชดเชยในความเสียหายที่เกิดขึ้นกับเรา ซึ่งพระเจ้าก็ได้ทรงสัญญาไว้เช่นนั้นอยู่แล้ว

เพราะว่าเรารู้จักพระองค์ผู้ตรัสว่า "การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง" และตรัสอีกว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์"

ฮีบรู 10.30

พระคัมภีร์ข้อนี้ และข้ออื่นๆ ในทำนองเดียวกันนี้ได้หนุนใจให้ฉันยอมปล่อยวางความโกรธและความขมขื่นทิ้งไป แล้วไว้วางใจในพระเจ้าเพื่อให้พระองค์ทรงชดเชยให้ฉัน ตามวิถีทางของพระองค์ ฉันอยากหนุนใจคุณอย่างเต็มที่ด้วยเช่นกันที่จะก้าวกระโดดออกมาด้วยความเชื่อ ทุกครั้งเมื่อคุณรู้สึกว่าจะไม่ได้รับความยุติธรรม

คนที่เราจำเป็นต้องยกโทษนั้น มักไม่ใช่คนที่สมควรจะได้รับการยกโทษ และบางครั้งเขาก็ไม่ต้องการการยกโทษเสียด้วยซ้ำ เขาอาจไม่รู้หรือว่าเขาได้ทำให้เราเสียใจ บางคนก็ไม่สนใจด้วย แต่กระนั้น พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เราที่จะยกโทษให้เขา มันอาจดูเหมือนว่าเป็นสิ่งที่ไม่ยุติธรรมอย่างหนักหนาสาหัส แต่ความจริงก็คือพระเจ้าได้ทรงยกโทษให้เราแล้วก่อนที่จะทรงเรียกร้องให้เรากระทำแบบเดียวกันต่อคนอื่น พระองค์ทรงยกโทษให้เราซ้ำแล้วซ้ำอีก และยังทรงรักเราเสมอไปอย่างไม่มีเงื่อนไข

ถ้าฉันย้อนนึกถึงความผิดพลาดต่างๆ ที่ฉันได้ทำลงไป ซึ่งฉันจำเป็นต้องได้รับการยกโทษทั้งจากพระเจ้าและจากมนุษย์ มันช่วยให้ฉันสามารถยกโทษให้คนอื่นได้ง่ายขึ้น สามิของฉันเป็นคนที่มีใจเมตตาต่อฉันมากในช่วงหลายปีที่ฉันกำลังพยายามที่จะเยียวยาตัวเองจากความเจ็บปวด เพราะการถูกล่วงละเมิดในวัยเด็ก ฉันเชื่ออย่างหนึ่งว่า "คนที่เจ็บซ้ำ จะทำให้คนอื่นเจ็บซ้ำด้วย"

ฉันรู้ว่าฉันทำให้คนในครอบครัวเจ็บปวด และไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์ที่อบอุ่นได้ แต่ฉันก็ทำไปโดยไม่ได้ตั้งใจ นั่นเป็นผลพวงจากความเจ็บปวดและความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ในชีวิตของฉัน ฉันถูกทำให้เจ็บช้ำ ฉันจึงทำให้คนอื่นเจ็บช้ำด้วย ฉันต้องการที่จะมีคนเข้าใจจริงๆ และต้องการคนที่กล้าพูดเตือนฉันในเวลาที่เหมาะสม และฉันต้องการการยกโทษอย่างมากมาย ซึ่งพระเจ้าทรงทำการผ่านทางเดฟ เพื่อประทานสิ่งเหล่านี้ให้แก่ฉัน มาถึงตอนนี้ฉันจำได้ว่า บ่อยครั้งพระเจ้าก็ทรงต้องการทำการผ่านทางฉัน เพื่อให้ทำอย่างเดียวกันต่อคนอื่นด้วย

คุณเคยต้องการได้รับการยกโทษ ทั้งจากผู้คนและจากพระเจ้าบ้างไหม? ฉันแน่ใจว่าเคย ขอให้ระลึกถึงช่วงเวลาเหล่านั้น และมันจะช่วยให้คุณสามารถยกโทษให้แก่คนอื่นในยามที่จำเป็น

ปลดความโกรธวางใจที่ประตุ

ไม่ทราบคุณเคยดูหนังคาบอยตะวันตกสมัยก่อนบ้างไหม ตอนที่พวกคาบอยทุกคนต้องปลดกระสุนปืนฝากไว้ที่ประตุทางเข้าร้านเหล้า? ฉันเคยดูนะ นั่นเป็นตัวอย่างที่ดีที่เราสามารถนำมาใช้ได้เมื่อคิดถึงเรื่องของความโกรธ ความโกรธเปรียบเหมือนกับอาวุธซึ่งเราพกติดตัว พร้อมทั้งจะระเบิดใส่คนที่กำลังจะทำร้ายเราได้เสมอ เหมือนสิ่งคาบอยซึ่งอาจชักปืนออกมาป้องกันตัวเองได้ตลอดเวลา เว้นเสียแต่ว่าพวกเขาจะยอมปลดกระสุนปืนฝากไว้ที่ประตุทางเข้า และเราก็มักจะชักความโกรธของเราออกมาป้องกันตัวเองอยู่เป็นประจำ ขอให้เราปลุกฝังนิสัยที่จะปลดความโกรธฝากไว้ที่ประตุ ก่อนที่เราจะเข้าไปในสถานที่ใดๆ ก็ตาม ขอให้เราปฏิเสธที่จะพกมันติดตัวเมื่อต้องออกไปทำธุระนอกบ้าน ตั้งสติแล้วบอกตัวเองว่า "ฉันจะออกไปข้างนอกวันนี้โดยไม่เอาความโกรธไปด้วย ฉันจะพกเอาความรัก ความเมตตา และการยกโทษติดตัวไปด้วย และจะแจกจ่ายออกไปด้วยใจกว้างขวาง ในยามจำเป็น"

ฉันพบว่า การพูดกับตัวเองมีส่วนช่วยฉันได้มาก ฉันสามารถพูดกับตัวเองเพื่อเข้าสู่และออกจากภาวะต่างๆ ได้ ฉันสามารถพูดกับตัวเองจนเกิดอารมณ์โกรธ

หรือให้หายโกรธก็ได้ ฉันเรียนรู้ที่จะให้เหตุผลกับตัวเอง จงบอกกับตัวเองว่า "เป็นการเสียเวลาเปล่าที่จะเอาแต่โกรธ ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่คุณชอบพระทัยพระเจ้าด้วย ฉันจึงขอใจที่จะละความโกรธทิ้งไป" ฉันเตือนใจตัวเองว่า ฉันกำลังให้รางวัลตัวเองโดยการเลือกเอาสันติสุข และปฏิเสธที่จะโกรธ

เราอาจไม่รู้สึกลอยๆจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่เราสามารถเลือกได้ว่าจะมีชีวิตอยู่เพื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าหรือจะทำให้ตนเองพอใจ ถ้าเราเลือกที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เราก็คงยอมทำหลายสิ่งซึ่งตรงกันข้ามกับสิ่งที่ยุติธรรมความรู้สึกของเราพาไป เรายังคงมีจิตอิสระที่สามารถเลือกทำในสิ่งที่เรารู้ว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา

ความโกรธเป็นสิ่งที่รุนแรง และมีอำนาจทำลายล้าง

ความโกรธ คือความเดือดดาล การต้องการที่จะแก้แค้น และโทสะ มันเริ่มก่อตัวในลักษณะของความรู้สึก และพัฒนาไปเป็นการระบายออกมากทางคำพูดและการกระทำ หากเราไม่ปลดมันออกเสียก่อน มันคือหนึ่งในอารมณ์ที่รุนแรงที่สุด และมีอำนาจทำลายล้างมากที่สุด พระวาระของพระเจ้าสอนให้เราควบคุมความโกรธ เพราะมันไม่อาจสร้างความชอบธรรมได้ตามที่พระเจ้าทรงประสงค์ (ยากอบ 1.20)

พระเจ้าทรงสอนให้เราที่จะเข้าไปในการโกรธ ถ้าเรารู้สึกตัวว่ากำลังเริ่มเดือดดาลด้วยความโกรธ เราต้องรีบเอาฝาหม้อปิดไว้ เราสามารถช่วยตัวเองจนทำให้ปัญหาบานปลายออกไปได้โดยการเอาแต่คิดและพูดถึงแต่เรื่องนั้น ซึ่งเปรียบเสมือนการป้อนข้าวป้อนน้ำให้กับอารมณ์โกรธ... หรือไม่ก็ ในวินาทีที่ความรู้สึกของเรากำลังพลุ่งพล่านขึ้นมาขึ้น เราสามารถทำบางอย่างเพื่อจัดการมันได้ ให้เรากล้าที่จะลุกขึ้นมาต่อต้านกับอารมณ์โกรธและบอกว่า "ฉันขอปฏิเสธที่จะโกรธ ฉันขอปฏิเสธที่จะรู้สึกเจ็บใจ พระเจ้าทรงประทานการรู้จักบังคับตนแก่ฉันแล้ว และฉันจะนำมาใช้"

ฉันได้ฟังเรื่องของศิษยาภิบาลท่านหนึ่งที่เชิญนักเทศน์มาเทศนาที่โบสถ์ของเขา ศิษยาภิบาลนั่งฟังการเทศนาอยู่ในที่นั่งแถวหน้า เมื่อถึงตอนหนึ่งนักเทศน์พูดแบบไม่ค่อยใช้ความคิด วิचारณในแง่ลบถึงวิธีการที่ศิษยาภิบาลปฏิบัติในเรื่องงานธุรการของโบสถ์ เขาพูดแบบกว้างๆ และฉันก็แน่ใจว่าเขาคงไม่ได้ตั้งใจที่จะทำให้ใครเสียใจหรืออก แต่คำพูดของเขาออกแนวตำหนิติเตียนและเสียดแทงใจมาก ขณะที่นักเทศน์กำลังเทศนาอยู่นั้น ศิษยาภิบาลก็รำพึงเบาๆ ว่า "ฉันจะต้องไม่เจ็บใจ ฉันจะต้องไม่เจ็บใจ" เขาเป็นผู้รับใช้อาวุโสซึ่งมีสติปัญญามากกว่านักเทศน์ เขายอมรับในความร้อร่นของนักเทศน์รับเชิญ แต่ก็รู้ดีด้วยว่าแขกรับเชิญของเขายังขาดความรู้ ศิษยาภิบาลได้ปฏิเสธไม่ยอมให้ถ้อยคำของแขกรับเชิญทำร้ายจิตใจของเขาได้

ฉันรู้ถึงความรู้สึกนี้ดี เพราะฉันจัดรายการเทศนาพระกิตติคุณทางโทรทัศน์ และฉันได้ยินบางคนที่ไม่ได้ออกรายการโทรทัศน์ชอบพูดวิจารณ์นักเทศน์ทางโทรทัศน์ในเชิงลบ ฉันพยายามเตือนตัวเองว่า พวกเขาพูดในสิ่งที่ตัวเองไม่รู้อะไร บางคนพูดว่า "พวกนักเทศน์ทางโทรทัศน์คอยจ้องแต่จะหาเงินจากผู้ชม" "นักเทศน์พวกนี้ไม่เห็นจะทำอะไรเพื่อเสริมสร้างคริสตจักรเลย เอาแต่หาประโยชน์เข้าตัวเอง ไม่ได้คิดจะทำอะไรเพื่อแผ่นดินของพระเจ้าเลย" นั่นนอน ในทุกวงการก็คงมีคนที่มีเจตนาแอบแฝงอยู่ทั้งนั้น แต่การเหมารวมทุกคนว่าเป็นแบบเดียวกันเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง และไม่สอดคล้องกับพระคัมภีร์ด้วย เมื่อฉันได้ยินอะไรทำนองนี้หรือมีคนมาเล่าถึงคำพูดแบบนี้ ฉันตัดสินใจว่าฉันจะไม่เสียใจ เพราะถึงจะเจ็บใจไปก็ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้น และไม่เป็นประโยชน์ใดๆ กับฉันเลย

เมื่อฉันเชิญชวนคนรับเชื่อพระเยซูคริสต์ทางโทรทัศน์ พันธกิจของเราได้รับจดหมายตอบสนองจากผู้คนอย่างล้นไหลทีเดียว เราส่งหนังสือแนะนำไปให้พวกเขา ซึ่งมีเนื้อหาสอนให้พวกเขาเข้าร่วมสามัคคีธรรมกับคริสตจักรท้องถิ่นที่ดี ซึ่งเรื่องแบบนี้คนที่วิจารณ์เราเขาคงไม่รู้ ฉันอุทิศตัวที่จะทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้ทำ และไม่กังวลใจอะไรกับคำตำหนิเหล่านั้น เพราะในบั้นปลายชีวิตฉันไม่ต้องไปเสนอรายงานต่อพวกเขา แต่ฉันต้องเสนอรายงานต่อพระเจ้า

เป็นเรื่องง่ายที่เราจะตัดสินคนอื่น โดยคิดว่าเรารู้เรื่องทุกอย่างหมดแล้ว แต่มีน้อยคนที่จะมีความรู้เช่นนั้น เพราะนั่นเป็นหน้าที่ของพระเจ้า ฉันแน่ใจว่า

คุณก็คงมีตัวอย่างจากชีวิตของคุณเอง และสิ่งที่ดีที่สุดก็คือการที่เราจะอธิษฐานเพื่อคนที่พูดถ้อยคำซึ่งทำให้เราเสียใจ จงตัดสินใจที่จะไม่ผูกใจเจ็บ และเลือกที่จะเชื่อในส่วนตัวของพวกเขา เราทุกคนควรจะอธิษฐานเพื่อจะได้ไม่ทำให้ใครเจ็บใจหรือทำให้คนอื่นเสียใจเพราะคำพูดของเรา

บทที่

2

อารมณ์โกรธ

คนที่ดำเนินชีวิตโดยปราศจากพระเจ้า มักจะไม่รู้สึอะไรในเวลาที่ตนเองเกิดอารมณ์โกรธ เขาอาจคิดว่านั่นคือวิถีทางในการแก้ปัญหา หรือเห็นว่าเป็นช่องทางในการได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการ แต่คริสเตียนจะรู้สึกไม่สบายใจกับความโกรธ ถึงขนาดรู้สึกกลับสนด้วยซ้ำ ในฐานะคนที่มีพระเจ้า เรามักจะคิดว่าคริสเตียนเราไม่ควรจะมีอารมณ์โกรธ พอเราเกิดความโกรธขึ้นมา เราจึงรู้สึกผิด เรานึกสงสัยว่าทำไมเราต้องรู้สึกโกรธด้วย ทั้งๆ ที่มันไม่ใช่ความต้องการของเราเลย

ฉันเป็นคนที่เอาจริงเอาจังในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าต่อเนื่องมา 35 ปีแล้ว ฉันขอยืนยันกับคุณได้เลยว่า ฉันไม่เคยต้องการที่จะโกรธเลย ฉันเพียรพยายามร่วมมือกับพระวิญญาณบริสุทธิ์มาตลอดหลายปีเพื่อจะเอาชนะและสามารถควบคุมความโกรธได้ ฉันเป็นคนรักสงบ และอยากเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันกับทุกคนที่ความลัมพันธ์ด้วย ฉันรังเกียจการทะเลาะเบาะแว้ง แต่ไม่นานมานี้ ฉันพบว่าตัวเองซีโมโทหนักขึ้นกว่าทุกครั้งที่เคยเป็นมาในอดีตเมื่อนานแสนนานมาแล้ว

อารมณ์ของเราสามารถประทุขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว พระเจ้าไม่ได้ห้ามเราไม่ให้มีอารมณ์ แต่พระองค์ทรงคาดหวังไม่ให้เราปล่อยให้อารมณ์เหล่านั้น

ครอบครัวเราต่างหาก พระวอนนะของพระเจ้าไม่ได้บอกไว้ว่าการรู้สึกโกรธเป็นความบาป แต่มันจะเป็นการกระทำบาปก็ต่อเมื่อเราไม่สามารถจัดการกับอารมณ์นั้นได้อย่างเหมาะสม หรือเมื่อเราปล่อยให้อารมณ์นั้นครอบงำเราอยู่ไปเรื่อยๆ อัครทูตเปาโลสอนว่า เราต้องไม่ปล่อยให้ตะวันตกดินแล้วยังโกรธอยู่ (เอเฟซัส 4.26-27) ซึ่งชี้ให้เราเห็นว่า คนเราสามารถรู้สึกโกรธได้ แต่ในช่วงเวลาไม่นานเราต้องปล่อยให้อารมณ์นั้นสงบลง สำหรับฉันแล้วต้องอาศัยการอธิษฐานและการตัดสินใจที่จะทำให้แม้ว่าจะไม่รู้สึกลอยๆ อย่างนั้นก็ตาม

ไม่นานมานี้ ฉันคุยกับน้ำสาวทางโทรศัพท์ เดฟกับฉันช่วยเหลือเงินท่านในช่วงหลายปีที่ผ่านมาเนื่องจากท่านเป็นหม้าย และไม่มีรายได้ที่จะเลี้ยงดูตัวเองได้อย่างเพียงพอ ฉันมีหนังสือมอบอำนาจจากท่านอยู่ในมือ เพื่อว่าในยามที่ท่านเกิดเจ็บป่วยขึ้นมาและจำเป็นต้องได้รับการรักษา ศูนย์พยาบาลที่ดูแลท่านก็จะโทรมาแจ้งให้ฉันเข้าไปจัดการกับค่าใช้จ่ายฉุกเฉินต่างๆ ต่อมาฉันคิดว่าน่าจะเพิ่มชื่อลูกสาวของฉันเข้าไปในใบมอบอำนาจด้วย เพื่อว่าถ้าฉันติดธุระอยู่ต่างเมืองจะได้ขอให้ลูกสาวช่วยจัดการเรื่องค่ารักษาพยาบาลของท่านได้ ฉันจึงส่งลูกสาวไปที่บ้านของน้ำ พร้อมกับเตรียมเอกสารมอบอำนาจให้ท่านเซ็น แต่ท่านเกิดรู้สึกกลัวขึ้นมาและไม่ยอมเซ็นเอกสาร เมื่อลูกสาวแจ้งข่าวมา ฉันจึงเกิดความรู้สึกโกรธขึ้นมาอย่างรุนแรงในทันทีจนอารมณ์แทบระเบิด ฉันคิดว่าน้ำสาวคงจะไว้ใจและยอมทำตามที่ฉันขอ ฉันจึงโทรไปหาท่านและบอกรายละเอียดทุกอย่างตามที่ฉันคิดไว้ ฉันทบทวนให้ท่านฟังถึงสิ่งสารพัดที่ฉันได้ทำเพื่อช่วยเหลือท่านมาโดยตลอด และไม่พอใจที่ท่านแสดงอาการเห็นแก่ตัวออกมาแบบนั้น เราทั้งคู่ต่างก็โกรธและพูดอะไรออกไปหลายอย่างแบบที่ไม่น่าจะพูด

ว่ากันตามตรง ฉันรู้สึกว่ามีเหตุผลพอที่จะโกรธ ซึ่งนั่นคือข้อผิดพลาดการที่ฉันมีข้ออ้างมันทำให้ฉันโกรธท่านอยู่ถึงสามวัน พร้อมกับกับรอให้ท่านโทรกลับมาขอโทษฉัน แต่ท่านก็ไม่ยอมโทรเลย ในช่วงสามวันนั้น ฉันเล่าให้หลายคนในครอบครัวกับเพื่อนอีกคนหนึ่งฟังถึงเรื่องที่เกิดขึ้น พร้อมกับเน้นให้พวกเขาเห็นว่าท่านเห็นแก่ตัวเพียงใดตามความคิดเห็นของฉัน แน่นนอน นั่นก็เป็นข้อผิดพลาดอีกข้อหนึ่ง เพราะพระวอนนะของพระเจ้าสอนไม่ให้เราทำสิ่งใดที่เป็นการทำลายชื่อเสียงของคนอื่น ทั้งไม่ให้เรานิพนธ์ว่าร้ายใคร แต่ละครั้งที่ฉันเล่าเรื่องนั้น

ความโกรธของฉันก็เปรียบเหมือนได้รับการเติมเชื้อเพลิง มันเพิ่มความร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ ฉันบอกตามตรงเลยว่า ฉันนี่ก็ไม่ออกเลยว่าฉันเคยโกรธรุนแรงและนานขนาดนี้ในรอบหลายปีที่ผ่านมา

เกิดอะไรขึ้น? อย่างแรก ฉันเหนื่อยมากตอนที่เกิดเรื่องนี้ขึ้น ฉันเพิ่งมารู้ตัวว่าวิธีที่ฉันยื่นข้อเสนอนั้นนั้นออกจะเร่งรีบไปหน่อย เพราะฉันกำลังเหนื่อย จึงไม่ได้ใช้เวลาอธิบายให้น้ำสาวได้เข้าใจโดยละเอียดครบถ้วน จึงเป็นการเปิดช่องให้เกิดความลับสน ไม่เพียงแต่ฉันจะรู้สึกเหนื่อยเท่านั้น แต่ฉันได้วิ่งเต้นจัดการธุระส่วนต่างๆ ให้กับคุณแม่ และน้ำสาวไปหลายเรื่องในช่วงสองสามสัปดาห์ก่อนหน้านี้ ฉันรู้สึกกดดันมากและกำลังมองหาช่องทางที่จะทำให้เรื่องต่างๆ มันง่ายขึ้น

ในตอนเช้าของวันที่สี่หลังจากเหตุการณ์นั้น ฉันรู้สึกตัวว่าความโกรธที่ฉันมีกำลังเป็นตัวขัดขวางความสัมพันธ์สนิทกับพระเจ้า และทำให้ฉันไม่สามารถศึกษาพระวจนะของพระเจ้าได้ติดนัก ฉันเฝ้าแต่คิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นและก็ไม่สามารถขจัดมันออกไปจากความคิดได้เลย ซึ่งมันมักจะเป็นอย่างนี้เสมอจนกว่าฉันจะยอมหันหน้ามาแก้ไขเรื่องยุ่งยากต่างๆ ให้เสร็จสิ้นไป ฉันเริ่มรู้สึกว่าคุณเจ้าต้องการให้ฉันโทรขอโทษน้ำสาว ซึ่งต้องยอมรับว่าฉันไม่ค่อยอยากจะทำตามสักเท่าไร

ยิ่งฉันเปิดใจต่อพระเจ้ามากเท่าไร ฉันก็ยิ่งเข้าใจความวิตกกังวลของคุณน้ำมากขึ้นเท่านั้น ท่านอายุแปดสิบสี่ปี และก็เริ่มดูแลตัวเองไม่ได้ ซึ่งเป็นเรื่องที่ทำให้ยากสำหรับท่าน ในมุมมองของท่านนั้น ท่านก็คงกำลังลำบากใจและแปลกใจกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นอยู่แล้ว และจริงๆ ฉันก็เอาเอกสารไปยื่นให้ท่านเซ็น ซึ่งจะส่งผลให้การตัดสินใจใดๆ เกี่ยวกับสุขภาพของท่านตกไปอยู่ในมือของลูกสาวของฉันในกรณีที่ต้องเดินทางไปนอกเมือง โดยที่ฉันก็ไม่ได้อธิบายละเอียดว่าเพื่ออะไร ฉันรออยู่หลายชั่วโมงเพราะไม่กล้าโทร สุดท้ายก็ตัดสินใจโทรไปขอโทษท่านที่ฉันโมโหมากไป ฉันต้องประหลาดใจระคนกับดีใจมากที่ท่านบอกว่า ท่านเองก็รู้สึกเสียใจด้วยที่แสดงอาการไม่ดีออกมาเพราะท่านรู้สึกสับสนภายในสองนาทีก่อนที่สถานการณ์ทั้งหมดก็ได้รับการแก้ไข ฉันกลับมีสันติสุขอีกครั้งเช่นเดียวกับคุณน้ำด้วย

หลังจากเหตุการณ์นั้น ฉันตระหนักว่าฉันน่าจะและควรจะรับมือกับเรื่อง

ดังกล่าวโดยใช้สติปัญญาและความห่วงใยต่อความรู้สึกของท่านมากกว่านั้น ฉันได้กลับใจใหม่อย่างแท้จริงต่อพระเจ้า ไม่ใช่เพียงเพราะเรื่องที่ผมโกรธสามวันเท่านั้น แต่เรื่องที่ผมเอาเรื่องดังกล่าวไปนินทาให้คนอื่นฟังด้วย

ฉันเล่าเรื่องนี้ให้คุณฟังเพื่อจะได้เห็นว่าความโกรธอาจเกิดขึ้นกับเราได้อย่างรวดเร็ว ไม่ว่าเราจะเป็นคริสเตียนที่ดีแค่ไหนก็ตาม ไม่มีใครหลุดพ้นจากการทดลองเรื่องความโกรธได้ ฉันเสียใจที่ผมปล่อยมันไว้ถึงสามวัน แต่ฉันก็ดีใจที่ผมไม่ได้ปล่อยให้มันกลายเป็นรากของความขมขื่นในชีวิต จนส่งพิษร้ายต่อชีวิตของฉันนานกว่านั้น

พระเจ้าทรงกริ้วข้า และเราก็ควรเป็นอย่างเดียวกันด้วย พระองค์ทรงยับยั้งพระพิโรธไว้ ซึ่งหมายถึงการรู้จักบังคับตนเอง หลายครั้งพระเจ้าทรงหันความกริ้วไปเสีย และไม่ปลุกเร้าพระพิโรธของพระองค์ (สดุดี 78:38) "การหันไปเสีย" หมายถึง พระองค์ทรงควบคุมความกริ้วไว้ โปรดจำไว้ว่าการรู้จักบังคับตน คือผลประการหนึ่งของพระวิญญาน ซึ่งเป็นพระลักษณะประการหนึ่งของพระเจ้าที่พระองค์แบ่งปันให้แก่เรา เราเห็นหลายเหตุการณ์ในพระคัมภีร์ซึ่งมนุษย์ได้ปลุกเร้าพระพิโรธของพระเจ้าขึ้น และพระองค์ก็ได้ยับยั้งพระองค์เองไว้ ในเรื่องนัสาวของฉันนี่ ฉันใช้เวลาถึงสี่วันกว่าจะยับยั้งอารมณ์ของตัวเองได้ ซึ่งฉันคิดว่าไม่น่าภูมิใจเท่าไร

เราควรปรารถนาที่จะมีลักษณะเหมือนพระเจ้ามากขึ้นเรื่อยๆ ในความประพฤติของเรา ต่อไปนี้คือแบบอย่างที่เราควรกระทำตาม

บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอียิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์ ท่านมิได้ระลึกถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้กบฏต่อพระองค์ที่ทะเล ที่ทะเลแดง

ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะให้ทราบถึงฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์

ถึงแม้ชนชาติอิสราเอลจะตั้งอติงและสมควรถูกลงโทษ แต่พระเจ้าทรงยกโทษพวกเขาและสำแดงความรักเมตตาตามพระลักษณะของพระองค์ พวง่ายๆ ก็คือ พระเจ้าทรงเป็นความรัก และไม่ใช่ลักษณะที่พระองค์จะเปิดหรือปิดอยู่เรื่อยๆ พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมเสมอ โดยไม่ยอมให้พฤติกรรมของใครมาเปลี่ยนพระองค์ได้ ฉันทปล่อยให้พฤติกรรมของคุณนำเปลี่ยนฉันได้อย่างรวดเร็ว แต่ถ้าฉันคิดก่อนทำสักหน่อย สถานการณ์ทั้งหมดก็คงจะต่างไป ฉันตอบโต้ด้วยอารมณ์ แทนที่จะทำตามพระวณะของพระเจ้าและดำเนินตามแบบอย่างของพระองค์ ฉันทำแบบนี้ในสถานการณ์ต่างๆ อยู่หลายปีในชีวิตของฉัน ความโกรธมักจะเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นกับฉันเป็นรายวัน จนกระทั่งฉันเต็มใจยอมให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงฉัน

ในบทถัดไป ฉันจะเล่าว่าเทพเผชิญหน้ากับพฤติกรรมที่ไม่ดีของฉัน โดยที่ไม่เคยปฏิบัติต่อฉันอย่างไม่เหมาะสมเลยได้อย่างไร คุณลักษณะแห่งความหนักแน่นมั่นคง และเต็มอกเต็มใจที่จะสำแดงความรักต่อฉันอยู่เสมอไป เป็นเหตุผลหลักประการหนึ่งที่ทำให้ฉันเกิดใจปรารถนาอยากเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่ดีของตัวเอง ถ้าเทพเอาแต่โกรธ ตะคอกใส่ฉัน ตำหนิติเตียน และขู่ว่าจะแยกทางกัน ฉันก็คงไม่อาจเปลี่ยนชีวิตได้ ฉันมาถึงจุดหนึ่งในชีวิตที่ฉันจำเป็นต้องได้เห็นความรักในภาคปฏิบัติจริงๆ ซึ่งเทพก็ได้สำแดงให้ฉันได้เห็น

บางครั้ง แค่ว่าพูดมันยังไม่เพียงพอ การเอ่ยคำรักถือเป็นเรื่องธรรมดาในสังคมเรา พ่อของฉันซึ่งล่วงละเมิดทางเพศฉัน ก็บอกว่าเขารักฉัน คุณแม่ซึ่งทอดทิ้งฉันก็บอกว่ารักฉันเหมือนกัน เพื่อนบางคนก็โกหกฉัน ก็บอกฉันว่าพวกเขารักฉันด้วย ดังนั้น คำพูดจึงเป็นสิ่งที่หมดความหมายสำหรับฉันไปแล้ว เทพไม่ได้บอกว่าเขารักฉันเท่านั้น แต่เขาสำแดงให้ฉันได้เห็นถึงความรักที่พระเจ้าต้องการมอบให้แก่คนอื่นผ่านทางเรา คือความรักของพระองค์นั่นเอง

ความโกรธที่ควบคุมไม่ได้

ความโกรธที่ควบคุมไม่ได้ สามารถเปลี่ยนไปเป็นความเกรี้ยวกราดได้อย่างรวดเร็ว ความเกรี้ยวกราดเป็นสิ่งที่อันตราย ในรัฐของเรานี้ ผู้คนพูด

และทำอะไรหลายอย่างซึ่งสามารถหันเหทิศทางในชีวิตของเขาได้ เคยได้ยินไหม ข้อความที่บอกว่า "ฉันโกรธจนมองอะไรไม่เห็นแล้ว"? ฉันก็รู้สึกแบบเดียวกัน ในวันที่ฉันโกรธคุณน้า ตอนนั้นฉันรู้ตัวว่า ความโกรธที่ฉันรู้สึกอยู่ในตอนนั้นมันหนักหนากว่าสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ต่อหน้า ฉันคิดว่าฉันคงได้สะสมความไม่พอใจกับคุณน้ามาพักหนึ่งแล้วโดยไม่มีการสะสาง เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นวันนั้นเป็นเหมือน "ฟางเส้นสุดท้าย" ที่ทำให้หลังอูฐหัก

เมื่อเราเจอกับความโกรธของคนอื่นที่พุ่งเข้ามาแย้งเรา บ่อยครั้งความโกรธเหล่านั้นไม่ได้เป็นเพราะสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นในตอนนั้นแค่นั้น เราอาจซบรถไปตามถนน แล้วทำให้ใครบางคนอารมณ์เสียเพราะเราลืมเปิดไฟสัญญาณ ถ้าเป็นอย่างนั้น ความโกรธของเขาถือว่าสมเหตุสมผลกับเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้น แต่ถ้าเราทำพลาดเรื่องเล็กๆ แล้วทำให้ใครบางคนโกรธจนถึงขั้นลงไม้ลงมือกับเรา แสดงว่าสาเหตุไม่ได้เป็นเพราะเราเลย ถึงแม้เขาจะพุ่งเป้าความโกรธมายังเราก็ตาม อาจมีเรื่องราวบางอย่างในชีวิตของเขาที่สะสมมานานนับเป็นปีๆ โดยไม่ได้รับการแก้ไข ทุกวันนี้ มักจะมีข่าวมือปืนเดินเข้าไปในอาคารแล้วกราดยิงผู้คน ทำให้บางคนเสียชีวิต หลายคนบาดเจ็บ เพราะความโกรธเกรี้ยว เขาชักปืนออกมายิงคนที่เขาไม่เคยรู้จักเสียด้วยซ้ำ ทำไมหรือ? ความเกรี้ยวกราดของเขาได้พอกพูนขึ้นจนกลายเป็นความรุนแรงที่ควบคุมไม่ได้ไปแล้ว

มีผู้คนมากมายในทุกวันนี้ ที่ต้องติดคุกติดตะรางเพราะฆ่าคนเนื่องจากความโกรธ ความสัมพันธ์ของหลายคนต้องพังลงเพราะคำพูดแย่ๆ ทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวด ลองนึกดูสิว่า คนอีกมากมายเพียงใดที่จะมีชีวิตที่ดีขึ้นในตอนนี ถ้าเพียงแต่พวกเขาได้รับการสอนให้รู้จักควบคุมอารมณ์โกรธได้อย่างเหมาะสม

ความโกรธเกรี้ยวที่น่าประหลาดใจที่สุด คือตอนที่ชาวฮิวต่างส่งเสียงร้องให้ตรึงพระเยซูผู้ทรงเสด็จมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด ทั้งๆ ที่พระองค์ไม่ได้กระทำความผิดสิ่งใดเลย ความอยุติธรรมครั้งนี้ถือเป็นเรื่องที่น่าสยดสยองที่สุดในประวัติศาสตร์ แต่พระเจ้าก็ทรงอภัยโทษให้พวกเขา และทรงริเริ่มแผนการไถ่และการรื้อฟื้นอันสมบูรณ์เพื่อเรา ช่างเป็นความรักที่น่าอัศจรรย์จริงๆ

อย่าให้พลังงานทางอารมณ์ของคุณสูญเปล่าไปกับความโกรธ

การที่เราโกรธนั้น ต้องใช้พลังงานมากมาย คุณเคยสังเกตไหมว่าคุณจะรู้สึกเหนื่อยมาก หลังจากที้ออกอาการโกรธไปแต่ละครั้ง? ฉันเคยนะ เมื่ออายุ ปูนี่แล้วฉันก็เริ่มรู้สึกได้ว่า ฉันไม่มีเวลาสำหรับการสูญเปล่าอีกแล้ว ความโกรธ คือการทำให้เวลาสูญเปล่า และไม่เคยเป็นประโยชน์อะไรต่อใคร ยกเว้นเป็น ความโกรธที่ชอบธรรม ซึ่งเป็นเนื้อหาที่ต้องหยิบยกไปคุยกันในอีกบทหนึ่ง ฉันพบว่า เมื่อฉันโกรธจัด ฉันต้องใช้เวลาพอสมควรที่จะทำให้ตัวเองสงบลงได้ สุดท้ายฉันจึง ตระหนักว่า การออกแรงบ้างเล็กน้อยเพื่อที่จะควบคุมความโกรธขณะที่มีน กำลังเริ่มก่อตัว จะดีกว่าปล่อยให้ตัวเองให้โกรธจัดจนต้องใช้พลังงานมากมาย ในการที่จะทำให้อารมณ์สงบลงได้ ฉันขอแนะนำว่า ถ้าคุณขัดแย้งกับใคร ให้มอบ คนนั้นไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเสีย จงทูลขอต่อพระเจ้าว่าใครเป็นฝ่ายถูก ใครเป็นฝ่ายผิด และเปิดใจพร้อมที่จะยอมรับความจริง หากพระองค์สำแดง ให้คุณได้รู้

หลายปีเลยทีเดียวยที่ฉันใช้พลังงานสูญเปล่าในการทะเลาะกับเดฟในเรื่องปัญหากระดูกกระดูกซึ่งไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญอะไรเลย เพราะฉันแค่อยาก เอาชนะ แต่ความรักยอมสละสิทธิ์ที่จะได้ชื่อว่าตนเองเป็นฝ่ายถูก (1 คร.13:5) การเป็นฝ่ายถูก ไม่ใช่จุดประสงค์หลักของความรัก ส่วนใหญ่แล้ว พลังงานที่เรา ใช้ไปกับการพยายามพิสูจน์ว่าตนเองเป็นฝ่ายถูก คือการใช้พลังงานไม่ถูกทาง ถึงแม้ฉันจะได้เคียงกับเดฟอยู่นาน จนเขายอมรับว่า "คุณพูดถูก" ก็ได้แต่หมายถึง ฉันชนะแล้ว เพราะฉันได้ทำให้พระเจ้าผิดหวังกับพฤติกรรมของตัวเองและเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีสำหรับคนรอบข้าง

สันติสุขทำให้เรามีฤทธิ์เดช แต่ความโกรธทำให้เราอ่อนแอ ขอให้เราเลือก ที่จะแสวงหาสันติสุขกับพระเจ้า กับตัวเราเอง และกับเพื่อนมนุษย์

เพราะว่า `ผู้ที่รักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับ
 ล้นของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง
 ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสงบสุข
 และดำเนินตามนั้น

1 เปโตร 3.10-11

หวังว่าคุณคงยอมใช้เวลาอ่านข้อพระคัมภีร์ข้างบนนี้ มันช่วยให้ฉันได้
 เข้าใจว่า เราจะต้องอธิษฐานขอสันติสุขเฉยๆ ไม่ได้ แต่เราต้องแสวงหา สืบเสาะ และ
 ติดตามมันไปจนสุดหัวใจของเรา ฉันต้องปรับปรุงตัว และปรับเปลี่ยนตัวเองให้เข้า
 กับคนอื่นเพื่อจะมีสันติสุขได้ และฉันยังต้องเต็มใจที่จะถ่อมตัวลงแบบเดียวกับที่ฉัน
 ทำต่อคุณน้าเพื่อเอ่ยขอโทษท่าน ถ้าฉันต้องการสันติสุขจริงๆ

สันติสุขมีค่าแค่ไหนสำหรับคุณ? ถ้าคุณไม่เห็นว่ามันมีคุณค่าอย่างยิ่งยวด
 คุณก็คงไม่ยอมลงมือทำอะไรเพื่อให้ได้มันมา การควบคุมอารมณ์โกรธไว้ และ
 เรียนรู้ที่จะยกโทษให้คนอื่นด้วยใจกว้างขวางอย่างรวดเร็ว คือส่วนหนึ่งที่จะช่วย
 คงรักษาสันติสุขไว้ แต่ต้องพร้อมที่จะเสียสละความปรารถนาส่วนตัวของเราเสมอ
 โดยเฉพาะอย่างยิ่งความปรารถนาที่จะเป็นฝ่ายชนะ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วย
 ให้คุณได้ชื่นชมยินดีกับสันติสุขในชีวิตประจำวัน ซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้
 ให้คุณแล้วในพระเยซูคริสต์ ฉันพบว่า พระเจ้าทรงแก้แค้นได้ดีกว่าที่ฉันพยายาม
 ทำเอง จงยอมให้พระเจ้าทรงทำหน้าที่ของพระเจ้า แล้วคุณก็จะพบกับสันติสุข
 มากขึ้นด้วย

คุณไม่จำเป็นต้องปล่อยให้อารมณ์โกรธครอบงำคุณ มันจะยังคงวนเวียน
 อยู่รอบๆ คอยมองหาช่องทางที่จะยื่นหัวอันน่าเกลียดของมันเข้ามา แต่โดยการ
 ทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ การอธิษฐาน และการรู้จักบังคับตนเอง เราก็ไม่
 จำเป็นต้องพ่ายแพ้ต่อมัน พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า พระองค์จะทรงประทาน
 ฤทธิ์เดชแก่เราที่จะครอบครองได้แม้ต้องยืนหยัดอยู่ท่ามกลางศัตรูของเรา สำหรับ
 ฉันแล้ว ความโกรธคือศัตรูตัวหนึ่งในชีวิตของฉันซึ่งฉันจะไม่ยอมจำนนต่อมัน
 จงให้รางวัลตัวเอง... จงปล่อยความโกรธทิ้งไป ก้าวผ่านพ้นมันไป และเป็นสุขอยู่กับ
 สันติสุขจากพระเจ้า

บทที่

3

สามหัวใจของความโกรธ

มีหลายสิ่งที่ทำให้เราโกรธ แต่ก็ยังมีบางคนที่อาจไม่ได้โกรธต่อเรื่องใดเป็นการเฉพาะเจาะจง เขาก็แค่โกรธ บางครั้งเราไม่รู้ว่าความโกรธของเรามาจากไหน มีหลายคนมาพูดกับฉันว่า "ฉันรู้สึกโกรธมาก และฉันไม่รู้ว่าทำไมด้วยซ้ำ... ฉันเป็นอะไรไปนี่?" มีรากเหง้าของความโกรธอยู่ที่ใดที่หนึ่ง ซึ่งการอธิษฐาน การขุดคุ้ยจิตใจ และการศึกษาความจริงให้มาก จะสามารถช่วยให้เราเห็นที่มาของมันได้ชัดเจนขึ้น ฉันพบว่า พระเจ้ามักจะสำแดงให้ฉันเห็นว่าปัญหาของฉันจริงๆ คืออะไร เมื่อฉันทูลถามพระองค์ สิ่งที่พระองค์สำแดงให้ฉันเห็น อาจจะไม่ใช่สิ่งที่ฉันอยากจะได้ยินเสมอไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าพระองค์เปิดเผยว่าฉันเป็นตัวปัญหา แต่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะเผชิญหน้ากับความจริงในตัวตนภายในของเรา และให้มันปลดปล่อยเราเป็นไท

ฉันมีปัญหาเรื่องความโกรธ จนกระทั่งฉันเข้าสู่วัยกลางคน ทุกครั้งที่ไม่ได้ทำอะไรตั้งใจ อารมณ์ของฉันก็จะประทุขึ้นอย่างรวดเร็ว เพราะฉันเห็นพฤติกรรมของพ่อแบบเดียวกัน คนซีโมโหมักจะมาจากครอบครัวที่ซีโมโหมันเป็นพฤติกรรมที่เลียนแบบกันมา ถ้าไม่มีการเผชิญหน้ากับความจริง ความโกรธก็มีโอกาสที่จะคงอยู่อย่างนั้นไปเรื่อยๆ ยกตัวอย่าง มีสติติบอกว่าผู้ชายที่ชอบทุบตีภรรยาเป็นเพราะเขาเคยเห็นพ่อของตนเองทำเช่นนั้นกับ

แม่มาก่อน ถึงแม้เขาจะเกลียดภาพที่เห็นแม่ของตนเองถูกทำร้าย แต่เมื่อเกิดความขัดแย้งขึ้นในครอบครัวของตนเอง เขาก็จะทำแบบเดียวกันด้วย

พ่อของฉันมักจะใช้กำลังรุนแรงกับแม่ โดยเฉพาะตอนที่เขาคัดค้านเธอ เขาเป็นคนขี้โมโหมาก ถึงเราจะไม่เคยขุดคันคูดุสาเหตุที่แท้จริงของความขี้โมโหของเขา แต่เราก็คงจะทราบว่าคุณปู่เป็นขี้โมโหมาก ท่านเป็นคนเอาใจยากและชอบแสดงความโกรธเพื่อควบคุมทุกคนในบ้าน พระคัมภีร์สอนเราว่า ความบาปและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้อง สามารถถ่ายทอดจากรุ่นไปสู่รุ่นได้ ยกเว้นหากมีใครบางคนเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าและเริ่มนำหลักการของพระองค์มาใช้ในชีวิตของเขา (ฉธบ. 5:8-10)

ฉันได้เห็นวงจรของความโกรธและความรุนแรงในครอบครัวของฉัน ถูกหักทำลายไปในช่วงชีวิตของฉัน และพระเจ้าก็ทรงประสงค์ที่จะทำแบบเดียวกันกับทุกคนที่มีปัญหาในเรื่องความโกรธ ลองใช้เวลาครุ่นคิดถึงครอบครัวที่คุณโตขึ้นมา บรรยายภาคในครอบครัวเป็นอย่างไรบ้าง? พวกผู้ใหญ่ในบ้านปฏิบัติต่อกันและกันอย่างไรบ้างในเวลาที่เขาเกิดความขัดแย้ง? ในครอบครัวเต็มไปด้วยการเสแสร้ง หรือทุกคนปฏิบัติต่อกันและกันอย่างใสซื่อและเปิดเผย? ถ้ายังเอือมคุณเป็นหนึ่งในคนส่วนน้อยที่โชคดีเติบโตขึ้นมาในบรรยากาศแห่งความรักพระเจ้า คุณก็ควรที่จะชอบคุณพระเจ้าเพราะนั่นเป็นสิ่งที่ช่วยให้คุณมีจุดเริ่มต้นที่ดีในการดำเนินชีวิต แต่สำหรับพวกเราหลายคนที่ไม่ได้มีแบบอย่างที่ดีในชีวิต เราก็คงสามารถรับการเยียวยาผ่านทางความรักของพระเจ้า และความจริงแห่งพระวจนะของพระองค์ได้

เราจะเผชิญหน้ากันโดยใช้แนวทางของพระเจ้าได้อย่างไร?

พ่อของฉันไม่เพียงแต่เป็นคนชอบความรุนแรงเท่านั้น แม่ก็ไม่เคยเผชิญหน้ากับพ่อด้วย ท่านออกจะขี้กลัว อยู่อย่างหวั่นๆ ภายใต้อำนาจบีบบังคับของพ่อ ไม่เพียงแต่ท่านจะไม่ปกป้องตัวเองเท่านั้น ท่านไม่ยอมปกป้องตัวฉันด้วย ฉันค่อยๆ ซึมซับเอาความรู้สึกถึงเรื่องในใจในความอ่อนแอที่มีอยู่ในตัวแม่

ฉันจึงตั้งปณิธานไว้ตั้งแต่ยังเล็กเลยว่า ฉันจะไม่อ่อนแอและไม่ยอมให้ใครมาข่มเหงฉันได้ เมื่อฉันพยายามที่จะปกป้องตัวเอง ฉันก็กลับกลายเป็นที่คนชอบควบคุมคนอื่น ฉันคิดเอาไว้ว่า ถ้าฉันควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างและควบคุมทุกคนไว้ได้ ฉันก็จะไม่ต้องเจ็บปวด แต่พฤติกรรมเช่นนั้นไม่ได้ผล เพราะนั่นไม่ใช่สิ่งที่สอดคล้องกับแนวทางของพระเจ้า สามีนของฉันค่อยๆ ใช้การเผชิญหน้าตามแนวทางของพระเจ้าในความสัมพันธ์ของเรา ถึงแม้ต้องใช้เวลามากมาย แต่มันก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้ชีวิตของฉันเปลี่ยนไป

ถึงแม้พระเจ้าทรงเรียกเราให้ดำรงอยู่ในสันติสุข และต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะเสาะแสวงหาสันติสุข แต่การที่เราไม่กล้าเผชิญหน้ากับคนที่ปฏิบัติต่อเราอย่างไม่ถูกต้องนั้น ไม่ใช่วิธีที่ดีในการจัดการกับความขัดแย้ง เราค่อยๆ เรียนรู้ว่าในครอบครัวของเรานั้น การเปิดใจคุยกันแบบตรงไปตรงมาคือแนวทางที่ดีที่สุดทุกครั้งไป เดฟกับฉันมีลูกที่โตแล้วสี่คน และเราทุกคนก็ใช้เวลาอยู่ร่วมกันมาก อาจมีบางครั้งที่เรารู้สึกโกรธ หรือมีคำพูดที่กระทบกระทั่งกัน แต่ฉันดีใจอย่างยิ่งที่ไม่มีใครเก็บความโกรธไว้นาน เราเปิดอกคุยกันและเมื่อมีบางเรื่องที่เราไม่เห็นด้วยกัน เราก็พยายามที่จะยอมรับในการคิดต่างนั้น เรารู้ถึงอันตรายของการทะเลาะเบาะแว้ง และมุ่งมั่นที่จะจัดการทะเลาะเบาะแว้งให้หมดไปจากครอบครัว ฉันแบ่งปันเรื่องนี้ก็เพื่อจะชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้ฉันจะเติบโตมาในครอบครัวที่มีการชู้โมโห และในตอนแรกๆ ฉันเองก็นำเอาพฤติกรรมนั้นเข้ามาในครอบครัวของตัวเองด้วย แต่รูปแบบพฤติกรรมแห่งความบาปนั้นได้ถูกหักทำลายไปแล้วโดยพระเมตตาและพระคุณ ของพระเจ้าและโดยการยอมเชื่อฟังต่อพระวาระของพระองค์

การเผชิญหน้ากันตามแนวทางของพระเจ้า เริ่มต้นได้โดยการทำตามการทรงนำของพระเจ้าและต้องรอคอยให้พระเจ้าเป็นผู้ทรงนำเราให้กระทำเช่นนั้น การเผชิญหน้าเร็วและบ่อยเกินไป รังแต่จะทำให้ชู้โมโหยิ่งโกรธและโมโหหนักขึ้นไปอีก ให้เราเอย่ปากพูดถึงปัญหาดังกล่าวแบบสงบและด้วยความรัก และพยายามพูดคุยกันแบบเรียบง่าย การเผชิญหน้ากับความโกรธด้วยความโกรธนั้นไม่ได้ผล ดังนั้น เมื่อคุณจะเปิดอกคุยกัน จึงเป็นเรื่องสำคัญที่คุณจะต้องรักษาความสงบนิ่งไว้

คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหันไปเสีย แต่คำ
กักขฬะเร้าโทสะ

สุภาษิต 15.1

ลื่นที่สุภาพ (พร้อมด้วยฤทธิ์เดชแห่งการเยียววจากลื่น)
เป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลื่นตลบตะแลงทำน้ำใจให้แตกสลาย

สุภาษิต 15.4

ความพากเพียรจะชักนำผู้ครอบครองได้ และลื่นที่อ่อนหวาน
จะทำให้กระดูกหักได้

สุภาษิต 25.15

จงพูดกับคู่อริของคุณว่า คุณอยากจะทำอะไร คุณรู้สึกอย่างไรต่อ
พฤติกรรมของเขา และบอกให้เขารู้ว่าสิ่งที่เขานั้น เป็นสิ่งที่ไม่อาจยอมรับได้
พยายามรักษาระดับเสียงของคุณให้อ่อนโยน และหนักแน่น จงยืนยันว่าคุณ
รักเขา และอยากรักษาความสัมพันธ์อันดีต่อกันไว้ แต่คุณยอมรับไม่ได้ในการ
ไม่ให้เกียรติ หรือปฏิบัติต่อกันอย่างไม่ถูกต้องไม่ว่าจะในรูปแบบใดๆ ก็ตาม
อย่าประหลาดใจ ถ้าในตอนเริ่มแรกอีกฝ่ายจะไม่ยอมรับในสิ่งที่ คุณพูด
ออกไป เราทุกคนจำเป็นต้องใช้เวลาเพื่อให้คำพูดค่อยๆ ซึมซับเข้าไปในใจของเรา
อย่าประหลาดใจถ้าเขาแสดงอาการโกรธและเริ่มกล่าวหาว่าคุณคือตัวต้นเหตุ
ของปัญหา จงหนักแน่นในการตัดสินใจของคุณ จงอธิษฐานให้มาก และให้เวลา
พระเจ้าทำการของพระองค์ บ่อยครั้ง ที่คู่อริมักจะมาหาคุณภายหลัง
และกล่าวคำขอโทษ และยอมรับคุณพูดถูกแล้ว

เมื่อเดฟเฟซิอูหน้ากับฉัน เขาบอกกับฉันว่า เขารักฉันแต่ไม่สามารถแสดง
ความนับถือฉันได้หากฉันไม่ยอมรับว่าตนเองมีพฤติกรรมที่ไม่เป็นไปตาม
แนวทางของพระเจ้า และเต็มใจให้พระองค์เปลี่ยนแปลงฉัน เขาบอกฉันว่าทำที่และ
ถ้อยคำที่ฉันพูดกับเขาทำให้เขารู้สึกอย่างไรบ้าง และเขาบอกว่าความเจ็บช้ำทาง
อารมณ์ที่เขาได้รับจากฉันนั้นคงต้องใช้เวลามากทีเดียวในการเยียวว แต่เขา

ไม่เคยปฏิบัติไม่ดีต่อฉัน และไม่เคยทำมันดิ่งกับฉันซึ่งเปรียบเสมือนตัดฉันออกไปจากชีวิตของเขา ตอนแรกฉันก็หัวดี้อ และปกป้องตัวเองมาก ฉันพยายามบอกถึงความผิดด้านต่างๆ ของเขา แต่สุดท้ายฉันก็ยอมแสดงความรับผิดชอบและเริ่มร่วมมือกับพระวิญญาณบริสุทธ์เพื่อเปลี่ยนแปลงตัวเอง ความหนักแน่นสงบนิ่ง ที่เดฟล่าแดงออกมาตลอดช่วงเวลาเหล่านั้นนับเป็นส่วนที่สำคัญมาก และฉันเชื่อว่ามันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับทุกคนที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องทำการเผชิญหน้า

ถูกใช้เป็นเครื่องมือ และถูกใช้ในทางที่ผิด

คำว่า ล่วงละเมิด หมายถึง การใช้ในทางที่ผิด หรือ การใช้แบบไม่เหมาะสม ถ้าพ่อล่วงละเมิดทางเพศลูก เท่ากับเขาใช้ลูกของตนเองในทางที่ผิด ถ้าแม่ ไม่ยอมพูดถ้อยคำที่ แสดงความรักเมตตาต่อลูกของตน เท่ากับเธอล่วงละเมิดลูก เพราะปฏิบัติต่อลูกอย่างไม่สมควร ถ้าสามีตีหรือทุบตีภรรยาของตน เท่ากับเขาเป็นคนล่วงละเมิด ถ้าใครพยายามควบคุมชีวิตของคนอื่น เท่ากับเขากำลังล่วงละเมิดคนอื่น พระเจ้าทรงสร้างเราขึ้นมาให้ปรารถนาความรัก การยอมรับ และเสรีภาพ ความต้องการเหล่านี้คือส่วนหนึ่งในรหัสพันธุกรรมของเรา และยากที่เราจะดำเนินอย่างเหมาะสมได้หากปราศจากสิ่งเหล่านี้

ฉันรู้สึกสลดหดหู่มากเมื่อนึกถึงการล่วงละเมิดที่เกิดขึ้นมากมายในสังคมเราทุกวันนี้ มันดูเหมือนเรากำลังอยู่ในโลกที่เต็มไปด้วยความโกรธแค้น ซึ่งแต่ละคนเปรียบเสมือนระเบิดเวลาที่พร้อมจะระเบิดออกมาได้ทุกขณะ แต่ละคนกลายเป็นคนที่ เห็นแก่ตัวและเอาแต่ใจตัวเอง และความโกรธของแต่ละคนก็เพิ่มพูนขึ้นไปเรื่อยๆ กันด้วย ส่วนตัวฉันเชื่อว่ามิเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เป็นคำตอบสำหรับปัญหาที่เรา กำลังเผชิญอยู่ในเวลานี้ เราไม่สามารถควบคุมสิ่งทีโลกนี้กำลังกระทำอยู่ได้ แต่เราสามารถที่จะมุ่งมั่น ไม่ดำเนินตามวิถีทางของโลก เราควรตัดสินใจทำสิ่งต่างๆ ตามที่ชอบพระทัยของพระเจ้าและในวิถีทางของพระองค์ ถ้าเรากระทำเช่นนั้น ชีวิตของเราสามารถที่จะเป็นแสงสว่างซึ่ง

จะสะท้อนให้คนอื่นได้เห็นแบบอย่างอันดีได้ ให้เราป่าวประกาศว่า "ท่านก็จงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติใคร... แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระยาห์เวห์" (โยชูวา 24.15)

การล่องละเมิดทุกรูปแบบ ทั้งความโกรธแค้นตกไว้ที่เหยื่อ คุณโกรธคนที่ล่องละเมิดคุณไหม? บางที การยกโทษให้แก่คนเหล่านั้นเสีย อาจเป็นจุดเริ่มต้นที่จะนำการเยียวยามาสู่คุณ ทำให้คุณกลับตั้งต้นใหม่ได้ ยอห์น 20.23 บันทึกล้อยคำที่พระเยซูตรัสบอกสาวกของพระองค์ว่า พวกเขาจะให้บาปคงอยู่กับผู้ใด ความบาปก็จะคงอยู่กับผู้นั้น แต่ถ้าพวกเขายกโทษให้แก่ผู้ใด ผู้นั้นก็จะได้รับการยกโทษบาปด้วย เมื่อเราปฏิเสธที่จะยกโทษให้แก่คนที่ทำให้เราเจ็บช้ำ อาจจะเป็นเหตุให้เราเก็บความบาปนั้นไว้ในตัวเรา และเราก็จะทำความบาปนั้นซ้ำอีก หลายคนที่เคยถูกล่องละเมิด กลับกลายเป็นคนที่ล่องละเมิดคนอื่นด้วย หรืออย่างน้อยเขาก็จะกลายเป็นคนซีโมโห และไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงได้ จนกว่าเขาจะยกโทษให้แก่คนที่ทำให้เขาบาดเจ็บได้อย่างสิ้นเชิง ซาดานจะพยายามเต็มกำลังที่จะทำให้เราแต่ละคนมีบาดแผล โดยหวังว่าเราทุกคนจะดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ความโกรธ แต่ขอให้นึกถึงพระธรรมบัญญัติจารย์ 7.9 ที่ว่า "ความโกรธฝังอยู่ในทรวงอกของคนเขลา" เราจะกลายเป็นคนเขลา หากเราเก็บความโกรธไว้ในอกเราตอนที่ถูกคนอื่นทำร้าย จงให้รางวัลต่อตัวเองโดยการยกโทษเสีย

ในปี 1985 คุณรูธ ย่าของบิล เฟลเก ถูกฆาตกรรมโดยเด็กสาววัยรุ่นสี่คน เธอเป็นคริสเตียนที่ดี และจัดกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์ที่บ้านเป็นประจำ เย็นวันหนึ่ง เธอเปิดประตูบ้านต้อนรับคนกลุ่มหนึ่ง หวังว่าจะสอนพระวจนะของพระเจ้าให้แก่พวกเขา แต่เด็กผู้หญิงกลุ่มนี้กลับเข้าไปในบ้านและลงมือสังหารเธออย่างเหี้ยมโหด

คืนหนึ่งในเดือนพฤศจิกายน 1986 บิล นั่งคิดถึงคุณย่าของเขา

* * *

บิล เฟลเก เล่าว่า ในวันที่ 2 พฤศจิกายน ผมเฝ้าครุ่นคิดถึงชีวิตและความตายของคุณย่า ผมเริ่มนึกถึงความศรัทธาของท่าน คุณย่าเป็นคริสเตียนที่

อุทิศตน และผมก็โตขึ้นมาในครอบครัวคริสเตียน ผมนึกคำตรัสของพระเยซูที่ว่า ถ้าเราต้องการให้พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ยกโทษให้เรา เราก็ต้องยกโทษให้แก่คนที่กระทำผิดต่อเราด้วยเช่นกัน... ผมรู้ว่า พระเยซูกำลังหมายถึง การยกโทษควรเป็นอุปนิสัยปกติของเรา เป็นวิถีการดำเนินชีวิต ยกโทษ ยกโทษ ยกโทษ และยกโทษต่อไปเรื่อยๆ... ผมจึงเกิดความคิดว่า บางทีผมน่าจะลองยกโทษ (พอลล่า คูเปอร์ เด็กสาวอายุสิบห้า ที่เป็นผู้หัวหน้าแก๊งค์) ในสิ่งที่เธอได้ทำกับคุณย่า ผมคิดในใจว่า วันหนึ่งผมคงทำอย่างนั้น เพราะมันเป็นสิ่งที่ถูกต้องซึ่งเราควรทำ

ยิ่งผมนึกถึงเรื่องของคุณย่ามากเท่าใด ผมก็ยิ่งรู้สึกว่าคุณย่าคงใจหายเป็นแน่ ถ้ารู้ว่าพอลล่าถูกตัดสินลงโทษประหารชีวิต... ผมยังรู้สึกด้วยว่า ท่านคงต้องการให้ใครบางคนในครอบครัวของเราสำแดงความรัก และความสงสารแบบเดียวกันด้วย ผมรู้สึกว่าการนี้ตกเป็นภาระของผม ถึงแม้ผมจะรู้ว่าการยกโทษเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่การแสดงความรัก และความสงสาร น่าจะเกินกว่าเหตุ เพราะคุณย่าถูกพวกเขาฆาตกรรมอย่างเหี้ยมโหด แต่เพราะแน่ใจว่านี่เป็นสิ่งที่คุณย่าต้องการ และโดยส่วนตัวผมก็รู้ว่าไม่มีหนทางอื่นใดที่จะทำตามความประสงค์นี้ได้ ผมจึงทูลขอต่อพระเจ้าให้ประทานความรักและความสงสารสำหรับพอลล่า คูเปอร์ และคนในครอบครัวของเธอ ให้แก่ผมด้วย เพื่อผมจะได้สามารถสำแดงให้พวกเขาได้เห็นในนามของคุณย่า

นั่นเป็นคำอธิษฐานสั้นๆ แต่ในทันทีนั้น ผมก็เริ่มคิดถึงข้อความที่จะเขียนถึงพอลล่า เพื่อเล่าให้เธอฟังว่าคุณย่าเป็นคนอย่างไร และทำไมท่านถึงยอมเปิดบ้านให้พวกเธอได้เข้ามาในตอนนั้น ผมต้องการที่เล่าถึงความศรัทธาของคุณย่าให้เธอได้ฟัง

ผมรู้ว่าคำอธิษฐานขอความรักและความสงสาร ได้รับการตอบจากพระเจ้าแล้ว เพราะผมรู้สึกอยากจะช่วยเหลือพอลล่าขึ้นมา และรู้ในทันทีนั้นว่ามันเป็นการไม่ถูกต้องที่จะปล่อยให้พอลล่าถูกลงโทษ คินนััน ผมได้รับบทเรียนที่ทรงพลังที่สุดในชีวิตของผม นั่นคือฤทธิ์เดชแห่งการเยียวยาที่มีอยู่ในการยกโทษ เมื่อหัวใจของผมได้รับการสัมผัสด้วยความเมตตาสงสาร การยกโทษก็เกิดขึ้น เมื่อเกิดการยกโทษขึ้นแล้ว มันก็นำการเยียวยาอย่างมหัศจรรย์ เป็นเวลาหนึ่งปีครึ่งแล้วนับแต่คุณย่าได้เสียชีวิตไป ตลอดช่วงเวลาเหล่านั้น ทุกครั้งที่ผม

นึกถึงคุณย่า ผมก็นึกถึงแต่ภาพความตายของท่าน ช่างเป็นภาพที่น่าสยดสยอง เมื่อนึกถึงความตายอันน่าสะพรึงกลัวที่ท่านต้องเผชิญ แต่ผมรู้ว่า เมื่อจิตใจของผมได้รับการสัมผัสด้วยความเมตตาสงสาร และการยกโทษ นับแต่วินาทีนั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่ผมนึกถึงคุณย่า ผมไม่ได้นึกถึงภาพการตายของท่านอีกเลย แต่ผมจะนึกถึงภาพการดำเนินชีวิตของท่าน นึกถึงจุดหมายในชีวิต และความเชื่อศรัทธาของท่าน ผมนึกถึงจิตใจที่งดงามและสุดประเสริฐของท่าน

การยกโทษ ไม่ได้หมายถึง การลบล้างสิ่งที่คูเปอร์ได้กระทำไว้ และไม่ได้หมายความว่า เธอจะไม่ต้องได้รับผลลัพธ์แห่งการกระทำของเธออีก มันไม่ได้หมายความว่า เราต้องยกโทษแล้วลืมๆ ไปเสีย ผมคงไม่มีวันลืมในสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณย่าได้เลย แต่ผมสามารถปลดปล่อยความคิดอยากแก้แค้นพอล่าไปเสีย ผมสามารถนึกภาวนาให้เธอได้พบเจอกับสิ่งที่ดี

* * *

เรื่องจริงเช่นที่ได้หยิบยกมาข้างต้นนี้ เป็นสิ่งที่สร้างแรงบันดาลใจได้ดียิ่ง มันทำให้เราเห็นว่า เราสามารถยกโทษให้แก่ทุกคนได้อย่างแท้จริง หากเรายอมมองเลยพ้นสิ่งที่เขาได้กระทำต่อเรานั้นไปเสีย และเริ่มคิดว่า ในระยะยาวแล้ว อะไรคือสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ พระเจ้าได้ทรงสอนฉันว่า อย่าเพียงแต่มองว่าอีกฝ่ายได้ทำให้ฉันเจ็บใจอย่างไร แต่ให้มองว่าเขาได้ทำร้ายตัวเองหนักหนากว่าเพียงใด และให้ฉันเต็มใจที่จะยกโทษและอโหสิฐานเพื่อพวกเขา

ความโกรธที่เกิดจากการเน้นความสมบูรณ์แบบ

หากเราชอบสร้างความคาดหวังจากตัวเองหรือคนอื่นแบบเกินจริง มันก็อาจกลายเป็นรากเหง้าของความโกรธในตัวเราขึ้นมาได้ คนที่ชอบเน้นความสมบูรณ์แบบ หมายถึง คนที่ไม่เคยพอใจอะไรเลยถ้ามันยังไม่สมบูรณ์แบบ คำว่าดียังไม่เพียงพอ ความเป็นเลิศก็ยังไม่เพียงพอด้วยซ้ำ... ทุกอย่างต้องสมบูรณ์แบบ

แบบเท่านั้น ถ้าคนที่มุ่งเน้นความสมบูรณ์แบบไม่ยอมเปิดใจให้พระเจ้าสร้าง ความสมดุลแก่ชีวิตของเขา ความปรารถนาที่จะทำทุกอย่างให้สมบูรณ์แบบก็จะกลายเป็นต้นเหตุทำให้เขาเต็มไปด้วยความเครียด และขาดความสุขในชีวิต

ชีวิต ไม่มีอะไรที่สมบูรณ์แบบ และคนเราในโลกนี้ก็ไม่มีใครสมบูรณ์แบบด้วย แต่พระเจ้าได้ทรงประทานความสามารถแก่เราที่จะอดทนต่อทุกอย่างที่เข้ามา ด้วยอารมณ์ความรู้สึกที่ดี ถ้าเรายินยอมพร้อมใจ

* * *

แม่ของลิซ่า เป็นคนที่เข้มงวดต่อเธอมากๆ ทุกสิ่งทีลิซ่าทำจะต้องสมบูรณ์แบบเท่านั้น ถึงแม่ลิซ่าจะไม่ใช่นักที่มีพรสวรรค์ทางดนตรี แม่ของเธอก็ยังยืนกรานให้เธอเรียนเปียโน และบังคับเธอให้ฝึกอย่างหนักเป็นเวลาหลายๆ ชั่วโมง แม่แทบไม่เคยชมลิซ่าในเรื่องใดเลย หรือถึงแม่เธอจะเอยชมชนิดนานๆ ครั้ง แต่ก็ไม่วายที่จะต้องเอยถึงอีกหลายๆ เรื่องทีลิซ่ายังจำเป็นต้องปรับปรุงตัว ทั้งหมดนี้ส่งผลให้ลิซ่ารู้สึกโกรธตัวเองแบบฝังลึกในใจกับความบกพร่องทั้งหลายแหล่ในทุกๆ อย่างที่เธอทำ ลิซ่ายังเป็นคนเจ้าระเบียบและเอาใจยาก ทั้งต่อสามีและลูก ทั้งสองคนของเธอ เมื่อถึงอายุสามสิบ ลิซ่า เกิดอาการแผลเปื่อย และมีอาการลำไส้แปรปรวน ซึ่งเป็นผลมาจากที่เธอใช้ชีวิตด้วยความเครียดมาตลอด

ตอนนี้ ลิซ่ากำลังรับคำปรึกษาจากผู้ให้คำปรึกษาคริสเตียน และมีอาการดีขึ้นบ้าง แต่มันเป็นสงครามที่ต้องต่อสู้เป็นรายวัน ชีวิตมีเรื่องให้คิดอยู่ทุกวัน พอดกเย็น ก็มีหลายอย่างไม่เป็นดั่งใจให้เธอต้องคิด ซึ่งลิซ่าต้องตั้งใจที่จะไม่ยอมให้สิ่งเหล่านั้นมากระทบความรู้สึกของเธอ เธอต้องการที่จะหลุดพ้นจากอำนาจครอบงำของการคาดหวังความสมบูรณ์แบบ แต่คงจะต้องใช้เวลาอีกสักพักใหญ่กว่าที่จิตใจของเธอจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ในเรื่องนี้ ลิซ่าต้องเรียนรู้ที่จะดำเนินตามพระวณะของพระเจ้า เชื่อในสิ่งที่พระคัมภีร์บอกไว้ และต้องไม่ตอบโต้ต่อสถานการณ์ตามอารมณ์ บนพื้นฐานแห่งการ คาดหวังด้วยความเข้มงวดในความทรงจำซึ่งแม่ของเธอปลูกฝังไว้

พระเยซูเป็นเพียงผู้เดียวที่สามารถทำตามข้อเรียกร้องของพระบัญญัติได้จนครบถ้วน และพระองค์ได้ทรงกระทำแทนเราแล้วเพื่อเราจะเป็นอิสระจากธรรมบัญญัติได้ ถึงแม้เราจะมีท่าทีความตั้งใจจริงที่จะทำสิ่งที่สมบูรณ์แบบเพื่อพระเจ้า เราก็จะยังมีข้อบกพร่องบางอย่างโผล่ออกมาอยู่ดี ตราบใดที่เรายังคงอยู่ในธรรมชาติเนื้อหนัง ในกายที่เป็นเนื้อและเลือด และมีจิตใจที่ยังคงได้รับผลกระทบจากสิ่งต่างๆ รอบตัวเราอยู่แบบนี้ โดยการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและการใช้เวลากับพระองค์ เราก็จะเติบโตขึ้นไปสู่ความสมบูรณ์แบบ แต่เราจะต้องเรียนรู้ที่จะมีความยินดีในจุดที่เราเป็นอยู่ ในขณะที่เรากำลังเดินไปสู่จุดหมายปลายทางของเรา

ชีวิต เป็นเรื่องของการเดินทาง ไม่ใช่จุดหมายปลายทาง

ฤทธิ์เดชของพระเจ้าสามารถทำการได้อย่างสมบูรณ์แบบในความอ่อนแอของเรา เราสามารถเข้มแข็งได้ แต่ในพระองค์เท่านั้น การที่เราโกรธตัวเองก็ไม่ได้เป็นประโยชน์ใดๆ ต่อตัวเราเลย เพราะเราไม่สามารถเป็นคนสมบูรณ์แบบอยู่ทุกเวลาได้ ฉันได้รับบทเรียนว่า ฉันจะทำทุกอย่างให้ดีที่สุดแล้วปล่อยให้เหลือไว้กับพระเจ้า

ความต้องการที่ไม่ได้รับการสนองตอบ

เราทุกคนย่อมมีความต้องการบางเรื่องที่เหมาะสมผล และไม่ใช่อะไรที่เราจะคาดหวังว่าจะได้รับบางอย่างเหล่านั้นจากคนที่มีความสัมพันธ์กับเรา แต่เราต้องแน่ใจว่าเราได้ร้องขอต่อพระเจ้าก่อน และไว้วางใจให้พระองค์ทำการผ่านทางคนอื่นๆ คนเราส่วนใหญ่จะถูกดึงดูดเข้าหาคนที่มีความขัดแย้งตรงกันข้ามกับเรา พระเจ้าทรงวางแผนการให้เราแต่ละคนมีความแตกต่างกัน เพื่อเราจะได้อุปกรณ์ซึ่งกันและกัน ไม่มีใครที่มีทุกอย่างครบถ้วนในตัวเอง แต่เราแต่ละคนมีบางอย่างที่จำเป็นอยู่ในตัวเรา เพื่อให้เกิดความสมดุลอันดีในชีวิต ฉันเป็นคนค่อนข้างก้าวร้าว ส่วนสามีของฉันไม่ค่อยอยากเอาเรื่องเอาราวกับใคร เรื่องนี้เป็นสาเหตุที่ทำให้เราทะเลาะกันอยู่หลายปี แต่ตอนนี้เรามองว่า ฉันก็แค่กระตุ้นให้เขา

ลงมือทำอะไรบ้าง ส่วนเขาก็ช่วยปรามฉันให้ช้าลงหน่อย เพื่อจะได้ไม่ทำอะไรไปตามอารมณ์ เราทั้งสองช่วยถ่วงดุลกันและกันได้พอดี คุณอาจอยู่ในสภาพคล้ายกัน แต่ถ้าคุณมีมุมมองที่ไม่ถูก คุณก็จะใช้เวลาตลอดทั้งชีวิตเพื่อเรียกร้องอะไรบางอย่างจากอีกคนหนึ่งที่มีบุคลิกแตกต่างจากคุณ ทั้งๆ ที่เขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าจำเป็นต้องให้ตามที่คุณต้องการ

ฉันเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงประทานสิ่งที่จำเป็นจริงๆ ทุกอย่างให้แก่เรา แต่พระองค์จะทรงกระทำผ่านทางใครก็ได้ที่พระองค์ทรงเลือก ฉันใช้เวลามากมายทะเลาะกับเดฟ เพราะเขาไม่เข้าใจฉัน หรือเพราะเขาไม่ยอมใช้เวลามากมายหลายชั่วโมงในการพูดถึงปัญหาของเรา แผนการของเขาก็ง่ายๆ คือ เขายอมรับว่ามีปัญหา แล้วก็ทำอะไรเท่าที่เราจะทำได้ จากนั้นก็จะละความกระวนกระวายทุกอย่างไว้กับพระเจ้า (1 ปต. 5.7) ส่วนฉันนั้นกลับกัน ฉันอยากหาข้อสรุปให้ได้ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง แน่นนอน เดฟเป็นฝ่ายถูก แต่ฉันไม่เพียงแต่มีบุคลิกที่แตกต่างไปจากเขาเท่านั้น ฉันยังเป็นเด็กกว่าเขามากในเรื่องความไว้วางใจพระเจ้า

ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ฉันได้เรียนรู้ที่จะไม่เก็บเอาความทรงจำเรื่องต่างๆ ที่ฉันคิดว่าเป็นความต้องการที่ไม่ได้รับการสนองตอบ ซึ่งจะส่งผลให้มันกลายเป็นรากเหง้าของความโกรธในชีวิตของฉันได้ ฉันเรียนรู้ที่จะไว้วางใจพระเจ้าในเรื่องความต้องการต่างๆ ของฉัน ฉันรู้ว่าเดฟรักฉัน และปรารถนาให้ฉันได้รับในสิ่งที่ต้องการ แต่ความเป็นจริงก็คือ เขาไม่ได้สังเกตเห็นความต้องการเหล่านั้นอยู่ทุกครั้งที่ไป บางครั้งเขาก็ไม่รู้ว่าจะควรทำอะไร หรือไม่ก็คงเป็นเพราะว่าพระเจ้าไม่ได้สร้างเขาขึ้นมาแบบนั้น ฉันได้เรียนรู้ที่จะมองเห็นความดีต่างๆ ที่เดฟได้ทำไป และมองข้ามสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่เขาไม่ได้ทำนั้นเสีย

การที่เรามีใจจดจ่อ คือ รู้จักขอบพระคุณในสิ่งที่เรามีนั้นจะช่วยเราได้มาก ในการหลีกเลี่ยงความโกรธและรู้สึกขัดเคืองใจ จงมีใจขอบพระคุณและกล่าวขอบคุณเสมอๆ เราต้องต่อต้านความโกรธอย่างจริงจัง ไม่เช่นนั้น เราเองจะกลายเป็นฝ่ายที่เจ็บปวดมากกว่าคนอื่นใด

ความจำเป็นที่ต้องได้รับการตักเตือนว่ากล่าว

ในช่วงที่เรายังแต่งงานกันใหม่ๆ นั้น ฉันจำเป็นต้องได้รับการตักเตือนว่ากล่าวจากเทพ ถึงแม้ตอนแรกฉันจะไม่ค่อยชอบเท่าไรหรอก เขาทำไปก็เพราะเขารักฉัน และต้องการให้ความสัมพันธ์ในครอบครัวของเราเข้มแข็ง พระคัมภีร์สอนเราว่า เพื่อนแท้อาจทำให้เราเกิดบาดแผลบ้างด้วยการตักเตือนในยามที่จำเป็น เป็นการง่ายกว่าที่จะปล่อยให้พฤติกรรมที่ผิดๆ ผ่านหูผ่านตาเราไปเสียเพื่อเราจะได้ไม่ต้องกระทบกระทั่งกันด้วยการว่ากล่าวตักเตือน แต่เพราะเราห่วงใยเขาอย่างแท้จริง จึงต้องยอมพูดออกมา

เด็กไม่เพียงแต่ต้องการความรักและการโอบกอดเท่านั้น พวกเขาต้องการการตักเตือนว่ากล่าวด้วย ถ้าเด็กคนใดไม่ได้รับการอบรมสั่งสอน เขาก็จะกลายเป็นคนหัวดีดื้อ ไม่รู้จักเคารพนับถือผู้ใหญ่ ชายและหญิงส่วนใหญ่ที่อยู่ในเรือนจำเล่าว่าพ่อแม่ไม่เคยว่ากล่าวตักเตือนพวกเขาอย่างเหมาะสมเลย แซนดร้า ลูกสาวของเรากับสติฟ สามีของเธอ มีลูกสาวฝาแฝดสองคน ซึ่งตอนนี้กำลังอายุแปดขวบ สติฟกับแซนดร้า เป็นพ่อแม่ที่ดี ซึ่งแสดงความรักต่อลูกมาก แต่ทั้งสองก็เห็นความสำคัญของการว่ากล่าวตักเตือนลูก เพื่อจะให้คุณได้เห็นว่าคุณมีวิธีการตอบสนองอย่างไรบ้างต่อความรักและการว่ากล่าวตักเตือนอย่างสมดุล ฉันจะเอาข้อความที่แองเจิล หลานสาวของฉันเขียนถึงแม่ของเธอมาแบ่งปันให้คุณอ่าน ในขณะที่เธอถูกสั่งให้อยู่ในห้องนอนเพียงลำพังในตอนเย็นวันหนึ่ง โทษฐานที่พูดโกหก

"คุณแม่คะ หนูรักแม่มาก หนูเป็นห่วงแม่ และอยากให้คุณรู้ว่า หนูรักแม่ มากๆๆๆๆ"

แองเจิล รู้ว่าการถูกตักเตือนเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้วสำหรับเธอ และเห็นว่านั่นคือวิธีหนึ่งในการแสดงความรักของพ่อแม่ เธอเขียนข้อความคล้ายๆ กันถึงคุณพ่อด้วย

พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่า พระเจ้าทรงติสสอน (ตักเตือนว่ากล่าว) บุคคลที่พระองค์ทรงรัก (ฮบ.12.6) พระองค์ได้ทรงวางแบบอย่างไว้ เพื่อให้เรา

ปฏิบัติต่อลูกของเราด้วย จงให้ความรักต่อลูกของเรามากๆ ยกโทษให้พวกเขาหลายๆ และต้องอบรมสั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือนพวกเขาในเวลาอันเหมาะสม

รากเหง้าต่างๆ ของความโกรธอาจหยั่งลึกอยู่ในชีวิตของเรา บางทีรากเหง้าแห่งความโกรธของคุณอาจไม่ได้ถูกกล่าวถึงในที่นี้ จงทูลขอให้พระเจ้าทรงสำแดงว่าอะไรสามารถทำให้คุณโกรธ เมื่อคุณรู้สึกโกรธ อย่าคิดเพียงแค่ว่าอะไรคือสิ่งที่กระตุ้นให้คุณเกิดความโกรธ แต่ลองนึกถึงเหตุการณ์อื่นๆ ในชีวิตของคุณที่ทำให้คุณรู้สึกในทำนองเดียวกันนี้ด้วย มันมีรูปแบบที่เหมือนกันไหม?

เพียงแค่ว่าเข้าใจถึงรากเหง้าของปัญหา ไม่ได้หมายความว่ามันจะช่วยให้เราแก้ปัญหาได้โดยอัตโนมัติ แต่มันจะช่วยให้เราเกิดแสงสว่างและเข้าใจความเป็นไปของตนเอง ซึ่งนั่นคือก้าวแรกที่สำคัญที่จะนำไปสู่การเยียวยา

เรามีความต้องการหลายอย่างอยู่ในชีวิต และหากความต้องการเหล่านั้นไม่ได้รับการสนองตอบ มันอาจกลายเป็นสาเหตุของความโกรธ แต่สิ่งที่จะกระทำให้เราเป็นไท การได้พบว่าความโกรธของเราเกิดจากสาเหตุใด ก็เป็นการค้นพบความจริง ซึ่งเพียงพอแล้วที่จะทำให้เราเริ่มต้นกระบวนการเยียวยาได้

บทที่

4

รากเหง้าของความอิจฉา

ความพิโรธก็ดูร้ายความโกรธก็รุนแรงแต่ใครจะยืนต่อหน้า
ความริษยาได้

สุภาชิต 27.4

ค ความอิจฉาริษยา เป็นสิ่งที่เลวร้าย บ่อยครั้งที่มันถูกเรียกว่า "อสูรร้าย
ตาเขียว" ซึ่งก็ถูกแล้ว เพราะมันกัดกร่อนชีวิตของคนที่ยอมให้ความอิจฉา
เข้ามาครอบงำหัวใจของตน จากพระธรรมสุภาชิต 27.4 ความอิจฉาร้ายแรง
ยิ่งกว่าความพิโรธและความโกรธ ความอิจฉาเป็นปัญหาใหญ่ ซึ่งฉันรู้สึกว่าคุณ
แยกมาพูดในบทต่างหากเฉพาะเรื่องนี้จะดีกว่า

* * *

เจนนิเฟอร์ ใช้เวลาตลอดทั้งชีวิตของเธอแอบชิงดีชิงเด่นกับแจ็กกี้
พี่สาวของเธออยู่ลับๆ ทั้งสองคนเป็นฝาแฝดแต่มีบุคลิกไม่เหมือนกันเลย แจ็กกี้
คลอตออกมาก่อน เธอเป็นคนอารมณ์ดีและมีมนุษยสัมพันธ์กับคนทั่วไป ส่วน
เจนนิเฟอร์เป็นคนขี้อาย ชอบอยู่เงียบๆ แทนที่จะเฟ้นหาและพัฒนาความสามารถ

ของเธอ เจนนิเฟอร์กลับเอาแต่ซีเกียจ คอยแอบอิจฉาความสามารถของพี่สาวของเธอ ฉันทบอกว่าความอิจฉาเป็นความซีเกียจ เพราะคนซี้อิจฉาไม่ต้องออกแรงทำอะไรเลย เอาแต่นั่งเวทนาตัวเอง และรู้สึกขมขื่นต่อคนอื่นที่มีทุกสิ่งที่เราต้องการ จริงอยู่ที่แจ็กก็มีพรสวรรค์ในหลายๆ ด้าน ซึ่งอันที่จริง เจนนิเฟอร์ก็มีพรสวรรค์ด้วย แต่เธอเอาแต่ขมขื่นต่อพี่สาว จนมองไม่เห็นพรสวรรค์ของตัวเองหลายปีผ่านไป แทนที่ทั้งสองพี่น้องจะมีความรักและใกล้ชิดสนิทสนมกัน กลับกลายเป็นการชิงดีชิงเด่นกันในมุมความคิดของเจนนิเฟอร์ ความอิจฉาริษยาที่ฝังอยู่ในใจของเจนนิเฟอร์ ได้ทำให้ชีวิตวัยรุ่นของเธอเสมือนมีเมฆดำทึบปกคลุมอยู่ตลอดเวลา แจ็กก็นั้นเต็มไปด้วยความสุข และมีชีวิตชีวา จนเธอแทบจะไม่ได้สังเกตเห็นความขมขื่นในท่าทีของน้องสาวของเธอเลย ซึ่งนั่นกลับยิ่งเหมือนเป็นการสูมไฟในอกของเจนนิเฟอร์ให้ร้อนรนยิ่งขึ้นไปอีก เธออยากให้พี่สาวได้มองเห็นบ้างว่าเธอขาดความสุขแค่ไหน และเธอต้องการให้พี่สาวไม่มีความสุขแบบเดียวกันด้วย

เมื่อทั้งสองโตเป็นผู้ใหญ่ และมีลูกเป็นของตัวเอง แจ็กก็เริ่มรู้ว่ามีปัญหาความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเจนนิเฟอร์ แต่ไม่ว่าแจ็กก็จะพยายามพัฒนาความสัมพันธ์มากแค่ไหนก็ไม่ได้ผล ต่อหน้าคนอื่น ทั้งสองก็พยายามสุภาพต่อกันดี แต่รอยร้าวในความสัมพันธ์ก็ยังคงอยู่เสมอ ทุกคนในครอบครัวสามารถสัมผัสถึงความโกรธแบบคลื่นใต้น้ำนี้ได้ และทุกคนก็ได้รับผลกระทบจากความไม่มั่นคงและความอิจฉาของผู้หญิงคนนี้

วงจรเช่นนี้ เริ่มเกิดขึ้นกับชีวิตของคนเราได้อย่างไร? ซาดานันั้นคอยวนเวียนอยู่รอบๆ เพื่อหาช่องทางที่จะยุแหย่ให้คนเราเกิดความแตกแยก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในท่ามกลางญาติพี่น้อง บางที อาจเป็นเพราะพ่อแม่เอ่ยชมเชยแจ็กก็ทำงานได้ดีในวันเดียวกับที่ว่ากล่าวเจนนิเฟอร์ที่ทำผลงานได้ไม่ค่อยดีนัก และซาดานฉวยโอกาสนั้นที่จะหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งความขมขื่นและการไม่เชื่อมั่นในตัวเองเข้าสู่จิตใจของเธอ อาจมีโอกาที่เป็นไปได้อีกนับพันๆ แบบ แต่ผลลัพธ์จะเป็นแบบเดียวกันเสมอ ถ้าเราใช้ชีวิตในความแตกแยก ซึ่งมีรากเหง้ามาจากความอิจฉา เราก็กำลังทำลายสันติสุข ความยินดี และชีวิตครอบครัวที่พระเจ้าปรารถนาจะประทานแก่เรานั้นไปเสีย

พระบัญญัติประการที่สิบ ซึ่งพระเจ้าประทานแก่โมเสสเพื่อนำไปมอบแก่

ประชาชนคือ "ห้ามโลกบ้านเรือนของเพื่อนบ้าน ห้ามโลกภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขาหรือโคลาของเขาหรือสิ่งใดๆ ซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน" (อพยพ 20.17) พระบัญญัติหมายถึงว่า เราไม่ควรอิจฉา ริษยา ในสิ่งของต่างๆ ที่คนอื่นมีอยู่ ความอิจฉา คือบาปในหัวใจ มันคือทำที่ที่หล่อเลี้ยงการทะเลาะเบาะแว้ง และความโกรธ และทำให้เกิดความแตกแยก พระเจ้าประสงค์ให้เราดีใจในพระพรที่คนอื่นได้รับ ถ้าเรายังไม่สามารถทำใจได้ เราก็มักจะยังไม่ได้รับสิ่งที่ใจของเราปรารถนา หรือถึงแม้เราจะได้บางสิ่งที่เราอยากได้มาแล้ว เรายังไม่มีความสุขและพอใจกับสิ่งนั้นๆ อยู่ดี เพราะเราจะเห็นคนอื่น ๆ ที่มีบางสิ่งมากกว่าเรา สุดท้ายเราก็ไม่มีความสุขอยู่อีกนั่นแหละ

อัครทูตเปาโล กล่าวว่า ท่านไม่ได้โลกเงินหรือทอง หรือเสื้อผ้าราคาแพงของผู้ใด (กิจการ 20.33) ท่านพึงพอใจที่จะทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้ท่านทำ และเป็นอย่าง ที่พระเจ้าทรงสร้างให้ท่านเป็น การพอใจในสิ่งที่มีอยู่คือจุดยืนที่ทำให้เราเป็นสุข แต่เป็นจุดที่มีน้อยคนนักที่จะคงอยู่ได้เป็นเวลานาน เปาโลรู้จักเคล็ดลับ ท่านรู้ว่าท่านอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้า และพระเจ้าจะทรงประทานสิ่งสารพัดซึ่งเหมาะสมให้แก่ท่าน ในเวลาอันสมควร ท่านไม่ใช่คนเฉื่อยชาปราศจากความปรารถนาใดๆ ในชีวิต แต่เป็นบุรุษแห่งความเชื่อซึ่งไว้วางใจในความดีและพระปัญญาของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง

ยอห์น ผู้ให้บัพติศมาก็เป็นผู้รับใช้พระเจ้าอีกคนหนึ่งซึ่งปราศจากความอิจฉา พระคัมภีร์กล่าวไว้ในยอห์น 3.25-27 ว่า มีการโต้เถียงกันระหว่างสาวกของยอห์น กับสาวกของพระเยซู ในคำสอนเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ ยอห์น ได้ทำการบัพติศมาประชาชน และตอนนี้บรรดาสาวกของพระเยซูก็มารับบัพติศมาจากท่านด้วย และประชาชนหลายคนก็หันไปติดตามพระเยซูด้วย เราจะเห็นว่ารากเหง้าแห่งความอิจฉา เป็นต้นเหตุของความโกรธ และการแก่งแย่ง เมื่อมีคนกลับไปรายงานยอห์น ท่านตอบว่า "ไม่มีใครสามารถรับสิ่งใด (ไม่อาจกล่าวอ้างสิ่งใด อวดอ้างว่าสิ่งใดเป็นของตนเอง) นอกจากสิ่งที่พระเจ้าประทานจากสวรรค์ให้เขา (คนเราต้องพึงพอใจที่จะรับเอาของประทานจากสวรรค์ ไม่มีแหล่งอื่นใดอีก)"

ตอนที่ฉันยังดั้นรนในชีวิตด้วยความอิจฉา และรู้สึกโกรธที่ฉันไม่มีสิ่งของอย่าง ที่คนอื่น ๆ เขามีกัน ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้มีส่วนช่วยฉันมาก ฉันเริ่มตระหนักว่า

ถ้าฉันไว้วางใจในพระเจ้า ฉันก็ต้องไว้วางใจว่าสิ่งที่พระองค์ประทานแก่ฉันนั้น เหมาะกับฉันดีแล้ว การอธิษฐานในสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่คนอื่นเป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง

พระเจ้าทรงรู้จักเรามากกว่าที่เรารู้จักตัวเอง เราจึงมีความสุขและพอใจกับสิ่งที่มือเราได้ เราสามารถไว้วางใจในคุณความดีของพระองค์ว่า พระองค์จะไม่หวงแหนสิ่งดีอันใดไว้จากเราเมื่อถึงเวลาอันสมควร

อัครทูตยาขอบบอกไว้ว่า การทะเลาะเบาะแว้ง (แตกแยก อาฆาตแค้น) และความขัดแย้ง (การทะเลาะ ต่อสู้กัน) เกิดมาจากความปรารถนาที่เรามีอยู่ในอวัยวะต่างๆ ในร่างกายของเรา เราอธิษฐานและโลภอยากได้สิ่งที่คนอื่นมี แต่ก็ได้เราจึงเริ่มรู้สึกเกลียดคนอื่น ซึ่งเท่ากับเป็นการฆ่าคนทางใจ ยาขอบกล่าวว่า คนเราถูกเผาผลาญด้วยความอิจฉา และความโกรธ จึงไม่พบกับความอิมใจและพึงพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ จนไม่อาจพบกับความสุขที่เขาใฝ่หา จากนั้นยาขอบกล่าวบางอย่าง ซึ่งได้กลายเป็นข้อพระคัมภีร์สำคัญสำหรับชีวิตของฉัน

ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ

ยาขอบ 4.2ข

ถ้อยคำสั้นๆ เพียงไม่กี่คำนี้ ได้ช่วยให้ฉันหลุดพ้นจากความรู้สึกท้อแท้ที่ไม่มีอะไรๆ ตามที่ต้องการ และจากความรู้สึกอิจฉาในสิ่งที่คนอื่นมีอยู่ อย่างที่คนอื่นมีอยู่ ฉันต้องทูลขอพระเจ้า และไว้วางใจว่า ถ้าเป็นสิ่งที่ฉันสมควรจะได้รับ พระองค์ก็จะประทานให้ฉันในเวลาของพระองค์เอง สำหรับพระเจ้าแล้ว พระองค์มีสิ่งสารพัดบริบูรณ์ พระองค์ไม่จำเป็นต้องประทานสิ่งที่คนอื่นมีอยู่ให้แก่เราก็ได้ แต่พระองค์จะประทานให้แก่เราอย่างบริบูรณ์เสมอ ถ้าเราวางใจพระองค์และวางใจในเวลาอันเหมาะสมของพระองค์สำหรับชีวิตเรา

ฉันยังได้เรียนรู้อีกว่า ถ้าพระเจ้าไม่ประทานตามสิ่งที่ฉันทูลขอ ก็ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงหวงแหนสิ่งนั้นไว้จากฉัน แต่เป็นเพราะพระองค์มีบางอย่างที่ดีกว่าเตรียมไว้ให้ฉัน ซึ่งฉันต้องรู้จักสงบใจรอคอยพระองค์ แต่ก่อนที่ฉันจะเข้าใจประโยคที่ว่า "ท่านไม่มี เพราะท่านไม่ได้ขอ" นี้ ใจของฉัน

มักเต็มไปด้วยการทะเลาะทู่เถียง เพราะฉันทำทุกอย่างด้วยการทำงานของเนื้อหนัง และพยายามที่จะทำให้เกิดผลด้วยความคิดและแผนการของตัวเอง ฉันตัดสินใจเอาเองว่าฉันต้องการอะไร แล้วทำตัวราวกับว่าพระเจ้ามีหน้าที่ต้องประทานสิ่งนั้นให้แก่ฉัน ฉันมีท่าทีแบบเด็ก และเห็นแก่ตัวมาก ความอิจฉาคือสิ่งที่โหดร้ายจริงๆ

ความเกลียดชังที่กลายเป็นความรุนแรง

กษัตริย์ซาอูล ทรงพระพิโรธมากจนถึงกับทรงหาช่องทางที่จะสังหารดาวิดอยู่หลายครั้ง ความโกรธของพระองค์เป็นผลมาจากความอิจฉา ซึ่งมีรากเหง้าจากความกลัวที่จะสูญเสียตำแหน่งให้แก่ดาวิด (1ซมอ.18.6-12) ซาอูลมีความเกรี้ยวกราดจนครั้งหนึ่งพระองค์พุ่งหอกใส่โยนาธานพระโอรสของพระองค์เอง (1ซมอ.20.30-34) เราคงเห็นได้ชัดแล้วว่า ความโกรธและความอิจฉาของพระองค์ ได้เปลี่ยนไปเป็นความเกรี้ยวกราด จนพระองค์กลายเป็นคนที่ใช้ความรุนแรง

มีตัวอย่างจากพระคัมภีร์อีกหลายตอน แต่เราไม่ยกอ่านเรื่องของคนอื่น จนละเอียดปัญหาในชีวิตของเราไปเสีย คุณรู้สึกอิจฉาใครอยู่หรือเปล่า? คุณรู้สึกโกรธไหมถ้ามีใครทำได้ดีกว่าคุณในเรื่องกีฬา ธุรกิจ หรือในด้านอื่นใดในชีวิตของคุณ? บ่อยครั้งเหลือเกินที่เราเห็นความโกรธโผล่หัวอันน่าเกลียดของมัน ออกมาในระหว่างการแข่งขันกีฬา เราทุกคนอยากจะชนะ แต่ถ้าเราอยากชนะเกินจนรู้สึกโกรธที่เห็นคนอื่นทำได้ดีกว่า เท่ากับเรากำลังทำผิด ฉันยังจำวันที่แข่งขันวอลเลย์บอลของโบสถ์ได้ ฉันเห็นคริสเตียนบางคนออกอาการอย่างคนที่ไม่รู้จักรพระเจ้าในระหว่างการแข่งขัน อสุรกายตาเขียวแห่งความอิจฉากำลังไล่ล่าทุกคนอยู่ เราจะต้องระวังตัวไว้

ถ้าคุณพบว่าตัวเองกำลังอิจฉาใครบางคนอยู่ ไม่ว่าจะเพราะเหตุใดก็ตาม ขอให้คุณให้รางวัลตัวเองด้วยการก้าวข้ามเรื่องนั้นไปเสีย เพราะความอิจฉาไม่มีวันทำให้คุณได้อะไรมา นอกจากใจที่ระทมทุกข์ พระเจ้าทรงมีแผนการพิเศษเฉพาะเตรียมไว้สำหรับเราแต่ละคน เราทุกคนล้วนแตกต่างกันออกไป

แต่เรามีคุณค่าเท่ากัน การรู้เช่นนี้จะช่วยให้เราพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่ และรู้สึกพึงพอใจในตัวตนที่เราเป็น และในสิ่งที่เรามีอยู่

แตกต่าง แต่ไม่ได้ด้อยกว่า

การแข่งขัน ซึ่งดิชิงเด่นกันในสังคมของเราเป็นเรื่องน่าเศร้า เป็นต้นเหตุนำไปสู่ความโกรธ และการแตกแยก การที่เราแตกต่างจากคนอื่น ไม่ได้หมายความว่าเราด้อย หรือเด่นกว่าคนอื่น ๆ ทุกสิ่งย่อมมีคุณค่าตามวิถีทางของมันเอง มือของฉันไม่เหมือนกับเท้าเลย แต่อวัยวะทั้งสองก็ไม่เคยอิจฉากัน แต่ต่างก็ทำงานประสานกันอย่างสวยงาม ตามบทบาทหน้าที่ที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ พระเจ้าต้องการให้เราทุกคนทำแบบเดียวกัน พระองค์ประสงค์ให้เรามองเห็นความงามและคุณค่าเฉพาะตัวของเรา โดยไม่ต้องรู้สึกต่ำต้อยที่เราเป็นไม่เหมือนคนอื่น ฉันเคยได้ยินนักเทศน์คนหนึ่งเทศนาว่า "เราต้องเรียนรู้ที่จะรู้สึกสบายใจที่ได้อยู่ภายใต้ผิวหนังของเราเอง"

ความโกรธ สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกต่ำต้อย เราต้องปฏิบัติต่อคนอื่นแบบเท่าเทียมกัน ไม่จำเป็นต้องรู้สึกที่เราดีกว่า หรือต่ำต้อยกว่าเขา พระเยซูทรงวางตัวเท่าเทียมกับทุกคนได้อย่างยิ่งใหญ่ โดยทางพระองค์เราทุกคนเท่าเทียมกัน พระองค์ตรัสว่า ไม่เป็นชาย ไม่เป็นหญิง ไม่มียิว หรือกรีก ทาสและไท ก็ไม่เป็น แต่ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระองค์ (กาลาเทีย 3.28) คุณค่าของเราไม่ได้อยู่ที่เราสามารถทำอะไรได้บ้าง เรามีคุณค่าเพราะสถานะของเรา และเพราะเราเป็นคนของพระองค์ เราเป็นของพระเจ้า ภาพลักษณ์ของเรา ตะลันต์ และความสามารถทุกอย่างของเราเป็นมาจากพระองค์ คนร่างเตี้ยไม่อาจทำให้ตัวเองสูงขึ้นได้ แม้แต่เพียงนิ้วเดียวโดยการวิตกกังวล หรือเอาแต่อิจฉาคนที่สูงกว่าเขา สิ่งที่เขาสามารถทำได้อีกก็คือ ดำเนินชีวิตให้ดีที่สุดจนสุดกำลัง โดยไม่ต้องเอาตัวเอง ไปเปรียบเทียบกับใคร

ซัคเคียส เป็นคนร่างเตี้ย เมื่อเขารู้ว่าพระเจ้าจะเสด็จดำเนินผ่านมาจากนั้น เขารู้สึกอยากจะได้เห็นพระองค์มาก แต่เขารู้ว่าเขาไม่มีทางมองเห็นพระองค์ได้แน่ เพราะมีฝูงชนยืนบังอยู่ เนื่องจากเขาเป็นคนร่างเตี้ย

ซัคเคียสน่าจะเป็นคนซิมเศร่าเพราะรูปร่างของตัวเอง เขาอาจจะถือว่าตัวเองเป็นคนพิการ และเอาแต่นั่งสงสารตัวเอง ไม่ทำงานทำการอะไร แต่ซัคเคียสไม่ยอมทำแบบนั้น แต่เขาวิ่งล้ำหน้าฝูงชนไปและปีนขึ้นไปบนต้นไม้ เพื่อจะได้มองเห็นพระองค์ชัดขึ้น เมื่อพระเยซูเสด็จผ่านมาทางนั้น พระองค์เห็นซัคเคียสอยู่บนต้นไม้ จึงตรัสบอกให้เขาลงมา เพราะพระองค์จะไปรับประทานอาหารเย็นที่บ้านของเขา (ลูกา 19.1-6) นี่เป็นเรื่องหนึ่งที่ฉันชอบอ่านมาก เพราะฉันเห็นท่าทีที่ดีของซัคเคียส เป็นสิ่งที่ทำให้พระเยซูทรงพอพระทัยยิ่ง ถ้าซัคเคียสเอาแต่โกรธที่ตัวเองเป็นคนร่างเดียว เขาก็คงพลาดโอกาสดีครั้งนี้ไปแล้ว

ถ้าคุณกำลังรู้สึกโกรธในเรื่องใด เพราะเหตุที่คุณไม่มีอะไรบางอย่างที่คุณอยากมี ฉันขอแนะนำให้คุณเรียนรู้อุปสรรคที่ร้ายในสิ่งที่คุณมี จากซัคเคียสจงทำอย่างเต็มกำลังเท่าที่คุณจะสามารถทำได้กับสิ่งที่คุณมีอยู่ แล้วพระเจ้าจะทรงเพิ่มเติมในสิ่งที่คุณขาดอยู่นั้น และยกชูชีวิตของคุณขึ้น จงตระหนักว่าพระเจ้าทรงสร้างคุณขึ้นมาด้วยความเอาใจใส่ ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง ในขณะที่คุณยังอยู่ในครรภ์มารดา และพระองค์ไม่เคยทำผิดพลาด ทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างมาเป็นสิ่งดี รวมถึงตัวคุณด้วย

ฉันขอเสนอแนะให้คุณใช้เวลาสักครู่หนึ่งจดบันทึกรายการสิ่งที่คุณไม่ชอบเกี่ยวกับรูปร่างหน้าตา หรือความสามารถของคุณ เมื่อเสร็จแล้ว จงทูลขอให้พระเจ้ายกโทษให้คุณในการที่คุณไม่ชอบสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ให้คุณ จากนั้นให้คุณฉีกรายการบันทึกนั้นทิ้งไป แล้วทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้คุณเป็นตัวคุณเองอย่างเต็มที่ และอย่างสมบูรณ์แบบ

ตอนที่ฉันไม่ได้เรียนรู้อุปสรรคเหล่านี้ ฉันเฝ้าอยากให้เสียงของฉันอ่อนโยนลงหน่อย อยากให้ขาลึกลงหน่อย อยากให้เส้นผมหนาขึ้นอีกหน่อย เมื่อฉันเห็นผู้หญิงคนไหนที่มีสิ่งที่ฉันอยากได้ ฉันรู้สึกตัวได้เลยว่า ฉันพยายามตัดขาดคนเหล่านั้นออกไปจากชีวิตของฉัน เมื่อเรารู้สึกอิจฉาใคร มันก็กลายเป็นตัวขัดขวางไม่ยอมให้เราชื่นชมในคนเหล่านั้น ฉันรู้สึกขัดเคืองใจต่อคนเหล่านั้นซึ่งมีหลายอย่างในตัวแบบที่ฉันอยากมี ฉันรู้สึกว่าตัวเองต่ำต้อยกว่าพวกเขา แต่ในความเป็นจริง คนเหล่านั้นก็คงมีหลายอย่างที่เขาไม่ชอบเกี่ยวกับตัวเขาเองเหมือนกัน บางคนอาจรู้สึกอิจฉาในบางอย่างที่ฉันมี ซึ่งตัวเขาไม่มี

ความอิจฉาเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งที่ซาตานใช้ทำให้เราแตกแยกกัน ซึ่งมันเป็นสิ่งที่ทำให้เวลาของเราสูญเปล่าไปอย่างสิ้นเชิง เพราะไม่เป็นประโยชน์ใดๆ ต่อเราเลย และมันก็ไม่ได้ช่วยให้เรามาซึ่งสิ่งที่เราต้องการด้วย

เหตุผลข้อหนึ่งที่ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ก็เพื่อช่วยให้คุณได้ตัดสินใจเลิกทำสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์ใดๆ เลย เรากำลังมอบรางวัลให้แก่ตัวเองอย่างแท้จริง เมื่อเราปฏิบัติสิ่งที่จะอิจฉาคนอื่น แล้วหันมาไว้วางใจในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา

* * *

เรื่องราวของโยเซฟในพระคัมภีร์ เป็นเรื่องแห่งชัยชนะที่น่าอัศจรรย์ยิ่ง โยเซฟเป็นลูกชายคนโปรดของครอบครัวซึ่งพ่อรักเขามาก ฉันคิดว่าพ่อคงไม่ได้รักเขามากกว่าพี่น้องคนอื่นๆ หรือว่า แต่พ่อรักเขาในแบบที่แตกต่างออกไป โยเซฟเป็นเด็กทารก ซึ่งตามประสาแล้วเด็กทารกในทุกครอบครัวก็ชอบเรียกร้องความสนใจมากเป็นพิเศษ ทำให้พี่น้องของเขา รู้สึกอิจฉา ความอิจฉาที่มีทำให้พวกเขา รู้สึกโกรธโยเซฟจนถึงขนาดตัดสินใจขายโยเซฟไปเป็นทาส แล้วหลอกพ่อของตนว่าโยเซฟถูกสัตว์ป่ากัดกินตายไปแล้ว โยเซฟตกกระกำลำบากอยู่หลายปี เขาถูกจำคุกนานถึงสิบสามปีในข้อหาซึ่งเขาไม่ได้ทำผิด แต่เพราะเขามีท่าทีที่ดี จึงได้รับการเลื่อนขั้นในหน้าที่การงาน ไม่ว่าจะทำงานใดก็ตาม พระเจ้าจะทรงยกชูชีวิตของเราขึ้นเสมอ ถ้าเราวางใจพระองค์และไม่ยอมให้อารมณ์ความกลัว ความรู้สึกต่ำต้อย ความโกรธ และความอิจฉาริษยาเข้ามาครอบงำเราได้ โยเซฟจะโกรธพี่ชายของตนในความไม่ยุติธรรม ที่พวกเขากระทำก็ได้ ถ้าเขายอมให้ความโกรธเข้ามาครอบงำจนเกิดความรู้สึกขมขื่นต่อพวกเขา พี่ชายก็เท่ากับเขายอมให้ชีวิตถูกทำลาย แต่เขาไม่ยอมให้การตัดสินใจผิดของพวกเขา พี่ชายมาครอบงำชีวิตของเขาได้

คุณยอมให้การตัดสินใจที่เลวร้ายของใครบางคน มาครอบงำคุณไว้ภายใต้ความโกรธหรือไม่? ถ้าใช่ คุณก็เป็นคนเขลา เพราะคุณยังมีทางเลือกอื่นอีก คุณสามารถให้รางวัลแก่ตัวเองและก้าวข้ามสิ่งที่พวกเขาทำกับคุณไปเสีย

หลายครั้งเราเปลี่ยนแปลงสิ่งที่คุณอื่นทำไว้ไม่ได้ แต่เราไม่จำเป็นต้องปล่อยให้ การตัดสินใจของพวกเขาสามารถควบคุมพฤติกรรมของเรา พระเจ้าได้ทรงประทานความสามารถที่จะเลือกได้อย่างอิสระให้แก่เรา ในทุกสถานการณ์ เราสามารถเลือกเอาชีวิต หรือความตายก็ได้ การที่เราเลือกได้อย่างอิสระ หมายความว่า เราต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เราตัดสินใจเลือกด้วย ดังนั้น ในความเป็นจริงแล้ว ถ้าฉันไม่มีความสุข มันก็เป็นความผิดของฉัน เพราะฉันเลือกที่จะไม่มีความสุขเอง

ถ้าเราอ่านเรื่องราวของโยเซฟในพระคัมภีร์ตั้งแต่ต้นจนจบ เราจะเห็น บทเรียนว่า ในท้ายที่สุด พี่น้องของท่านก็ได้กลับมาหาท่านด้วยท่าทีที่กลับใจใหม่ จากความไม่ยุติธรรมต่างๆ ที่พวกเขาเคยกระทำต่อท่านไว้ในอดีต ซึ่งท่านก็ได้หยิบยื่น ความช่วยเหลือให้แก่พวกเขาอย่างล้นเหลือในช่วงเวลาที่เกิดการกักตุนอาหารนั้น โยเซฟไม่เพียงแต่ไม่โกรธและรู้สึกขมขื่นต่อพวกพี่ชายของท่านเท่านั้น ท่านยังมองไว้ ที่จะยกโทษให้แก่พวกเขาซึ่งได้กระทำผิดต่อท่านอย่างร้ายแรง คนที่ยอมยกโทษ ให้ผู้อื่นย่อมยิ่งใหญ่กว่าคนที่เอาแต่อิจฉาและเต็มไปด้วยความโกรธ มีแต่คนใจแคบ เท่านั้นที่จะยอมให้ความอิจฉาและความโกรธเข้ามากำหนดปลายทางชีวิตของตน

พระเยซูทรงเป็นผู้รักษาเราให้หาย

เราพบในพระคัมภีร์ว่า พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อจะรักษา แต่การรักษา ของพระองค์ไม่ได้เกิดขึ้นแบบอัศจรรย์อยู่ทุกครั้งที่ไป การหายโรคหลายครั้งเกิดขึ้น ได้โดยการปฏิบัติตามใบสั่งยาของแพทย์ผู้รักษา พุดง่ายๆ ก็คือ ถ้าเราทำตาม คำตรัสสั่งของพระเยซู เราไม่เพียงแต่จะมีความยินดีมากมายเท่านั้น แต่เราจะมี สุขภาพที่ดีขึ้นด้วย

ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนังแต่ความอิจฉาริษยากระทำให้

กระตุกผู้

สุภาจิต 14.30

ข้อพระคัมภีร์แบบนี้แหละที่ฉันเรียกว่าข้อพระคัมภีร์ "วาว" สันติสุขช่วยให้เราหายโรค แต่จิตใจที่ปั่นป่วนวุ่นวาย อิจฉา ริษยา และโกรธแค้นทำให้สุขภาพของเราแย่ลง แพทย์บอกเราว่าร้อยละ 80 ของอาการป่วยทางกายทั้งหลาย เป็นผลมาจากความเครียด และเราไม่สามารถมีสุขภาพที่ดีได้เลย ถ้าเราไม่รู้จักรลดหรือขจัดความเครียดออกไปจากใจ ความโกรธทำให้ฉันเต็มไปด้วยความเครียด และฉันก็แน่ใจว่ามันจะส่งผลอย่างเดียวกันต่อคุณด้วยความอิจฉาคือการโกรธที่เห็นคนอื่นมีสิ่งซึ่งเราไม่มี ซึ่งมันจะส่งผลด้านลบต่อสุขภาพของเรา

ความโกรธทุกชนิด ไม่ว่าจะมึนเมาหรือมาจากเรื่องใดก็ตาม จะส่งผลให้เราเกิดความเครียด และความเครียดทำให้เราเจ็บป่วย เมื่อฉันเจอเรื่องคุณน้าอย่างที่ได้เล่าให้ฟังไปแล้วนั้น ฉันจำได้ว่า สองสามวันหลังจากที่ฉันรู้สึกโกรธนั้น ฉันเกิดอาการหมดเรี่ยวหมดแรงไปเลย ฉันรู้สึกปวดตามเนื้อตามตัวหลายแห่ง มีอาการปวดหัว และรู้สึกเหน็ดเหนื่อยมาก ความโกรธไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าสำหรับเรา ร่างกายของเราจะทำหน้าที่ได้ไม่ดีเลยถ้าเรามีความโกรธ

ฉันไปโบสถ์กับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเธอเล่าให้ฟังว่า เธอป่วยด้วยโรคข้อต่ออักเสบอย่างรุนแรงมาหลายปี จนกระทั่งเธอยอมยกโทษให้แก่ญาติคนหนึ่งที่เคยทำร้ายครอบครัวของเธอ เมื่อเธอยกโทษแล้ว อาการเจ็บปวดที่เธอเป็นอยู่ก็ค่อยๆ หายไปในสองสามวันนั้น และไม่เคยกลับมาเป็นอีกเลย ฉันไม่ได้สรุปว่าถ้าคุณเป็นโรคข้อต่ออักเสบแสดงว่าคุณยังไม่ได้ยกโทษให้ใครบางคน ฉันไม่ได้บอกว่าคุณมีอาการปวดหัวแสดงว่าคุณยังมีความอิจฉาอยู่ในใจ แต่ฉันขอเสนอแนะให้คุณสำรวจจิตใจของตัวเอง และปลดปล่อยอารมณ์ในด้านลบเหล่านี้ออกไปเสีย ก่อนที่คุณจะทูลขอให้พระเจ้าทรงรักษาคุณให้หาย ฉันเชื่อแน่ว่า อารมณ์ในด้านลบต่างๆ คือรากเหง้าของความเจ็บป่วยส่วนใหญ่ และการยอมปลดปล่อยอารมณ์เหล่านี้ไป จะช่วยให้คุณได้รับการรักษาโรคและมีสุขภาพแข็งแรงในชีวิตของคุณ

พระเยซูตรัสว่า "เราเป็นทางนั้น" เมื่อเราดำเนินตามทางของพระองค์เราก็จะมีชีวิตที่ยอดเยี่ยมที่สุดเท่าที่จะพบได้ แต่ถ้าเราทำลายหลักการของพระองค์ก็คาดหวังได้เลยว่าเราจะพบแต่ปัญหาในทุกด้านของชีวิต

พอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่

ฉันเก็บบันทึกประจำวันที่ฉันเขียนทุกเช้าเอาไว้และเมื่อฉันเปิดดูข้อความที่บันทึกไว้ย้อนหลังไปสองสามปี ฉันเห็นข้อความของบางวันที่เขียนไว้สั้นๆ ว่า "ฉันพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่" การพูดแบบนี้ได้เป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับฉันมาก เพราะฉัน ทำให้เวลาสูญเปล่าไปหลายปีเนื่องจากการไม่รู้จักรักพอใจกับสิ่งที่ตนเองมีอยู่ ฉันมักจะคิดอยู่ตลอดเวลา ตนเองต้องได้สิ่งโน้นสิ่งนี้เพื่อชีวิตจะได้มีความสุขอย่างเต็มที่ อัครทูตเปาโลกล่าวว่าคุณานได้เรียนรู้ "ที่จะพอใจกับสิ่งที่ตนเองมีอยู่ (พึงพอใจจนไม่รู้สึกลัวหวาดหวั่นใจอีก)" ไม่ว่าจะสถานการณ์รอบข้างจะเป็นอย่างไร (ฟิลิปปี 4.11) ฉันเชื่อแน่ว่า การพึงพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่เป็นเรื่องที่เราต้องเรียนรู้ เพราะมนุษย์เราทุกคนเกิดมาพร้อมกับความรู้สึกไม่พึงพอใจ มันฝังอยู่ในเนื้อหนังของเรา และคงไม่มีวันหยุดส่งเสียงเรียกร้องเป็นแน่ จนกว่าเราจะเลิกบ่นซ้ำบ่นน้ำให้มัน

คุณพอใจในสิ่งที่มียู่หรือไม่? ถ้าไม่ จงมุ่งหาความพอใจในสิ่งที่คุณมีอยู่ เพราะนั่นคือสภาวะที่ดีเยี่ยมที่เราควรเป็น การพึงพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่ไม่ได้หมายความว่าเราไม่ต้องการอะไรอีกแล้ว แต่หมายถึง เราารู้สึกพึงพอใจกับสิ่งที่เรามีอยู่ จนกว่าพระเจ้าจะทรงขอบพระทัยที่จะประทานสิ่งอื่นๆ เพิ่มเติมให้แก่เรา พ่อแม่ย่อมต้องรู้สึกปวดใจ ถ้าซื้ออะไรให้เขาเท่าไรก็ยังไม่รู้สึกเพียงพอเสียที เราเห็นว่าเราทุ่มเทอะไรไปบ้างเพื่อพวกเขา แต่พวกเขากลับมองว่าอะไรบ้างที่เพื่อนๆ มี แต่พวกเขายังไม่มี เขาต้องการรุ่นใหม่ล่าสุด โทรศัพท์สมาร์ตโฟนรุ่นที่ดีที่สุด คอมพิวเตอร์รุ่นใหม่ล่าสุด รองเท้าเทนนิสแบรนด์เนม และสิ่งของโน่นนี่สารพัดเราอยากให้เราพอใจชอบคุณในสิ่งที่มียู่แล้ว เราไม่ได้ว่าอะไรถ้าลูกจะขอโน่นขอนี้บ้าง แต่เราไม่อยากจะถูกกดดันด้วยท่าทีที่ไม่ดี ซึ่งได้ไปเท่าไรก็ไม่เคยพึงพอใจ ถ้าเรารู้สึกแบบนี้กับลูกของเรา แล้วพระเจ้าจะทรงรู้สึกอย่างไรบ้างกับการที่เราไม่รู้จักรักพอใจในสิ่งที่เรามีอยู่? ฉันคิดว่า มันคงไม่ได้ช่วยโน้มน้าวใจพระองค์ให้รับประทานสิ่งต่างๆ ตามความต้องการของเราหรอก แต่มันอาจทำให้พระองค์อยากจะทำให้เรารอนานขึ้นอีกหน่อย จนกว่าเราจะได้เรียนรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญอย่างแท้จริงสำหรับชีวิต

ความคิดของเราเป็นสิ่งที่บ่อนความรู้สึก ถ้าคุณรู้สึกไม่พึงพอใจ วิธีที่จะเอาชนะมันได้ก็คือคุณต้องเปลี่ยนวิธีการคิดของคุณเสีย ขอให้คิดว่าอะไรบ้างที่คุณมีอยู่ แล้ว แทนที่จะคิดถึงสิ่งที่คุณยังไม่มี จงคิดถึงพระปัญญาและคุณความดีของพระเจ้า และเตือนใจตนเองว่าพระองค์ได้ทรงฟังคำอธิษฐานของคุณแล้ว และจะทรงกระทำสิ่งที่ดีที่สุดเพื่อคุณในเวลาอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ ทุกครั้งที่คุณเห็นใครได้รับพระพร โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเขาได้ในสิ่งที่คุณกำลังอยากได้ แต่คุณยังไม่มีสิ่งนั้นอยู่ จงขอบพระคุณพระเจ้าที่ทรงอวยพรเขา จงกระทำด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า แล้วความชื่นชมยินดีจะหลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของคุณ

เพื่อนซี้จฉฉาของฉัน

ฉันมีเพื่อนคนหนึ่งที่รู้สึกอิจฉาในสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานแก่ฉัน ซึ่งทำให้ฉันรู้สึกไม่สบายใจมาก ยกตัวอย่างเช่น ถ้ามีใครให้แหวนเป็นของขวัญแก่ฉัน เพื่อนคนนี้ก็แสดงความคิดเห็นว่า "ฉันก็อยากให้มีใครให้แหวนฉันบ้างนะ" ส่วนหนึ่งของการเป็นเพื่อนที่ดีก็คือ เราต้องรู้สึกยินดีกับเพื่อนอย่างจริงจัง เพราะท่าทีแบบนี้ของเธอ หลังจากนั้นถ้าฉันได้รับพระพรอะไร ฉันก็คิดว่าไม่ต้องเล่าให้เธอฟังจะดีกว่า ฉันเริ่มระวังคำพูดต่างๆ มากขึ้น เพื่อจะได้ไม่ทำให้เธอเกิดความรู้สึกอิจฉาและหวั่นไหว การพบปะเฉอะเฉอกับเธอกลายเป็นเรื่องที่น่าหนักใจสำหรับฉัน และที่น่าเศร้าคือ ในที่สุดฉันก็พยายามหลีกเลี่ยงไม่ยอมพบปะกับเธอก็

ใจเต็มไปด้วยสิ่งใด มันก็มักจะลั่นไหลออกมาเป็นคำพูด เราสามารถสัมผัสทางคำพูดของคนอื่นได้ว่าเขากำลังรู้สึกอิจฉาใครอยู่หรือไม่ และถ้าเราตั้งใจฟังเราก็อาจได้ยินความอิจฉาหลุดออกมาจากปากของเราด้วย ฉันตั้งใจมุ่งมั่นที่จะให้รางวัลตัวเองด้วยการไม่รู้สึกอิจฉาใคร และหวังว่าคุณจะร่วมเดินทางไปกับฉันในการแสวงหาใจที่บริสุทธิ์ด้วย ความโลภ ความอิจฉาและริษยา ทั้งหมดนี้เป็นต้นเหตุของความโกรธ และความโกรธไม่ได้ทำให้เกิดความชอบธรรมที่พระเจ้าทรงปรารถนาเลย

บทที่

5

หน้ากากปิดความโกรธ

๒ เพราะเหตุที่ความโกรธ มักจะถูกมองว่าเป็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม เราจึงพยายามทางช่องทางที่ปิดซ่อนมันไว้ต่อหน้าคนอื่น หรือแม้กระทั่งจากตัวเราเองด้วย เราใส่หน้ากากปิดความโกรธไว้ภายใต้พฤติกรรมอย่างอื่น หน้ากากคือสิ่งที่เราใส่เพื่อปิดซ่อนบางอย่างที่ไม่น่าดู เพื่อไม่ให้คนอื่นเห็นสิ่งที่ซ่อนอยู่หลังหน้านากนั้น เราอาจสวมหน้ากากไปงานเลี้ยงหน้ากาก เพื่อไม่ให้คนอื่นมองเห็นตัวจริงของเรา หรือเพื่อหลอกให้เขาคิดว่าเราเป็นใครอีกคนซึ่งเราไม่ได้เป็นจริง ถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องถอดหน้ากากออกเพื่อเผชิญหน้ากับความโกรธ และจัดการกับมันให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ลองมาดูว่า มีหน้ากากอะไรบ้างที่มักจะใส่ ตอนที่เราโกรธ

หน้ากากยักษ์ไหลแบบไม่แยแส อันนี้เป็นหน้ากากปิดความโกรธที่ใช้กันเป็นประจำ เราแสร้งว่าเราไม่ได้โกรธ แต่เราเริ่มแสดงอาการเย็นชา (ไม่แสดงความอบอุ่น หรือไม่แสดงอาการทางสีหน้า) ต่อคนที่เราอ้างว่าไม่ได้โกรธนั้น ฉันยังจำได้ถึงเหตุการณ์หลายครั้งที่ฉันได้อธิษฐานแบบ "ฉันขอยกโทษให้เธออย่างเป็นทางการ" แต่เริ่มทำตัวเหินห่างกับคนที่ฉันพูดต่อพระเจ้าว่าฉันได้ยกโทษให้เขาแล้ว ในฐานะที่เป็นคริสเตียน ฉันรู้ว่าฉันไม่ควรคงความโกรธไว้ และอันที่จริงมันก็มีอันตรายหลายอย่างอันเป็นผลมาจาก

ความโกรธ ซึ่งฉันจะกล่าวถึงทีหลัง ฉันอยากจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง จึงได้อธิษฐานว่า "พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ขอยกโทษให้แก่..... ที่ทำร้ายจิตใจ ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยให้ข้าพระองค์เอาชนะความเจ็บปวดในเรื่องนี้ด้วยเถิด" ฉันพูดด้วยความจริงใจ แต่ในเวลานั้น ฉันไม่รู้ว่าจะฉันจำเป็นต้องเพิ่มการกระทำที่เชื่อฟังเข้าไปในการอธิษฐานที่เชื่อฟังด้วย พระเจ้าต้องการให้ฉันก้าวไปอีกก้าวหนึ่ง และปฏิบัติต่อเขาคนนั้นด้วยความอบอุ่น รวากับว่าไม่เคยมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเลย แต่ฉันไม่ได้เต็มใจที่จะทำแบบนั้นเลย

พระคัมภีร์ใน 1 เปโตร 4.8 กล่าวว่า ความรักของเรานั้นต้องมีความร้อนรน (ร้อนจนแดงฉาน) พระเจ้าไม่ยอมรับความรักที่เยือกเย็น เพราะมันเป็นสิ่งที่เสแสร้ง ไม่ใช่ความรักแท้ที่พระองค์ทรงปรารถนา รักแท้จะต้องเป็นความรักจริง เข้มแข็ง และอบอุ่น ไม่ใช่เย็นชาและเหินห่าง พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า ความรักของคริสเตียน จะเยือกเย็นลงเพราะเหตุที่ความชั่วร้ายและความอธรรมแผ่กว้างออกไปในแผ่นดิน (มัทธิว 24:12) เมื่อวาระสุดท้ายใกล้เข้ามา ในขณะที่เรากำลังรอคอยการเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์ เราต้องยืนหยัดอย่างเข้มแข็ง อย่าให้ความรักของเราต่อคนอื่นเยือกเย็นลงและไม่มีชีวิตจิตใจ

เนื่องจากเป็นคนที่มีนิสัยรักผิดชอบ ฉันจึงพยายามทำหน้าที่ของตนเองเสมอ ถึงแม้บางครั้งต้องทำหน้าที่ต่อคนที่ฉันรู้สึกโกรธก็ตาม ฉันยังคงทำหน้าที่ที่รับผิดชอบของตนเอง แต่บ่อยครั้งมักจะทำด้วยความเย็นชา ไม่ได้แสดงถึงความรักหรือความเมตตากรุณาใดๆ ตัวอย่างเช่น มีบางครั้งที่มีคนโกรธทุกคนในครอบครัว เพราะพวกเขาทำให้ฉันรู้สึกผิดหวังในบางเรื่อง ฉันก็ยังทำอาหารและเสิร์ฟอาหารเย็นให้พวกเขา ฉันทำหน้าที่ของฉัน แต่ทำเสมือนเป็นหุ่นยนต์ ทำแบบเย็นชา ถ้ามีใครถามฉันว่าเป็นอะไรหรือเปล่า ฉันก็จะตอบไปว่า "เปล่า ฉันสบายดี" ฉันแน่ใจว่าคุณคงคุ้นเคยกับพฤติกรรมแบบนี้ดี มันเป็นช่องทางหนึ่งที่เราแสร้งทำว่าทุกอย่างเรียบร้อยดี แต่เรากำลังพยายามปิดซ่อนมันไว้ใต้หน้ากาก และหวังว่าจะสามารถหลอกคนอื่นให้เห็นว่าเราเป็นปกติดี

ฉันรู้สึกล้มเหลวได้เสมอ ถ้ามีใครทำอะไรเพื่อฉันแบบตามหน้าที่ ไม่ใช่ด้วยความเต็มใจ ซึ่งฉันยอมรับว่าฉันไม่ชอบเอาமாக ฉันอยากให้เขาหยุดทำแบบนั้นไปเลยทันทีดีกว่า เพราะฉันล้มเหลวได้ว่าฉันเป็นการแสร้ง

ฉันแน่ใจว่าคนอื่นก็คงสัมผัสได้เหมือนกันตอนที่ฉันทำตัวแบบนั้น และฉันก็สัญญากับตัวเองไว้ว่าฉันจะทำอะไรด้วยความจริงใจ ไม่เสแสร้งแกล้งทำอีก ฉันคิดว่าเป็นการดีกว่าถ้าเราจะบอกใครไปเลยว่า เรากำลังโกรธและกำลังพยายามสงบสติอารมณ์อยู่ แทนที่จะทำที่ว่ามีอะไรเกิดขึ้น แต่ภายในใจกำลังโกรธจนเดือดพล่านอยู่

ปิดกั้นบางคนออกไปจากชีวิตเรา

หน้ากากแห่งการหลีกเลี่ยง เรามีหลายวิธีที่จะปิดกั้นคนออกไปจากชีวิตของเรา การเงี้ยบก็คือวิธีการหนึ่ง เมื่อเราโกรธ บางครั้งเราระเบิดอารมณ์ออกมา บางครั้งเราก็เก็บตัวเงี้ยบ เรบอกตัวเองและคนอื่นว่าเราไม่โกรธหรอก แต่เราก็ไม่ยอมพูดกับคนที่เรบอกกว่าเราไม่ได้โกรธเขา หรือถ้าจำเป็นต้องคุย เราก็จะคุยให้น้อยคำที่สุด เราพิมพ์ เราทำเสียงฮึดฮัด ผงกหัว หรือทำอะไรก็ได้ที่ไม่ใช่การพูดคุยกันแบบปกติ มีบางครั้งตอนที่ฉันโกรธ ซึ่งฉันรู้สึกเหมือนกับปากถูกฉาบติดกันด้วยปูนซีเมนต์ เมื่อถึงตอนที่จำเป็นต้องคุยกับคนๆ นั้น และเลิกทำนิสัยแบบเด็ก ฉันก็ต้อบั้งคับตัวเองอย่างหนักกว่าจะเปิดปากพูดออกมาได้

เราอาจปิดกั้นความสัมพันธ์กับบางคนโดยการไม่ยอมแตะเนื้อต้องตัวเขา ฉันเคยโกรธเดฟและพยายามขยับตัวออกห่างเขาให้มากที่สุดบนเตียงนอน เพื่อจะได้ไม่โดนตัวเขา จนบางครั้งฉันรู้สึกราวกับว่าตัวเองนอนเลยขอบที่นอนออกมาด้วยซ้ำ บางครั้งฉันต้องนอนหนาวตลอดคืนเพราะไม่ยอมเอ่ยปากขอใช้ผ้าห่มกับเขา นี่เป็นพฤติกรรมที่โง่มาก เพราะเดฟนอนหลับสบาย ส่วนฉันนอนทรมาณอยู่ทั้งคืน ฉันจำช่วงเวลาเหล่านั้นได้ มันเป็นช่วงที่ฉันรู้สึกทุกข์ใจมาก ซึ่งตอนนี้ฉันดีใจอย่างยิ่งที่พระเจ้าทรงช่วยให้ฉันเติบโตขึ้นจนผ่านพ้นพฤติกรรมอย่างนั้นมาได้

คุณเคยโกรธใครแล้วหาทางเลี่ยงเพื่อจะไม่ต้องอยู่ในห้องเดียวกันกับคนที่คุณโกรธไหม? ถ้าเขาเดินเข้ามาในห้องที่คุณกำลังอยู่ คุณก็จะหาเหตุ

ออกไปจากห้องนั้นเสีย ถ้าเขานั่งดูโทรทัศน์ คุณก็จะเข้าไปในห้องนอน แต่ถ้าเขาเข้าไปในห้องนอน คุณก็จะนั่งถ่างตาดูโทรทัศน์ไป ถ้าเขาอยากทานข้าว คุณก็จะบอกว่าตนเองไม่หิว ถ้าเขาอยากไปเดินเล่นหรือขับรถเล่น คุณก็บอกว่าคุณปวดหัว ทั้งหมดนี้คือหน้ากากที่คุณหยิบมาใช้ ทำที่ว่าคุณสบายดี ทั้งๆ ที่พฤติกรรมที่ทำมันบ่งบอกทุกอย่างอยู่แล้ว

ฉันปฏิเสธไม่ยอมเสิร์ฟกาแฟให้เดฟในตอนเช้า ไม่ทำอาหารที่รู้ว่าเขาชอบและไม่โทรไปบอกเล่าอะไรให้เขาฟังอย่างที่เคยทำเป็นปกติ แต่ทั้งหมดนี้ก็ยังบอกกับตัวเองว่า ฉันได้ยกโทษให้เขาไปแล้วในความผิดที่เขาได้ทำไป พฤติกรรมในลักษณะนี้เป็นสิ่งที่ทำให้เราถูกผูกมัด แต่การเชื่อฟังพระวณะของพระเจ้าจะปลดปล่อยให้เราเป็นไท

นักเทศน์หรือศิษยาภิบาลบางคนใช้ธรรมาสน์และคำเทศนาเป็นช่องทางในการเอ่ยถึงเรื่องที่ทำให้เขาโกรธให้คริสตจักรหรือสมาชิกบางคนฟัง เขาปิดซ่อนความโกรธไว้ภายใต้หน้ากากแห่งการเทศนา ซึ่งได้ชื่อเป็นถ้อยคำที่รับมาจากพระเจ้า ชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งเคยเป็นศิษยาภิบาลที่ฉันรู้จักต้องหย่าร้างกันเพราะความไม่ซื่อสัตย์ของฝ่ายชาย ผู้หญิงยังคงเทศนาต่อไป แต่เกือบตลอดสองปีนั้นคำเทศนาทั้งหมดของเธอเป็นเรื่องเกี่ยวกับคนที่ จะเข้ามาควบคุมและบังคับชีวิตของเรา เธอเทศนาว่าอย่าให้ใครมาใช้เราเป็นเครื่องมือได้ วิธีมีความสัมพันธ์แบบปลอดภัยและหัวข้ออื่นๆ ในทำนองเดียวกันนี้ ทุกอย่างที่เราแบ่งปันกับสมาชิกคริสตจักรนั้นดูเหมือนเกิดจากประสบการณ์จริงในชีวิตของเธอทั้งนั้น เธอเทศนาจากความเจ็บปวดในชีวิตเธอ แทนที่จะเทศนาตามการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เธอบอกกับฉันหลายครั้งว่า เธอยกโทษให้สามีหมดแล้ว และกำลังก้าวต่อไปข้างหน้า แต่ทุกครั้งที่คุณกับเธอต้องพูดเรื่องที่สามีทำร้ายจิตใจเธออยู่เสมอ ตราบใดที่เรายังพูดถึงบาดแผลของเรา ก็แสดงว่าเรายังเอาชนะเรื่องนั้นไม่ได้ เราอาจแสร้งทำเป็นเหมือนหายเป็นปกติดีแล้ว แต่ในความเป็นจริงเรายังทำไม่ได้

พระคัมภีร์กล่าวว่า จิตใจก็เป็นตัวล่องลอยเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า (ยรม.17.9) การหลอกลวงตัวเองคือหนทางหนึ่งในการหลบซ่อนจากความจริง ฉันอาจบอกตัวเองว่าฉันไม่ได้

โกรธแล้ว และฉันยกโทษให้เขาหมดแล้ว แต่ถ้าฉันยังปฏิบัติต่อเขาอย่างเย็นชา ไม่ยอมพูดกับเขา หลีกเลี้ยงที่จะเจอหน้าเขา และยังคงพูดถึงแต่เรื่องที่เขาทำร้ายจิตใจฉัน ก็เท่ากับฉันยังไม่ได้ยกโทษ และฉันกำลังทำให้ตัวเองเจ็บปวดมากกว่าใครคนอื่นใด

ใช้ข้อพระคัมภีร์แบบผิดๆ

หน้ากากแห่งข้อพระคัมภีร์ - ฉันเชื่อว่า เราอาจใช้แม้กระทั่งข้อพระคัมภีร์ เพื่อเป็นช่องทางระบายความโกรธของเราต่อคนอื่น ตัวอย่างที่ชัดเจน ก็คือ พระธรรมเอเฟซัส 4.15 ซึ่งกล่าวว่า "จงพูดความจริงด้วยใจรัก" ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้มักถูกใช้เพื่อกลบเกลื่อนการระบายความโกรธ หรือความรู้สึกผิดหวังของเราต่อคนอื่น โดยที่เราบอกความจริงแก่เขาหมดว่าเขาทำอะไรไว้กับเราบ้าง เราบอกความจริงแก่เขาเพื่อประโยชน์ของเขา หรือเพื่อประโยชน์ของเรา? เรากำลังพูดความจริงด้วยใจรัก เพราะเราห่วงใยเขาอย่างแท้จริง หรือเพราะเราพบวิธีใหม่ที่จะต่อว่าคนอื่นโดยอ้างว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบในวิธีการของเราแล้ว?

ฉันเคยตกเป็นเหยื่อของบางคนที่ใช้ "พูดความจริงด้วยใจรัก" กับฉันมาแล้ว แต่สิ่งที่พวกเขาพูดนั้นทำให้ฉันเจ็บ และสร้างปัญหาให้ฉันต้องกลับมาจัดการแก้ไข ฉันยังจำผู้หญิงคนหนึ่งได้ที่มาพูดกับฉันว่า "จอยซ์ ฉันต้องบอกความจริงอะไรบางอย่างกับคุณ" ซึ่งฟังจากน้ำเสียงของเธอแล้ว บอกได้เลยว่าฉันคงไม่ชอบสิ่งที่เธอกำลังจะพูดออกมาแน่เลย เธอบอกต่อไปว่า ฉันทำให้เธอเสียใจ เพราะคำเทศนาของฉัน และเธอรู้สึกเจ็บปวดอย่างสาหัส แต่เธอก็บอกว่าไม่ต้องห่วงเพราะเธอได้ยกโทษให้ฉันแล้ว แน่นอน คำพูดแบบนี้เป็นเรื่องแปลก และเธอก็กำลังหลอกตัวเอง เพราะถ้าเธอได้ยกโทษให้ฉันจริงๆ แล้ว มันก็ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่จะต้องยกเรื่องนี้ขึ้นมาคุยอีก เธอแค่อ้างข้อพระคัมภีร์เพื่อระบายความโกรธของเธอเท่านั้น

อย่างที่ฉันได้บอกไปแล้วว่า บางครั้งเราก็ต้องเผชิญหน้ากับบางคน เพื่อเปิดใจคุยกันเรื่องพฤติกรรมของเขา แต่เราต้องแน่ใจว่า เราทำอย่างนั้นเพื่อเห็นแก่

ประโยชน์ของเขาและของเราเองด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราต้องแน่ใจว่าการเผชิญหน้ากันนี้เราทำไปโดยการทรงนำพาของพระเจ้า ไม่ใช่เราตัดสินใจทำเอง บางคนไม่ชอบการเผชิญหน้าเลย แต่สำหรับฉันแทบไม่เป็นปัญหาเลย อันที่จริงฉันต้องเรียนรู้ที่จะพยายามไม่เผชิญหน้ากับใครด้วยซ้ำ ยกเว้นพระเจ้าทรงประสงค์ให้ทำ บางครั้งพระเจ้าทรงประสงค์ให้เราจัดการกับบางเรื่องด้วยตัวของเราเองและเก็บเรื่องนั้นไว้ในใจเรา โดยไม่ต้องเล่าให้ใครฟัง การที่มีใครมาทำให้เราเสียใจ ไม่ได้หมายความว่าเราต้องไปบอกให้เขารู้เสมอไป การที่เราตัดสินใจเก็บเรื่องนั้นไว้เพียงลำพัง และปล่อยให้มันผ่านไปเสีย อาจเป็นสิ่งที่ดีกว่าและเป็นผู้ใหญ่ในพระเจ้ามากกว่า

ความโกรธของเราอาจกลายเป็นเหมือนละคร ซึ่งเราแสดงออกมาได้ในหลายรูปแบบ ซึ่งบ่อยครั้งก็น่าเศร้าที่เราหลอกตัวเองให้หลงเชื่อว่าเราไม่โกรธใคร จงทูลขอพระเจ้าให้สำแดงแก่คุณว่า คุณกำลังใส่หน้ากากปกปิดความโกรธโดยวิธีการใดๆ อยู่หรือไม่ ถ้าคุณใส่หน้ากากอยู่ ก็จงถอดมันออก แล้วเริ่มทูลขอให้พระเจ้าทรงนำการเยียวยาเข้าสู่ชีวิตของคุณ ฉันขอย้ำเตือนกับคุณอีกครั้งว่า "ลัทธิจะจะทำให้คุณเป็นไท"

ชีวิตของฉันเต็มไปด้วยความยุ่งเหยิงเพราะความโกรธ

ลูกลงใส่ตะปู

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กชายเล็กๆ คนหนึ่งซึ่งเป็นคนอารมณ์ร้อน พ่อของเขาจึงเอาลูกลงตะปูให้เขาโบหนึ่ง บอกเขาว่าทุกครั้งที่เกิดอารมณ์เสียขึ้นมาให้เขาเอาค้อนตอกตะปูหนึ่งตัวไว้บนรั้ว ในวันแรก เจ้าหนูตอกตะปูไปทั้งหมดสามสิบเจ็ดตัว แต่ว่าหลังจากนั้น จำนวนตะปูที่ตอกในแต่ละวันก็เริ่มลดลง เขาพบว่า การควบคุมอารมณ์ตัวเองรู้สึกจะง่ายกว่าการตอกตะปูไว้บนรั้วบ้าน สุดท้ายก็มาถึงวันหนึ่งซึ่งเป็นวันแรกที่เด็กคนนี้ไม่รู้สึกอารมณ์เสียเลย เขาจึงบอกพ่อด้วยความรู้สึกภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง พ่อของเขาจึงบอกว่า ต่อไปนี้ถ้าวันไหนเขาสามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองไว้ได้ก็ให้เขาถอนตะปูออกวันละหนึ่งตัว

วันเวลาผ่านไป สู้ตายเด็กน้อยก็สามารถบอกกับพ่อของเขาได้ว่า ตอนนี่ ตะปูถูกถอนออกไปหมดแล้ว พ่อจึงจูงแขนลูกชายเดินไปยังรั้วบ้าน "ลูกทำได้ดีมากนะ แต่ลองดูรูโหว่บนรั้วสิ รั้วไม่มีทางกลับเป็นเหมือนเดิมได้อีก เมื่อลูกทำอะไรออกไปด้วยความโกรธ มันจะทิ้งรอยแผลไว้เหมือนรูโหว่บนรั้วนี้แหละ ถ้าลูกเอาไม้ดแทงใคร แล้วชักมีดออกมา ถึงลูกจะบอกว่า "ขอโทษ" ไปกี่ครั้ง บาดแผลนั้นก็ไม่มีทางหายไปหรอก"

ผลเสียของการโกรธเป็นระยะเวลายาวนาน มีอะไรบ้าง? ทุกๆ ด้านในชีวิตของเราจะได้รับความเสียหายเพราะความโกรธนั้น ทั้งร่างกาย จิตใจ และ วิญญาณของเราจะได้รับผลกระทบในด้านลบ ทั้งสุขภาพและความสัมพันธ์ของเราก็จะเสียหาย บางคนต้องสูญเสียโอกาสที่จะเห็นความสำเร็จในอนาคตไป เพราะอารมณ์โกรธ คนซีโมโหมักจะทุนหันลาออกจากงาน เราไม่สามารถเป็นคนดีที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราเป็นได้ ถ้าเรายังปล่อยตัวไปกับความโกรธ ฉันทันเชื่อว่าสังคมโดยรวมต่างก็ได้รับผลกระทบจากความโกรธของเรา แต่เราเองนั้นแหละที่ได้รับผลกระทบมากกว่าใครอื่นใด ฉันทันจึงพูดซ้ำหลายครั้งว่า "จงให้รางวัลตัวเอง ด้วยการยกโทษ" จงจำไว้ว่า ถึงแม้ความโกรธของคุณจะมีเหตุผลอันสมควรรองรับ แต่การที่คุณเอาแต่โกรธ ก็ไม่ได้ช่วยอะไรและไม่ได้ทำให้สถานการณ์ของคุณดีขึ้นเลย

ปายจาริกหน้าหลุมศพของชายคนหนึ่ง เขียนไว้ว่า

ร่างของนายแดน คนสกปรก นอนอยู่ตรงนี้

เขาเป็นคนโมโหร้าย

หัวเสียตลอด โมโหอยู่เสมอ

เขาจากไปก่อนวัย ทุกคนดีใจกันทั่ว

ทุกคนคงดีใจ ถ้าคนซีโมโหมันได้อยู่ใกล้ตัว เพราะเขาทำให้ทุกคนเต็มใจด้วยความเครียด พ่อของฉันทันเป็นคนซีโมโหเกือบตลอดชีวิตของเขา ความโกรธของเขามันทำให้บรรยากาศเต็มใจไปด้วยความเครียด คุณแม่เอ่ยออกมาหลายครั้งว่า นับแต่พ่อจากไป แม้มีความสุขมากที่ได้นั่งในห้องพัก

ของท่านอย่างสงบเงียบ แม้ไม่ยอมทิ้งพ้อไปก็เพราะท่านรักษาคำสัญญาในชีวิตแต่งงาน แต่ความเครียดที่ท่านได้รับนั้นเป็นผลเสียต่อสุขภาพของท่านมาก สุขภาพของคุณพ่อก็ทรุดโทรมไปเพราะอาการซีโมโหของตนเองด้วย

ความเครียด โดยเฉพาะชนิดที่ต่อเนื่องยาวนาน ทำให้อวัยวะทุกส่วนในร่างกายคนเราเสื่อมลง ความดันโลหิต หัวใจ และกระเพาะอาหารได้รับผลกระทบหมด คนซีโมโหจะแก่เร็วกว่าคนที่ใจสงบนิ่ง มันทำให้เกิดอาการปวดหัว ชันรุนแรง ปัญหาในลำไส้ ความวิตกกังวล และอาการผิดปกติในระบบภูมิคุ้มกัน และโรคอื่นๆ อีกไม่จบสิ้น ความจริงก็คือ คนซีโมโหจะอายุสั้นกว่าคนที่ไวในการยกโทษ

ฉันเชื่อว่าถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องเผชิญความจริงเรื่องความโกรธ และจัดการกับมันเสีย ถ้าคุณเป็นคนซีโมโห จงตัดสินใจที่จะขุดค้นดูว่ารากเหง้าของมันคืออะไร แล้วทำการร่วมกับพระวิญญานบริสุทธิ์เพื่อให้หลุดพ้นจากมันได้ อย่าใส่หน้ากากปิดซ่อนมันไว้ หรือเพิกเฉยต่อมัน จงเผชิญหน้ากับมันตรงๆ และเรียกชื่อมันตามจริง การบอกว่า "ฉันโกรธนะ" อาจฟังดูไม่มีเสน่ห์เท่าไร แต่การยอมรับความจริงคือก้าวแรกที่จะทำให้คุณเอาชนะมันได้ นี่เป็นเรื่องที่คุณต้องลงมือทำด้วยตัวเอง คนอื่นอาจได้รับประโยชน์บ้างจากผลด้านบวกที่คุณเลิกเป็นคนซีโมโหแล้ว แต่ไม่มีใครที่จะได้รับประโยชน์จากเรื่องนี้มากเท่าตัวคุณเอง

เมื่อฉันอายุสามสิบสองปี ฉันจึงเริ่มกล้าเปิดใจที่จะเผชิญหน้ากับความจริงเกี่ยวกับอดีตของฉัน ฉันถูกพ่อล่วงละเมิดทางเพศ เขาล่วงเกินฉัน ตั้งแต่ฉันเริ่มจำความได้ จนกระทั่งฉันโตพอที่เขจะมีเพศสัมพันธ์ได้ ในช่วงห้าปีสุดท้ายที่ฉันยังอาศัยอยู่ที่บ้าน พ่อข่มขืนฉันทั้งหมดประมาณสองร้อยครั้ง ฉันรู้ว่ามันอาจฟังดูน่าตกใจ ซึ่งก็จริง แต่ฉันจำเป็นต้องเผชิญหน้ากับความจริงอย่างตรงไปตรงมาก่อน จึงจะสามารถก้าวผ่านเรื่องนี้ไปได้ (คำพยานอย่างละเอียดเกี่ยวกับเรื่องนี้บันทึกไว้ในรูปแผ่นดีวีดี ติดต่อกับที่พันธกิจของเรา)

หลังจากที่ฉันย้ายออกจากบ้านเมื่อตอนอายุสิบแปดปีนั้น ฉันคิดว่าปัญหาทุกอย่างคงจบไปกับอดีตของฉันแล้ว แน่نون ฉันรู้สึกขมขื่นและเกลียดพ่อของฉันมาก แต่ฉันยัง 모르หรือรู้ว่าเรื่องทั้งหมดทำให้ฉันเจ็บปวด

มากแค่ไหน เมื่อฉันเริ่มก้าวไปเผชิญหน้ากับความจริงและการยกโทษ ฉันไม่รู้เลยว่าในระยะยาวแล้วเรื่องนี้จะกลายเป็นประโยชน์ต่อฉันมากเพียงใด ในตอนแรกฉันก็แค่อยากเชื่อฟังพระเจ้าและยกโทษ คนที่มีความโกรธจะไม่สามารถรักคนอื่นได้ดี เพราะสิ่งใดที่สะสมอยู่ในตัวเราก็ย่อมล้นไหลออกมาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ความสัมพันธ์ของฉันในทุกด้านได้รับผลกระทบอย่างหนัก เพราะความโกรธและความขมขื่นที่ฝังอยู่ในใจฉัน แต่ฉันก็ยังไม่รู้ตัว ความโกรธได้หยั่งรากลึกลงในจิตใจของฉัน มันแทรกอยู่ในระบบความคิด ในอารมณ์ ในคำพูด และในการกระทำทุกอย่างของฉัน เพราะมันเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของฉันแล้ว ความโกรธอยู่กับฉันมาแสนนาน จนฉันสังเกตมันไม่ออกเลย

แต่เมื่อฉันศีกพระวจนะของพระเจ้า พระวิญาณก็เริ่มสำแดงให้ฉันเห็นถึงปัญหาที่มีอยู่ ก่อนหน้านั้น สิ่งที่ฉันนึกถึงอยู่ตลอดก็คือทุกสิ่งทุกอย่างที่คนอื่นเคยทำไว้กับฉัน และฉันก็ไม่รู้ตัวเลยว่า ปฏิกริยาของฉันต่อสิ่งไม่ดีเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ฉันจะต้องใส่ใจ ฉันรู้สึกว่ามันสมควรแล้วที่ฉันจะเกลียดและขมขื่นต่อพ่อที่ทำร้ายฉัน รวมทั้งคนอื่นๆ ที่น่าจะช่วยปกป้องฉันแต่ไม่ได้ทำ ทำไมพระเจ้าถึงเรียกร้องให้ฉัน หรือคนอื่นๆ ที่เคยถูกล่วงละเมิดต้องมายกโทษให้คนที่ทำผิดต่อเราอย่างร้ายแรงจนพูดไม่ออกแบบนี้ด้วย? พระองค์ทรงเรียกร้องก็เพราะพระองค์ทรงทราบว่านี่เป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับเรา พระเจ้าทรงมีแผนการเพื่อจะฟื้นฟูเราให้กลับมีชีวิตใหม่อย่างสมบูรณ์ สิ่งใดๆ ที่พระองค์ทรงเรียกร้องให้เรากระทำก็เพราะพระองค์ทรงรักเรา และประสงค์ให้เราได้รับสิ่งที่ดีที่สุด ถ้าเราเต็มใจที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระองค์ก็จะทรงประทานพระคุณให้เราสามารถยกโทษได้ ถึงแม้มันจะดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้สำหรับเราก็ตาม

เมื่อฉันพูดกับคุณเรื่องการก้าวพ้นความโกรธ และให้เราปรับรูปแบบชีวิตแห่งการยกโทษนั้น ฉันพูดจากประสบการณ์จริงในชีวิต ฉันรู้ว่ามันไม่ใช่สิ่งที่ทำได้ยากแค่นั้น แต่ฉันรู้ด้วยว่ามันมีค่าต่อเรามากมายถ้าเราได้ลงมือทำแล้ว ดังนั้น ฉันจึงขอหนุนใจคุณอย่างจริงจังว่า อย่าเพียงแค่อ่านหนังสือเล่มนี้เพื่อเก็บสถิติ "หนังสือที่ฉันเคยอ่าน" เท่านั้น แต่จงอ่านด้วยใจที่เปิด และพร้อมที่จะนำสิ่งที่คุณได้อ่านไปใช้ในชีวิตจริงด้วย

พระเจ้าทรงเตรียมชีวิตอัศจรรย์ไว้พร้อมล่วงหน้าแล้วสำหรับเราทุกคน ถ้าเรายอมร่วมมือกับพระองค์โดยการลงมือทำสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกให้เราทำ เราก็จะเสวยสุขกับชีวิตนั้น แต่ถ้าเราไม่ทำ เราก็จะพลาดจากชีวิตนั้นไป พระเจ้า ยังคงรักเราเสมอ แต่เราจะพลาดจากความชื่นบานในแผนการอันดีนั้นไป จงให้รางวัลตัวเอง และอย่าได้พลาดสิ่งดีๆ ที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้คุณแล้ว แม้แต่สิ่งเดียว

บทที่

6

คุณกำลังโกรธใคร?

อย่างที่เรารู้สึกโกรธใครสักคนที่ทำให้เราเสียใจ หรือเจ็บช้ำ เราอาจรู้สึกโกรธคนที่เคยทำผิดต่อเราเมื่อนานมาแล้ว และคนที่ทำผิดต่อเราในชีวิตประจำวัน เราโกรธความไม่ยุติธรรม และใจของเราครีดยังร้องว่า มันไม่ยุติธรรมเลยนะ แต่คนอื่นอาจไม่ใช่สาเหตุที่ทำให้เราโกรธเสมอไป พระคัมภีร์บอกให้เราหันหลังให้กับพระเจ้า กับตัวเอง และกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน (1 ปต.3.10-11)

ฉันโกรธตัวเอง

คุณกำลังโกรธตัวเองอยู่หรือเปล่า? หลายคนเป็นเช่นนั้น ความจริงแล้วเราอาจพูดได้ว่า คนที่มีปัญหาเกี่ยวกับตัวเองนั้นมีมากกว่าคนที่หันหลังให้กับตัวเอง ทำไมหรือ? ดังที่เราได้กล่าวไปแล้วว่า เราสร้างความคิดหวังที่เกินจริง และเอาตัวเราเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่นแล้วก็รู้สึกที่เราต่ำต้อยกว่า เราอาจมีความรู้สึกละอายใจที่ฝังอยู่ลึกภายใน อาจเป็นสิ่งที่เราเคยทำเองหรือ คนอื่นกระทำต่อเราก็ตามแต่ เราารู้สึกผิดจนเริ่มมีอาการนิกรโกรธตัวเอง บ่อยครั้งหลายคนโกรธตัวเองเพราะได้เคยทำอะไรไปโดยที่ตัวเองก็รู้สึกไม่เห็นชอบและ

เขาไม่รู้จักรั้ววิธีที่จะรับเอาการอภัยโทษจากพระเจ้า และฤทธิ์เดชจากพระองค์ เพื่อเอาชนะพฤติกรรมบางอย่างที่ตัวเองรังเกียจ

เชื่อหรือไม่ว่า ก้าวแรกที่จะทำให้คุณมีสันติสุขกับตัวเองนั่นคือ คุณต้องมองหน้าความบาปของคุณตรงๆ และเรียกมันอย่างตรงไปตรงมาว่าบาป การเมินเฉยต่อมัน หรือหาข้ออ้างมากลบบกลื่อนพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่มีทางจะช่วยให้เราหลุดพ้นจากมันได้ トラบใดที่เรายังทำสิ่งที่เป็นความบาป เรากียังไม่สามารถมีสันติสุขกับตัวเองได้อย่างแท้จริง ถึงแม้เราอาจมองข้ามความบาปหรือไม่ได้แสดงความรับผิดชอบต่อบาปของเรา มันก็จะยังคงยวบยรบกวนใจเราอยู่ตลอดเวลา

รับเอาการอภัยโทษจากพระเจ้า

เมื่อเรายอมรับแล้วว่าเราเป็นคนบาป เราต้องกลับใจเสียใหม่ ซึ่งหมายความว่า เราไม่เพียงแต่ต้องรู้สึกเสียใจอย่างจริงใจต่อความบาปเท่านั้น แต่เราต้องเต็มใจที่จะละทิ้งความบาปเหล่านั้นด้วย การดำเนินชีวิตในความบาปเป็นการดำเนินชีวิตในระดับที่ต่ำ แต่เมื่อเรากลับใจใหม่แล้ว เราก็กลับคืนไปสู่ระดับสูงที่สุดที่พระเจ้าทรงประสงค์ไว้สำหรับเรา เพนท์เฮาส์คือห้องชุดที่อยู่สูงที่สุดในอาคารชุด มันเป็นห้องที่อยู่ในชั้นบนสุดของอาคาร เมื่อเรากลับใจใหม่ เราก็กลับคืนไปสู่จุดที่สูงที่สุดซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้เพื่อเรา เป็นจุดที่มีสันติสุขและความชื่นชมยินดีอยู่ในความชอบธรรมของพระองค์

การยอมรับและแบกความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ สำหรับการทำความบาปของเรา อาจเป็นเรื่องที่ยากในตอนเริ่มแรก ตามปกติ เรามักจะโทษคนอื่น และมีข้ออ้างมาตลอดชีวิตของเรา เราจึงพบว่าเป็นเรื่องยากที่จะบอกออกมาตรงๆ ว่า "ฉันผิด ฉันได้ทำความบาป" แต่ทุกคนได้กระทำความบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า ดังนั้น การพูดออกมาว่าเราได้ทำความบาป ไม่ได้ทำให้เราอยู่ในฐานะที่ย่ำแย่กว่ามนุษย์คนใดในโลกนี้เลย

ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป (ปฏิเสธไม่ยอมรับว่าเราเป็นคนบาป)

เราก็หลอกตัวเอง และความจริง (ซึ่งพระกิตติคุณนำมาเสนอ) ไม่ได้อยู่ในเราเลย (ไม่ได้ดำรงอยู่ในหัวใจของเรา)

ถ้าเรา (ด้วยใจอิสระ) สารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม (เที่ยงตรงต่อพระลักษณะและพระสัญญาของพระองค์) ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา (ยกเลิกความผิดของเรา) และ (อย่างต่อเนือง) จะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรม (ทุกอย่างที่ไม่สอดคล้องกับพระประสงค์ พระดำริ และพระราชกิจของพระองค์) ทั้งสิ้น

1 ยอห์น 1.8-9

มีอีกหลายอย่างในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ที่ฉันชอบมาก และช่วยปลอบประโลมใจฉัน แต่ฉันชอบเป็นพิเศษในตอนที่บอกว่า พระองค์จะทรงชำระเราให้พ้นจากความบาปทั้งสิ้น อย่างต่อเนือง ฉันเชื่อว่า ข้อพระคัมภีร์ชี้ให้เราเห็นว่า トラバドที่เราดำเนินกับพระเจ้า ยอมรับความบาปของเราอย่างรวดเร็ว และกลับใจใหม่อยู่เสมอ พระองค์ก็จะทรงชำระเราให้สะอาดอยู่เสมอไป พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเยซูประทับอยู่ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อเราอยู่อย่างต่อเนือง ฉันเข้าใจว่านั่นก็เพราะเราต้องการการทรงช่วยเหลือจากพระองค์อย่างต่อเนื่องนั่นเอง ซึ่งเป็นข้อความที่ทำให้ฉันรู้สึกได้รับการปลอบประโลมด้วย

พระองค์ทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น ถ้าเราเชื่อตามนี้และรับการอภัยโทษบาปด้วยความเชื่อ เราก็สามารถเอาชนะความรู้สึกโกรธตัวเองได้ ไม่มีความบาปใดที่คุณและฉันได้ทำไปซึ่งใหญ่เกินคำว่า "ทั้งสิ้น" เมื่อพระองค์ตรัสว่าทั้งสิ้น พระองค์ก็ทรงหมายความว่าตามนั้น

เช่นเดียวกับการที่ทุกคนได้ทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้านั้นแหละ ทุกคนก็จะได้รับความชอบธรรมและกลับคืนสู่ความสัมพันธ์อันดีกับพระเจ้าได้ผ่านทางกางเขนซึ่งทรงจัดเตรียมไว้พร้อมสำหรับเราแล้วในองค์พระเยซูคริสต์ (โรม 3.23-24) คำว่า ทุกคน หมายถึงรวมถึงคุณและฉันด้วย

การอภัยโทษของพระเจ้าเป็นของประทานที่ให้เราเปล่าๆ สำหรับของขวัญที่คนให้เราเปล่าๆ นั้นเราคงทำอะไรไม่ได้ นอกจากรับเอาด้วยใจขอบคุณเท่านั้น ฉันทคิดว่าบ่อยครั้งเราทูลขอการอภัยโทษบาปแล้ว แต่ไม่ยอมรับเอาการยกโทษนั้น หลังจากที่คุณได้ทูลขอให้พระเจ้ายกโทษในความผิดที่คุณได้ทำผิดไปแล้วนั้น จงทูลต่อพระองค์ว่าคุณขอรับเอาของประทานนั้น และรอคอยต่อพระพิภคร์พระองค์สักครู่ ใช้เวลานั้นคิดใคร่ครวญว่าของประทานนั้น ประเสริฐล้ำเลิศเพียงใด

อย่ากลัวความบาป

ทุกครั้งที่เรารู้สึกกลัวสิ่งใด เรากำลังยอมให้สิ่งนั้นมีอำนาจเหนือเรา ดังนั้นฉันจึงขอหนุนใจคุณว่าอย่ากลัวความบาปเลย อัครทูตเปาโลเขียนไว้ว่า ความบาปไม่ได้มีอำนาจเหนือเราอีกต่อไป ถ้าเราเชื่อว่าเราได้ตายร่วมกับพระคริสต์ และได้เป็นขึ้นมาจากความตายเข้าสู่ชีวิตใหม่ร่วมกับพระองค์แล้ว (รม. 6.5-8) พระเยซูได้ทรงจัดการแก้ไขปัญหาเรื่องความบาปอย่างเสร็จสมบูรณ์แล้ว ไม่เพียงแต่พระองค์ทรงยกโทษบาปเราอย่างสมบูรณ์ และต่อเนืองเท่านั้น พระองค์ยังทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์มาเพื่อทำให้เราสำนึกบาปในชีวิตประจำวัน และช่วยเสริมกำลังเราในการต่อสู้กับบาป

เมื่อเราเริ่มตระหนักว่าเราเป็นคนบาปและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด และเราได้ต้อนรับพระเยซูคริสต์ให้เป็นเพียงผู้เดียวที่จะตอบสนองต่อความต้องการนั้น เราก็กำลังเดินไปสู่ชีวิตใหม่และมีรูปแบบการดำเนินชีวิตใหม่ ครั้งหนึ่งเราอาจเคยทำบาปโดยไม่รู้รู้สึกอะไร แต่ตอนนี้เมื่อเราได้รับเอาพระวิญญาณของพระเจ้าเข้าสู่ใจเราแล้ว เราจะเกิดความรู้สึกสำนึกต่อบาป และจะดำเนินชีวิตพยายามต่อสู้และหลีกเลี่ยงความบาป เราทำด้วยความยินดีเหมือนทำถวายต่อพระเจ้า และเราไว้วางใจในพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างเต็มที่ที่จะช่วยเหลือเรา การทดลองใจจะมาถึงทุกคนแน่ แต่เรามั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะไม่ยอมให้เราพบกับ การทดลองที่หนักเกินกว่าที่คนทั้งหลายทั่วไปจะรับได้

(1 คร.10.13) พุดต่างๆ ก็คือ การทดลองที่เราต้องเจอนั้น ไม่ได้หนักกว่าที่คนทั่วไปต้องเจอเลย และเราต้องเชื่อว่า มันไม่ได้หนักเกินกว่าที่เราจะต่อสู้ได้ พระเจ้าจะไม่อนุญาตให้เราพบกับเรื่องใดที่หนักเกินกว่าเราจะแบกรับไหว และเมื่อเราต้องเจอกับการทดลองนั้น พระองค์จะทรงประทานทางออกให้แก่เราด้วย นี่เป็นข่าวดีจริงๆ เราไม่จำเป็นต้องกลัวการทดลองใจ เพราะพระองค์ผู้ทรงสถิตอยู่ในเรานั้นทรงยิ่งใหญ่กว่า พระองค์จะทรงประทานกำลังจากเบื้องบนให้เราสามารถต่อสู้ได้ เพียงแต่เราต้องไว้วางใจพระองค์ และทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์เท่านั้น

หลายคนพ่ายแพ้ต่อการทดลองเพราะเขาพยายามต่อสู้ ด้วยกำลังของตนเอง หรือเพราะเขาเชื่ออย่างผิดๆ ว่าเขาไม่สามารถต่อสู้กับการทดลองได้ ฉันทเคยได้ยินคนพูดแบบแปลกๆ ว่า "ถ้าฉันกินคุกกี้ช็อกโกแลตชิพไปชิ้นหนึ่งฉันก็จะทนไม่ได้ ต้องกินมันจนหมดกล่อง" หรือไม่ก็ "ฉันรู้ว่าน้ำตาลมีผลเสียต่อฉัน แต่ฉันอดไม่ได้ที่จะต้องกินช็อกโกแลตทุกวัน" ฉันบอกว่าคำพูดแบบนี้มันแปลก เพราะมันตั้งอยู่บนพื้นฐานการเชื่อในคำหลอกหลวงของมาร ซาตานบอกว่าเราอ่อนแอและไม่สามารถต่อต้านการทดลองแม้แต่ในเรื่องง่ายๆ ได้ แต่พระเจ้าตรัสว่าเราเข้มแข็งในพระองค์และไม่มีสิ่งใดที่เกินกว่าเราจะต้านไหว สิ่งที่เราเลือกที่จะเชื่อคือตัวกำหนดว่าเราจะแพ้หรือชนะความบาป ลองใช้เวลาคิดใคร่ครวญว่าคุณกำลังเชื่อในเรื่องใดที่ขัดกับพระวจนะของพระเจ้าหรือไม่ คุณเชื่อหรือไม่ว่าคุณสามารถต่อต้านการทดลองได้โดยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์และโดยผลแห่งการรู้จักบังคับตนเอง หรือคุณคิดว่ามีการทดลองบางเรื่องที่ยังไงๆ คุณก็ต่อสู้มันไม่ได้? สิ่งใดที่เราเชื่อจะกลายเป็นความจริงในชีวิตของเรา ดังนั้นจึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่เราต้องรู้ว่าสิ่งที่เราเชื่ออยู่นั้นเป็นความจริง ไม่ใช่คำหลอกหลวงที่มาจากมาร

ให้อัครทูตเปาโลอธิษฐานขอให้คริสตจักรได้รู้และเชื่อว่ามีฤทธิ์เดชยิ่งใหญ่ที่พร้อมพวกเขานำมาใช้ผ่านทางพระเยซูคริสต์ ถ้าคุณเป็นผู้ที่เชื่อในพระเยซูคริสต์ คุณก็มีฤทธิ์เดชและสามารถต่อต้านการทดลองได้

เราทุกคนทำบาป トラบใดที่เรายังอยู่ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนัง และมีจิตใจที่ยังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่อย่างสิ้นเชิงอย่างที่เป็นอยู่นี้ เรายังคงต้องการ

การอภัยโทษบาป แต่เราไม่จำเป็นต้องกลัวความบาป ลองพิจารณาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ด้วยความรอบคอบ

ลูกเล็กๆ ของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับ พระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น

และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย

1 ยอห์น 2.1-2

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ดีเยี่ยมจนน่าตกใจ ตอนที่ฉันพบข้อพระคัมภีร์นี้ครั้งแรก เป็นช่วงที่ฉันกำลังตื่นนอนอยู่ทุกวันเพื่อจะทำในสิ่งที่ถูกต้อง เพื่อจะได้รู้สึกดีต่อตัวเองและเชื่อได้ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงรู้สึกพิโรธต่อฉัน แน่นอน ความคิดของฉันนั้นผิด แต่มันเป็นความจริงสำหรับฉันในตอนนั้น เมื่อฉันพบว่า ฉันเพียงแค่นี้ต้องลุกขึ้นมาในทุกเช้า ทำทุกอย่างให้เต็มกำลังความสามารถของตัวเอง แล้วเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงดูแลในเรื่องความผิดพลาดต่างๆ ที่เราได้ทำไป ฉันเกิดความรู้สึกราวกับว่าภาระอันหนักอึ้งได้ถูกยกออกไปจากบ่าของฉันแล้ว

พระคัมภีร์ตอนนี้บอกว่า พระเยซูทรงเป็นผู้ลบล้างความบาปของเราแล้ว หมายความว่าอย่างไร? พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อบาปของเราไปแล้ว

พระเจ้าทรงเกลียดความบาป แต่พระองค์ไม่ได้ทรงเกลียดคนบาป เมื่อผู้หญิงเราโกรธสามีที่ไม่รู้จักให้เกียรติเรา แล้วเขาส่งดอกกุหลาบมัดใหญ่มาขอโทษ ดอกกุหลาบเหล่านั้นคือสิ่งลบล้างความโกรธของเราให้หายไป เราสามารถยกโทษให้เขาได้ และทุกอย่างก็กลับดีดังเดิม พระเยซูก็ทรงเปรียบเสมือนกับ ดอกกุหลาบที่เราส่งไปถวายต่อพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธต่อความบาปของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างบาปให้เรา และพระเจ้าก็ทรงยกโทษ

ให้เราเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ในตัวเราไม่มีอะไรที่จะดีพอที่จะลบล้างความบาปได้ และไม่มีอะไรที่เราพอจะทำได้เพื่อเป็นเครื่องบูชาลบล้างความบาปของเรา แต่พระเยซูทรงเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบและพระองค์ทรงเป็นตัวแทนของเรา พระองค์ทรงเป็นทนายแก้ต่างให้เราและทรงรับสภาพแทนเราต่อพระพักตร์พระเจ้า และเราได้รับยกโทษเพราะการที่เราเชื่อในพระองค์

การเชื่อในความจริงเหล่านี้ คือก้าวแรกที่จะช่วยให้เราหลุดพ้นจากความบาป และความโกรธตัวเองเพราะการที่เราทำบาป ทุกครั้งที่ฉันทำบาป ฉันจะรู้สึกผิดหวังกับตัวเองตลอด และอธิษฐานว่าฉันจะเข้มแข็งกว่านี้ แต่ฉันไม่รู้สึกโกรธตัวเองอีกแล้ว เพราะฉันรู้ว่านั่นไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าและมันไม่มีประโยชน์ใดๆ เลย

จัดการกับความบาปอย่างรุนแรง

นอกจากเราต้องรู้จักวิธีที่จะรับเอาการอภัยโทษบาปจากพระเจ้าอย่างรวดเร็วและอย่างสิ้นเชิงในเวลาที่เราทำบาปแล้ว เรายังต้องต่อสู้กับความบาปในเชิงรุก และจัดการกับความบาปอย่างเข้มงวด การที่พระเจ้าทรงพร้อมที่จะยกโทษบาปให้เรา นั่น ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถทำความบาปได้ตามใจชอบและคิดว่าไม่มีปัญหาอะไร พระเจ้าทรงทราบถึงจิตใจของเราและจิตใจของเราย่อมไม่ถูกต้องหากเราไม่เกลียดชังความบาป และพยายามอย่างเต็มกำลังของเราที่จะหลีกเลี่ยงจากการทำบาป

ชาวโรมถามเปาโลว่า ควรที่พวกเขาจะอยู่ในบาปต่อไปหรือไม่ เพื่อให้พระคุณ (ความดี และการอภัยโทษ) ของเจ้ามีบริบูรณ์มากขึ้น เปาโลตอบโดยกล่าวว่า "เราซึ่งตายต่อบาปแล้วจะกลับมีชีวิตในบาปนั้นต่อไปได้อย่างไร?" (รม. 6.1-2) เปาโลเตือนความจำพวกเขาว่า เมื่อพวกเขาได้รับเอาพระคริสต์แล้ว เท่ากับพวกเขาได้ตัดสินใจที่จะเลิกเกี่ยวข้องกับความบาป ความบาปไม่มีวันตาย มันจะยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไปเรื่อยๆ ในโลกของเรา แต่เราต้องตายต่อความบาป พระเจ้าประทานหัวใจใหม่และพระวิญญูญาณของพระองค์ให้แก่เรา ซึ่งหมายถึงเราได้รับความปรารถนาใหม่ เราใช้ชีวิตของเราในการต่อสู้

กับความบาปเพราะเราไม่ยากทำบาปอีกต่อไป นั่นคือทำที่ของเรา แต่เมื่อเราทำผิดพลังไป พระเจ้าก็ทรงพร้อมเสมอที่จะยกโทษบาปให้แก่เรา

ถ้าคุณเป็นคริสเตียนแท้ ฉันรับรองได้เลยว่าคุณไม่มีทางตื่นขึ้นมาในตอนเช้าแล้วคอยมองหาช่องทางที่จะทำบาปโดยที่ไม่ต้องรับผิดชอบเป็นแน่ คุณจะทำทุกอย่างอย่างเต็มความสามารถเพื่อที่จะดำเนินชีวิตให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

ถ้าเราไม่รักษาทำที่ต่อความบาปแบบกล้าหาญและแข็งกร้าว จิตใจของเราก็จะกล่าวโทษตัวเราเอง สุดท้ายเราจะลงเอยที่การโกรธตัวเอง พระคัมภีร์สอนให้เราจัดการกับความบาปอย่างแข็งกร้าว และด้วยความรุนแรง ในมัทธิว 18:8-9 พระคัมภีร์สอนว่า ถ้าดวงตาของเราทำให้เราทำบาป เราก็ควรจะควักมันทิ้งเสีย และถ้ามือของเราทำให้เราทำบาป เราก็ควรจะตัดมือทิ้งเสีย

ฉันไม่เชื่อว่า เราต้องยึดตามตัวอักษรเหล่านี้จริงๆ แต่เราควรเข้าใจว่าพระเจ้าสอนให้เราทำที่ที่แข็งกร้าวต่อความบาป ให้ตัดมันทิ้งไปเสียไม่ว่าเราจะพบเจอมันตรงส่วนไหนในชีวิตของเรา ถ้ามีหนังสือนิตยสารส่งมาที่บ้านคุณ โดยเป็นภาพของผู้หญิงนุ่งน้อยห่มน้อย (ซึ่งมีอยู่เป็นประจำ) แล้วดวงตาของคุณมองเห็นและเริ่มเพลิดเพลिनไปกับมัน ก็ขอให้รีบฉวยนิตยสารฉบับนั้นทิ้งลงในถังขยะเสีย อย่าได้ล้อเล่นกับบาป ฉันอาจหยิบยกตัวอย่างในเรื่องต่างๆ ได้อีกมากมายหลายเรื่อง แต่จะพูดถึงอีกแค่สองเรื่องก็พอ ถ้าคุณเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว และมีผู้ชายคนหนึ่งในที่ทำงานเริ่มเข้ามาตีสนิทกับคุณ เขาเชื้อเชิญคุณไปนั่งทานกาแฟเพื่อคุยกันเรื่องการทำงาน คุณเริ่มรู้สึกฟุ้งในใจอยู่บ้างว่า มันดูไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรนัก แต่ถ้าคุณเกิดไปตามนั้นจริงๆ คุณต้องรีบตัดมันทิ้งไปทันทีก่อนที่มันจะกลายเป็นปัญหาขึ้นมาจริงๆ สมมุติคุณมีเรื่องทะเลาะเถียงกันในบ้าน และพระเจ้ารบเร้าให้คุณเป็นฝ่ายสร้างสันติ ขอให้คุณลงมือทำโดยเร็ว ก่อนที่คุณจะพูดจูงใจตัวเองให้คิดเป็นอย่างอื่นไป การตอบสนองอย่างรวดเร็วจะช่วยปกป้องไม่ให้คุณทำบาปโดยการโกรธซึ่งอยู่ พระคัมภีร์สอนเราไว้ในพระธรรมโรม 13:14 ว่า อย่าจัดเตรียมอะไรไว้บำรุงบำเรอเนื้อหนัง ความหมายส่วนหนึ่งของข้อความนี้ก็คือ อย่าหาข้อแก้ตัวให้เนื้อหนัง หรือเปิดช่องให้เนื้อหนังได้ทำบาปนั่นเอง ผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว ถ้าได้รับการเตือนจากพระเจ้าว่าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องที่จะไปนั่งทานกาแฟกับเพื่อนร่วมงานแล้ว แต่ก็ยังชินทำ

ก็เท่ากับเธอได้เปิดโอกาสให้แก่ความบาป

ครั้งหนึ่ง ฉันเคยอ่านเรื่องของเด็กหญิงเล็กๆ คนหนึ่งที่เดินไปตามทางบนภูเขาซึ่งอากาศหนาวเย็นมาก มีงูตัวหนึ่งเลื้อยเข้ามาหาเธอและร้องขอให้เธอเอามันซุกไว้ในเสื้อกันหนาวของเธอ เธอขัดขืนมันอยู่ครู่หนึ่ง แต่สุดท้ายก็ยอมใจอ่อนต่อคำวิงวอนของงู หลังจากนั้นไม่นานงูก็ฉกกัดเธอ เธอจึงร้องถามมันว่า "นี่เจ้ากัดเราทำไม ทั้งๆ ที่เราดีต่อเจ้าขนาดนี้?" งูตอบเธอว่า "เจ้าก็รู้ว่าเราเป็นใครตั้งแต่แรกแล้วนี่ ตอนที่อุ้มเราขึ้นมา" ฉันคิดว่าเราทุกคนคงมีประสบการณ์แบบเดียวกับเรื่องสั้นนี้เป็นอย่างดี แน่نون เราทุกคนคงมีบางช่วงเวลาในชีวิตที่เรารู้สึกเสียดาย ในใจอยู่แล้วว่าเราไม่ควรทำเรื่องนั้นเรื่องนี้ แต่เมื่อการทดลองดำเนินต่อไป เราก็ยอมใจอ่อนและทำบางอย่างลงไป สุดท้ายก็เจอกับผลลัพธ์ที่เลวร้าย เราทุกคนต่างก็เคยทำผิดพลาด แต่เราไม่จำเป็นต้องทำผิดซ้ำๆ อีก การเรียนรู้จากความผิดพลาดคือสิ่งที่มีปัญญามากที่สุดอย่างหนึ่งซึ่งเราสามารถทำได้

พระเจ้าทรงสั่งสอนให้เราทิ้งสิ่งสารพัดที่ถ่วงอยู่ และความบาปที่เกาะแน่นออกไปเสีย (ฮบ.12.1) ข้อความนี้ทำให้เรารู้สึกว่า เราต้องจัดการกับความบาปอย่างรุนแรงและรวดเร็ว ถ้าเราทำอย่างนี้แล้ว เราจะได้เก็บเกี่ยวบำเหน็จคือดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง เราจะมีสันติสุขอยู่ในใจของเราด้วย เพราะเรารู้ว่าเราได้กระทำในสิ่งที่ถูกต้อง

ฉันรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าอย่างยิ่งสำหรับการอภัยโทษบาป แต่ฉันไม่อยากจะขอการอภัยบาปอยู่ทุกอย่างก้าว ฉันปรารถนาที่จะสร้างวินัยในตัวเองจนสามารถเลือกทำในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อจะเปี่ยมด้วยความยินดีเพราะเชื่อว่าคุณเองได้ทำในสิ่งที่ขอบพระทัยพระเจ้าแล้ว

ความบาปที่ซ่อนอยู่

เราจะไม่สามารถจัดการกับความบาปอย่างรุนแรงและอย่างมีประสิทธิภาพได้ หากเรายังพยายามหาข้อแก้ตัวให้กับความบาปอยู่ร่ำไป หรือเราพยายาม

ปิดซ่อนความบาปไว้ เราควรจะตรวจสอบจิตใจของตัวเอง และกล้าพอที่จะ
 ซื่อตรงต่อตนเองถ้ายังมีพฤติกรรมบาปใดๆ อยู่ในชีวิตของเรา อัครทูตเปาโล
 กล่าวว่า ท่านอุตสาหะพยายามที่จะรักษาจิตสำนึกว่าตนชอบไว้ ทั้งต่อหน้าพระเจ้า
 และต่อหน้ามนุษย์ (กิจการ 24.16) โอ้โห... ท่านพยายามอย่างหนักที่จะคอย
 ฝ้าระวังเหตุและขจัดความบาปใดๆ ออกไปจากชีวิตของตนเอง เปาโลทราบดีถึง
 ฤทธิ์เดชแห่งการมีจิตสำนึกสะอาดบริสุทธิ์ต่อหน้าพระเจ้า เราควรพยายาม
 อย่างเต็มกำลังที่จะไม่ทำบาป แต่ถ้าหากเกิดทำบาปขึ้นมา เราก็ไม่ควรหาข้อแก้ตัว
 ให้กับมัน หรือปิดซ่อนความบาปนั้นไว้ การที่เราเก็บความลับไว้มันอาจทำให้
 เราทนทุกข์ แต่ความจริงจะปลดปล่อยให้เราเป็นไท

สิ่งใดๆ ที่ไม่ได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น (รม.14.23) ถ้าเรา
 ไม่สามารถทำสิ่งต่างๆ ได้ด้วยความเชื่อ เราก็ไม่ควรจะทำ ถ้าสิ่งใดเป็นความบาป
 ก็จงเรียกมันว่าบาป อย่าเรียกมันว่าปัญหาของคุณ เรื่องค่าใช้จ่ายของคุณ หรือการ
 เสพติดของคุณ ความบาปเป็นลึกลับเยือกเย็น ถ้าเราท้อหู่มันไว้ด้วยคำพูดที่ฟังดู
 สวยหรู เท่ากับเรากำลังปิดซ่อนมันไว้

เราควรสำรวจชีวิตของเราด้วยแสงสว่างแห่งพระวาระของพระเจ้าและ
 สิ่งใดๆ ที่ไม่สอดคล้องกับพระวาระก็ต้องว่ากันไปตามความเป็นจริง และเราต้อง
 ต่อสู้กับมันด้วยความสามารถที่พระเจ้าประทานให้ ถ้าเราทูลขอต่อพระเจ้า
 พระองค์จะทรงช่วยเหลือเราเสมอ เราเป็นส่วนส่วนร่วมกับพระเจ้า และพระองค์
 ไม่เคยคาดหวังให้เราทำอะไรโดยปราศจากการทรงช่วยเหลือของพระองค์
 ขอพูดซ้ำอีกครั้งว่า อย่าปิดซ่อนความบาป จงเปิดเผยมันออกมา จงเรียกมันอย่าง
 ที่มันเป็นอยู่จริง อย่าหาข้อแก้ตัวให้มัน หรือโยนความผิดให้ใคร หากคุณเป็น
 คนที่ตัดสินใจทำผิด จงรับเอาการอภัยโทษอย่างสมบูรณ์แบบจากพระเจ้า
 สำหรับความบาปที่เคยทำผ่านมา และทำการร่วมกับพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
 อย่างเอาจริงเอาจังในการต่อสู้กับการทดลองใจต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

ถึงตอนนี้ ขอให้คุณให้รางวัลตัวเองด้วยการยกโทษให้ตัวเองอย่างสิ้นเชิง
 และครบถ้วน จงเลิกโกรธตัวเองเสียในสิ่งที่คุณเห็นว่าเป็นความล้มเหลวที่
 ผ่านมาในอดีต และเริ่มต้นที่จะดำเนินชีวิตในการดีซึ่งพระเจ้าทรงดำริไว้ล่วงหน้า
 เพื่อให้คุณกระทำ (อฟ. 2.10)

คุณกำลังโกรธพระเจ้าอยู่หรือไม่?

เท่าที่คุณได้ยินได้ฟังเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับพระเจ้านั้นก็คือ พระองค์ประเสริฐ และพระองค์ทรงรักเรา ดังนั้น เราจึงอดไม่ได้ที่จะรู้สึกสงสัยว่าทำไมจึงมีความเจ็บปวด และความทุกข์มากมายเกิดขึ้นในโลกของเรา? ถ้าพระเจ้าทรงไว้ซึ่งฤทธานุภาพทั้งสิ้น และสามารถทำอะไรก็ได้ที่พระองค์อยากทำ แล้วทำไมพระองค์ถึงไม่ป้องกันไม่ให้เกิดความทุกข์ยากลำบาก? คำถามเหล่านี้ รวมทั้งคำถามอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน ทำให้มนุษย์เราสับสนงุนงงมานานนับตั้งแต่สร้างโลกแล้ว

เด็กๆ ถูกลวงละเมิด เราได้ยินข่าวเรื่องสงครามและการทำลายล้างอยู่เรื่อยๆ และความมอดอยากคร่าชีวิตผู้คนไปนับล้าน คนดีบางครั้งตายก่อนวัยอันควร ขณะที่คนชั่วและคนที่ดูเหมือนไร้ประโยชน์กลับอายุยืนจนแก่ชรา โรคภัยไข้เจ็บลุกลามไปทั่วโลก มั่นใจโจมตีร้ายทั้งคนดีและคนชั่ว "ไม่ยุติธรรมเลย" ใจของเราร้องออกมาเช่นนั้น ความยุติธรรมอยู่ที่ไหน? พระเจ้าอยู่ที่ไหน?

สำหรับคนที่มองหาข้ออ้างที่จะไม่เชื่อในพระเจ้า คำถามที่ไม่ได้รับคำตอบเหล่านี้ก็เพียงพอสำหรับพวกเขาอยู่แล้ว เขาสรุปง่าย ๆ ว่า "ถ้าพระเจ้ามีจริง พระองค์ย่อมต้องปกป้องไม่ให้เกิดความทุกข์ยากลำบากเหล่านี้ขึ้นมา ฉะนั้นฉันจึงไม่เชื่อว่ามีพระเจ้าอยู่จริง" แต่ยังมีคนดีอีกมากมายหลายล้านคนที่เชื่อในพระเจ้า ถึงแม้เขายังไม่ได้รับคำตอบสำหรับคำถามตอบยากเหล่านี้

ถ้าคุณหวังว่าฉันจะช่วยให้คำตอบดีๆ สำหรับคำถามเหล่านี้แล้วละก็ ฉันขอบอกไว้ตรงนี้เลยว่า ฉันไม่มีคำตอบหรอก ฉันไม่สามารถอธิบายถึงปัญหาเหล่านี้ได้ครบถ้วนพอ และฉันก็ไม่เชื่อด้วยว่าจะมีใครที่สามารถทำได้ ฉันแค่ตัดสินใจที่จะเชื่อในพระเจ้าก็เพราะว่า บอกตามตรง ถ้าปราศจากพระเจ้าเสียแล้ว ฉันก็คงไม่อยากจะใช้ชีวิตอยู่อีกต่อไป พระองค์ทรงเป็นชีวิตของฉัน ฉันขอมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าโดยที่อาจยังไม่เข้าใจพระองค์ทุกอย่าง ดีกว่าที่จะพยายามเข้าใจทุกอย่างแต่ปราศจากพระองค์

พระเจ้าไม่เคยสัญญาว่าชีวิตเราจะปราศจากความทุกข์ แต่พระองค์ทรง

สัญญาว่าจะเล่าโลมใจและประทานกำลังแก่เราให้สามารถดำเนินต่อไปได้ พระองค์ก็ทรงสัญญาด้วยว่า พระองค์จะเปลี่ยนทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับเรา ให้กลายเป็นผลดี ถ้าเรารักพระองค์และแสวงหาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ในชีวิตของเรา (รม. 8.28) ฉันไม่มีความสุข หากฉันมีปัญหาในชีวิตซึ่งเป็นสาเหตุที่ทำให้ฉันทุกข์ใจ แต่ฉันดีใจที่ฉันมีพระเจ้าที่จะทรงช่วยให้ฉันผ่านพ้นปัญหาเหล่านั้นไปได้ ฉันรู้สึกสงสารคนเหล่านั้นที่ต้องทนทุกข์โดยปราศจากความหวัง และทั้งความคิดจิตใจของเขาเต็มไปด้วยความขมขื่น เพราะเขาไม่สามารถมองเลยพ้นความเจ็บปวดของเขาไปได้

เรารู้ว่าพระเจ้าทรงประเสริฐ แต่มารร้ายก็ดำรงอยู่ในโลกนี้ด้วย พระเจ้าทรงตั้งทั้งความดีและความชั่วร้าย พระพรและคำสาปแช่ง ไว้ต่อหน้าเราและพระองค์ ทรงมอบความรับผิดชอบไว้ให้เราที่จะเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง (ฉบ.30.19) เพราะคนจำนวนมากได้เลือกเอาความบาปและความชั่วร้าย เราจึงได้เห็นผลกระทบของความบาปเกิดขึ้นในโลก แม้แต่คนดี ๆ ก็ยังคงต้องมีชีวิตที่ได้รับผลกระทบจากโลกที่เต็มไปด้วยความบาป เราารู้สึกถึงแรงกดดันของความชั่วร้ายในโลก และรอคอยเวลาให้ความชั่วร้ายหมดสิ้นไป พระคัมภีร์บอกเราว่า แม้แต่สิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงสร้างก็ยังคงคร่ำครวญเพราะความเสื่อมโทรม รอคอยวันเวลาที่ จะหลุดพ้นเป็นอิสระเช่นเดียวกันกับมนุษยชาติ (โรม. 8.18-23)

เราปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตาและผู้ทรงเป็นความล้ำลึก เราอาจรู้จักพระองค์บ้างในบางด้าน แต่อีกหลายๆ ด้านเกี่ยวกับพระองค์จะยังคง เป็นสิ่งที่เกินความเข้าใจของเราต่อไป

โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด
 คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์
 ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้

โรม 11.33

เราสามารถรู้จักพระลักษณะของพระองค์ และมอบความไว้วางใจไว้กับความสัตย์ซื่อของพระองค์ว่าพระองค์จะทรงสถิตกับเราเสมอ แต่เราย่อม

ไม่อาจเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงกระทำหรือไม่ทรงกระทำ ความเชื่อหมายถึงเรานั้นใจในสิ่งที่เรามองไม่เห็น และหลายครั้งก็ไม่เข้าใจด้วย เรามีความเชื่อในขณะที่กำลังรอคอยการเปิดเผยข้อลึกลับต่างๆ เหล่านี้ ถ้าเราเชื่อตรงต่อตัวเอง เราก็คงยอมรับว่า เราคงไม่รู้คำตอบหลายๆ อย่าง เหล่านี้ตรรกใดที่เรายังอยู่ในโลก พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เราไว้วางใจพระองค์ ซึ่งความไว้วางใจก็คงไม่จำเป็นถ้าเราได้รับคำตอบของคำถามทุกข้อหมดแล้ว ถ้าเราต้องการพบกับความพึงพอใจในชีวิต เราต้องยอมรับให้ได้ว่ามีบางอย่างที่เราจะยังไม่รู้

ความสัมพันธ์สนิท จะลึกซึ้งขึ้นโดยการทนทุกข์

ข้อความที่ลึกลับและท้าทายมากที่สุดข้อความหนึ่งในพระคัมภีร์คือ ฮีบรู 5.8-9 "ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟังด้วยความทุกข์ลำบาก ที่พระองค์ได้ทรงทน เมื่อพระเจ้าทรงทำให้พระเยซูเพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระเยซูก็เลยทรงเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรอดนิรันดร์ สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์" เราจะเห็นได้ว่าความทุกข์ของพระเยซูกลายเป็นช่องทางที่จะทำให้พระองค์เพียบพร้อมทุกประการ (เติบโตเป็นผู้ใหญ่) ซึ่งสำหรับสาวกของพระองค์ก็ย่อมต้องเป็นอย่างเดียวกันด้วยความเชื่อ ไม่สามารถพัฒนาได้อย่างเต็มที่ถ้าปราศจากการทดสอบ พระเจ้ามอบความเชื่อให้แก่เราเป็นของประทาน แต่ความเชื่อของเราจะเติบโตและเพิ่มพูนขึ้นก็ต่อเมื่อเราใช้มันเท่านั้น

สาวกสิบสองคนรุ่นแรก ขณะที่ดำเนินไปกับพระเยซูนั้น พวกเขามีหลายเรื่องซึ่งไม่เข้าใจ และพระเยซูบอกพวกเขาว่า "สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่รู้เรื่อง แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ" (ยอห์น 13.7) เราอยู่ในโลกแห่งข้อลึกลับ มีเหตุการณ์หลายอย่างเกิดขึ้นซึ่งปราศจากคำอธิบาย แต่พระเจ้าทรงคาดหวังให้เราไว้วางใจพระองค์

เจ ออสวอลด์ แชนเดอร์ส กล่าวในหนังสือ สุขใจเมื่อใกล้ชิดพระเจ้า ไว้ว่า

"ถ้าเราต้องการมีประสบการณ์กับความสงบสุขในท่ามกลางโลกที่ปั่นป่วน เราจำเป็นต้องยึดมั่นให้แน่นขึ้นในความเชื่อว่าพระเจ้าทรงครอบครองสูงสุด และไว้วางใจในความรักของพระองค์ ถึงแม้เราจะยังลังเลไม่ออกก็ตามว่า พระองค์มีพระประสงค์อะไร"

มีบทเรียนหลายอย่างที่ เราเรียนรู้ได้ในยามประสบความยากลำบาก ซึ่งเราไม่อาจเรียนรู้ได้เลยในยามสุขสบาย ในอิสยาห์ 45.3 พระเจ้าตรัสไว้ว่า "เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่เจ้า และขุมทรัพย์ในที่ลี้ลับ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า คือเรา พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า" มีขุมทรัพย์ บางอย่างที่ เราจะพบได้ต่อเมื่ออยู่ในความมิดเท่านั้น ขุมทรัพย์อย่างหนึ่งก็คือ การใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเจ้า

ใคร่ครวญหาเหตุผล

มนุษย์เรานั้น ตามธรรมชาติแล้วต้องการที่จะเข้าใจทุกเรื่องราว เราต้องการที่จะควบคุมทุกอย่าง และไม่อยากให้เกิดเรื่องใดๆ ที่ทำให้ประหลาดใจ เราจะชอบมากถ้าแผนงานทุกอย่างของเราเกิดขึ้นตามจังหวะเวลาที่เรากะไว้ แต่มันไม่ได้เป็นอย่างนั้น ถ้าเราเชื่อในพระเจ้าจริง เราก็ต้องทูลขอให้พระองค์ ประทานสิ่งที่เราต้องการให้แก่เรา แต่พระองค์ก็ไม่ได้ทำตามนั้นอยู่ทุกครั้งที่ เราจึงลงเอยที่คำถามซึ่งไม่ได้รับคำตอบ ธรรมชาติในตัวเราจึงต่อสู้กับเรื่องนี้

การพยายามค้นหาที่จะเข้าใจถึงเรื่องราวต่างๆ โดยที่เราไม่มีทางที่จะ พบกับคำตอบ ถือเป็นเรื่องที่น่าท้อใจและทำให้สับสนวุ่นวายใจเป็นอย่างยิ่ง หลังจากที่ฉันต้องเป็นทุกข์ในใจและทางด้านอารมณ์อยู่หลายปีเพื่อพยายามค้นคว้าหา คำตอบว่า ทำไมเรื่องราวๆ จึงเกิดขึ้นกับคนดี รวมทั้งทำไมตัวเองจึงต้อง ถูกพ่อล่วงละเมิดทางเพศอยู่นานกว่าสิบปี ฉันก็มาถึงทางแยกสำคัญในการ ดำเนินชีวิตกับพระเจ้า ฉันรู้ว่าฉันต้องตัดสินใจที่จะไว้วางใจในพระเจ้า แม้จะ ไม่ได้รับคำตอบในทุกเรื่องราวก็ตาม มิฉะนั้นฉันก็จะไม่ได้พบกับสันติสุขเลย ฉันเชื่อว่า นั่นเป็นการตัดสินใจส่วนตัวที่ทุกคนจะต้องทำด้วย ถ้าคุณรอให้ใคร

สักคนมาอธิบายทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้าให้คุณฟังจนเข้าใจหมดเสียก่อน คุณก็ต้องรออยู่ตลอดไปเป็นนิตย์ พระเจ้าทรงอยู่เหนือความเข้าใจของเรา แต่พระองค์ทรงงดงามและน่าทึ่ง และในท้ายที่สุด พระองค์จะทรงนำเอาความยุติธรรมเข้ามาสู่ชีวิตของเรา พระเจ้าทรงไว้วางใจเราว่า บางอย่างพระองค์ไม่ต้องอธิบายให้เราเข้าใจก็ได้

จริงอยู่ที่เรื่องร้ายเกิดขึ้นกับคนดี แต่นั่นคือโอกาสพิเศษที่เราสามารถแสดงความไว้วางใจพระเจ้าได้

ใครบ้างในพวกเจ้าเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินในความมืด และไม่มีแสงสว่าง จึงให้ชาวต่างชาติในพระนามพระเยโฮวาห์ และฟังอาคัยพระเจ้าของเขา

อิสยาห์ 50.10

การทดสอบที่เราประสบในชีวิต อาจจบลงได้เร็วขึ้นถ้าเราตอบสนองต่อมันด้วยท่าทีที่เป็นผู้ใหญ่ และเราจะเข้มแข็งขึ้นในการรู้จักกับพระเจ้าอย่างลึกซึ้งยิ่งกว่าที่เคยเป็นมา ฉันคิดว่าพวกเราส่วนใหญ่คงบอกได้ว่าการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณส่วนใหญ่ นั้น เกิดขึ้นได้ในช่วงเวลาแห่งความยากลำบากมากกว่าในเวลาสบาย

ฉันชอบเปิดอ่านพระธรรมสดุดี 37 อยู่บ่อยครั้ง เพื่อหาความเล้าโลมใจ ในเวลาที่ฉันต้องเผชิญกับสถานการณ์ที่ยุ่งยากลำบาก ใน 11 ข้อตอนต้น พระคัมภีร์บอกว่าอย่าให้เราเป็นทุกข์เพราะเหตุคนกระทำความชั่ว เพราะไม่นานพวกเขาจะถูกตัดทิ้งไป เราต้องไว้วางใจในพระเจ้าและกระทำการดี แล้วพระองค์จะทรงป้อนเราให้อิ่ม ฉันเชื่อว่าตอนนี้หมายความว่า พระองค์จะทรงประทานสิ่งสารพัดที่เราต้องการในชีวิตให้แก่เรา คงไม่ได้หมายความว่าทุกอย่างที่เราอยากได้ แต่ทุกอย่างที่จำเป็นพระองค์จะประทานแก่เราอย่างแน่นอน

สดุดี 37.8 บอกว่า เราต้องหยุดโกรธ และลืมความพิโรธเสีย เพราะมีแต่จะชั่วไป ถ้ายอมให้ความชั่วร้ายของคนอื่นมาทำให้เราโกรธ เราอาจกลายเป็นคนลงมือกระทำชั่วเสียเอง เรายังพบพระสัญญาว่า "แต่คนใจอ่อนสุภาพ

จะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาปีติยินดีในความเจริญอุดมสมบูรณ์" (สดด.37.11) คนใจอ่อนสุภาพหมายถึง คนที่ถ่อมใจลงและไว้วางใจในพระเจ้า ไม่ว่าสถานการณ์ในชีวิตของเขาจะเป็นอย่างไรก็ตาม

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า ท่านมุ่งมั่นว่าไม่อยากจะรู้สิ่งใดอีก นอกจากเรื่องของพระคริสต์และการถูกตรึงของพระองค์ (1 คร.2.2) ดูเหมือนว่าเปาโลอาจรู้สึกเหนื่อยหน่ายกับการพยายามค้นหาคำอธิบายดีๆ กับเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้น ท่านจึงตัดสินใจที่จะรู้จักกับพระคริสต์เท่านั้นพอ

เราต้องไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสุดความคิด และสุดใจของเรา โดยไม่พึ่งพาในความรอบรู้ของตนเอง (สภษ.3.5) พระธรรมสุภาพิตตอนนี้ บอกต่อไปว่า เราอย่าคิดว่าตนฉลาด (สภษ.3.7) สำหรับฉันแล้ว ข้อนี้หมายความว่า ฉันต้องไม่คิดแม้ชั่วขณะหนึ่งว่า ฉันฉลาดพอที่จะจัดการกับชีวิตของตัวเองได้ หรือพยายามหาเหตุผลให้ได้ว่า ทำไมพระเจ้าถึงทำสิ่งต่างๆ อย่างที่กล่าวถึงเป็นไป ถ้าฉันเข้าใจพระเจ้าได้ทุกเรื่อง พระองค์ก็อาจไม่เหมาะที่จะเป็นพระเจ้าของฉัน พระเจ้าต้องทรงยิ่งใหญ่กว่าเราในทุกด้าน ไม่เช่นนั้นพระองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้าเสียแล้ว พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าไม่มีจุดเริ่มต้นและไม่มีจุดสิ้นสุด ถ้าเราไม่เข้าใจข้อความเกี่ยวกับพระเจ้าเรื่องนี้ เราจะดิ้นรนที่จะเข้าใจในเรื่องอื่นๆ ไปทำไม

พระเจ้าทรงเปิดเผยบางอย่างแก่เรา และพระองค์ก็ทรงประทานคำตอบในหลายๆ เรื่องให้แก่เราด้วย แต่พระองค์ไม่ได้ประทานคำตอบสำหรับทุกเรื่อง พระวจนะของพระองค์กล่าวว่า เรารู้จักพระองค์แค่บางส่วน แต่วันหนึ่งเราจะรู้จักพระองค์อย่างที่พระองค์ทรงรู้จักเราในตอนนี้

เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆ เหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้น จะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้น ข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย

ทำไมพระเจ้าจึงไม่สอดแทรกเข้ามาช่วยเหลือ?

เป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าไม่ได้สอดแทรกเข้ามาช่วยเหลือในความทุกข์ยากของเรา ทั้งๆ ที่เรารู้ดีว่าพระองค์สามารถทำได้อย่างง่ายดาย เมื่อยากอบต้องขังอยู่ในคุก ท่านถูกตัดหัวประหารชีวิต แต่เมื่อเปโตรถูกจำคุก มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาช่วยท่านและพาท่านไปยังที่ประชุมอธิษฐาน ทำไม? คำตอบเพียงอย่างเดียวคือ "ขณะนี้ท่านยังไม่รู้หรือว่าเรากำลังทำอะไร แต่อีกหน่อยท่านจะเข้าใจ"

บางทีเราอาจจะยังไม่พร้อมที่จะรับมือกับความทุกข์ที่เราต้องการจะรู้ บางทีพระเจ้าส่งนวนข้อมูลไว้จากเราเพราะพระองค์ทรงเมตตาเรา ฉันตัดสินใจที่จะเชื่อว่าพระเจ้าจะไม่ทรงทำสิ่งใดในชีวิตฉัน หรือเรียกร้องให้ฉันทำอะไร ยกเว้นมันจะกลายเป็นผลดีสำหรับฉันในบั้นปลายเท่านั้น การตัดสินใจอย่างนี้ ทำให้ฉันเกิดสันติสุขมาก

คุณอาจยังจำได้ว่า ฉันกล่าวไปแล้วในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ว่า ถ้าเราต้องการมีสันติสุข เราก็ต้องมุ่งติดตามและค้นคว้าเสาะหามันด้วยสุดหัวใจ ในการค้นหาสันติสุขในชีวิตส่วนตัวของฉันนั้น ฉันได้พบว่า สันติสุขและความยินดีเกิดขึ้นได้โดยทางความเชื่อ (รม. 15.13) นั่นแหละ คือสิ่งที่ฉันได้ตัดสินใจทำ ไม่ใช่ฉันจะทำได้ครบถ้วนเสมอไปหรอก แต่พระเจ้าก็ทรงช่วยฉันเรียนเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ ที่ฉันไม่เข้าใจด้วยท่าทีที่ว่า "ข้าพระองค์ไว้วางใจพระองค์" แทนที่จะเป็น "ข้าพระองค์สับสนไปหมดแล้ว ข้าพระองค์ต้องเข้าใจให้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้น" เราทุกคนสามารถตอบสนองด้วยท่าทีแห่งความเชื่อ ไม่ใช่ความสงสัย ซึ่งพระวิญญูณบริสุทธิก็กำลังกระตุ้นให้คุณทำเช่นนั้นอยู่ในตอนนี้ ยกเว้นว่าคุณจะมีท่าทีที่ถูกต้องอยู่แล้ว

ฉันไม่ได้หมายถึงการเชื่อแบบกว้างๆ ทั่วไปนะ แต่หมายถึงการเชื่อและไว้วางใจพระเจ้าในท่ามกลางทุกสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ในชีวิตของคุณ จนผ่านพ้นไปได้ เป็นการง่ายที่จะใช้ความเชื่อให้พระเจ้าประทานสิ่งนั้น สิ่งนี้ให้เรา แต่พระองค์ต้องการให้เราเชื่อในพระองค์ "ใน" ท่ามกลางสถานการณ์ต่างๆ จนสามารถผ่านพ้นเหตุการณ์เหล่านั้นไปได้

โอบ

คิดว่าถ้าจะกล่าวถึงความทุกข์แบบอธิบายไม่ได้แล้ว ฉันก็ต้องพูดถึงเรื่องของโอบด้วย เขาเป็นคนชอบธรรมซึ่งต้องทนทุกข์อย่างหนักหนาสาหัส ชนิดที่ฉันไม่เคยได้ยินที่ไหนมาก่อน โอบยึดมั่นในความเชื่อของเขาอยู่เป็นเวลานาน แต่สุดท้ายเขาก็เริ่มเรียกร้องขอคำตอบจากพระเจ้า พระเจ้าใช้พื้นที่ถึงสี่บทในการตอบโอบ แต่โดยสรุปพระองค์ตรัสว่า "โอบเอ๋ย ถ้าเจ้าฉลาดนักละก็ ทำไมไม่ลองเป็นพระเจ้าดูสักครู่หนึ่ง ลองควบคุมความเป็นไปของโลกดูสิว่าเป็นอย่างไร" แน่นนอน ในตอนท้ายโอบได้ถ่อมตัวลงและยอมรับว่าเขาได้พูดไปอย่างคนเขลา จากนั้น โอบพูดข้อความหนึ่งที่น่าทึ่งมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกเราหลายคนอาจพูดได้หลังจากที่เราอดทนต่อความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสมาแล้ว

ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของ
ข้าพระองค์เห็นพระองค์

โอบ 42.5

ในความทุกข์ยากของโอบ เขาจึงได้รู้จักกับพระเจ้าในลักษณะที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน ก่อนที่เขาจะพบกับความทุกข์ เขาเคยรู้ถึงเรื่องของพระเจ้าเคยได้ยินเรื่องพระองค์มา แต่ตอนนี้เขารู้จักพระองค์แล้ว ฉันได้ยินเรื่องของชายหนุ่มคนหนึ่งที่เคยมีชีวิตเพราะโรคมะเร็ง ถึงแม้ความทุกข์ของเขาจะหนักหนาสาหัส แต่เขาพูดว่า "ผมจะไม่ยอมเอาประสบการณ์นี้ไปแลกกับอะไรเลย เพราะจากเหตุการณ์นี้ มันทำให้ผมได้รู้จักกับพระเจ้าอย่างสนิทสนม" นี่หมายความว่า พระเจ้าทรงจัดเตรียมความทุกข์ยากลำบากทุกอย่างไว้เพื่อเราจะได้เรียนรู้จักพระองค์ใช่มั้ยล่ะ? เปล่า ฉันไม่คิดอย่างนั้น แต่พระองค์ใช้ความทุกข์เหล่านี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่ฝ่ายวิญญาณของเรา

พระเยซู

ถ้าเราอยากคุยกันถึงเรื่องความทุกข์แบบไม่ยุติธรรมแล้วละก็ เราต้องคุยกันถึงเรื่องของพระเยซูด้วย ทำไมพระเจ้าไม่คิดหาหนทางอื่นในการไถ่มนุษย์ แทนที่จะยอมให้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ต้องมาทนทุกข์อย่างสยดสยองบนไม้กางเขน เพื่อแบกรับความบาปของมวลมนุษย์ไว้ที่ตัวของพระองค์เอง จนทรมาณแสนสาหัส? บางที พระองค์อาจพูดเหมือนกับพ่อที่ดีทั่วไปว่า "เราจะไม่ขอให้เจ้าต้องเผชิญกับสิ่งใดที่เราเองไม่เคยเผชิญมาก่อน" อย่างที่ฉันได้กล่าวไปแล้วว่า ฉันไม่ได้มีคำตอบสำหรับคำถามทุกข้อเหล่านี้หรอก แต่จำเป็นไหมที่เราต้องมีคำตอบเหล่านี้ก่อน จึงจะเชื่อในพระเจ้าได้? ฉันคิดว่าไม่จำเป็นหรอก ความเชื่อ ก้าวเลยพ้นความเข้าใจไปแล้ว และบ่อยครั้งความเชื่อก็เข้ามาทดแทนความเข้าใจด้วย

เมื่อฉันเริ่มเขียนบทนี้ ฉันพยายามสำรวจจิตใจตัวเองว่า พระเจ้าต้องการให้ฉันตอบคำถามใครบางคนที่อาจกำลังรู้สึกโกรธพระเจ้าอยู่เพราะความทุกข์และความผิดหวังในเรื่องต่างๆ ในชีวิต แต่ชั่วครู่เดียวฉันก็รู้ว่าพระเจ้าไม่ต้องการให้ฉันพยายามตอบคำถามใดๆ เพราะไม่มีทางที่เราจะเข้าใจเรื่องทั้งหมดได้ มีหนังสือมากมายมหาศาลที่พยายามเขียนอธิบายถึงเรื่องของพระเจ้าไว้ บางเล่มก็เขียนได้ดีมาก แต่ฉันจะไม่ทำแบบนั้น ฉันแค่อยากบอกว่า คุณสามารถเลือกที่จะไม่รู้รู้สึกโกรธพระเจ้าได้ และถ้าคุณเลือกที่จะทำอย่างนั้น เท่ากับคุณกำลังให้รางวัลตัวเอง เพราะการโกรธพระเจ้าคือการโง่เขลาอย่างร้ายแรงที่สุด พระองค์เป็นเพียงผู้เดียวที่สามารถช่วยเราได้ แล้วเราจะไปตัดแหล่งแห่งความช่วยเหลือเพียงอันเดียวของเราออกไปทำไม?

ฉันรู้ว่า ถ้าคุณเคยเจ็บช้ำมาอย่างสาหัส บางส่วนในตัวคุณ คงจะกรีดร้องว่า "จอยซ์ มันยังไม่ดีพอนะ" ถ้าคุณเป็นอย่างนี้ ฉันเข้าใจ และฉันได้แต่อธิษฐานว่า อีกไม่นานคุณจะเหนื่อยล้ากับการอมทุกข์จน คุณต้องพูดออกมาแบบโยบว่า "ถึงพระองค์จะติสสอนข้า แต่ข้าก็จะ ยังไว้วางใจพระองค์" (โยบ 13.15)

โกรธพระเจ้า?

ผู้หญิงคนหนึ่งที่ยังรู้จัก ขอเรียกเธอว่า เจนิน ก็แล้วกัน เธอเล่าให้ฟังถึง ช่วงเวลาอันยาวนานที่เธอรู้สึกโกรธพระเจ้า เพราะเป็นคริสเตียนมาตั้งแต่วัยเด็ก เธอจึงตั้งตารอคอยที่จะได้พบกับชายหนุ่มซึ่งเป็นคริสเตียนที่ดี รักกัน แต่งงานกัน และมีครอบครัว เมื่อจบมหาวิทยาลัย เธอย้ายไปนครนิวยอร์ก เพื่อเป็นครูสอนหนังสือ เจนินเจอคริสตจักรที่ดีแห่งหนึ่ง ไม่นานจึงกลายเป็นสมาชิกที่กระตือรือร้นในคริสตจักรนั้น ร่วมสามัคคีธรรมในกิจกรรมต่างๆ ของคริสตจักร เธอมีเพื่อนสนิทหลายคนที่นี่ และได้เข้าร่วมกิจกรรมกับกลุ่มคนโสด สองสามปี ต่อมาเพื่อนๆ ของเธอหลายคนก็แต่งงานและมีครอบครัวเป็นของตัวเอง

อายุผ่านพ้นวัยยี่สิบไปสู่อายุสามอย่างรวดเร็วจน ตลอดช่วงเวลานั้นเธอยังคงอธิษฐานขอพระเจ้าประทานสามีและครอบครัวให้แก่เธอ พระเจ้าทรงอวยพรอาชีพการงานของเธอ ไม่นานเธอได้เลื่อนขั้นเป็นผู้ช่วยครูใหญ่ในโรงเรียนมัธยมที่เธอสอนอยู่นั้น ดูเหมือนว่าพระเจ้าทรงอวยพรชีวิตของเธอในทุกด้าน ยกเว้นในเรื่องที่เธอเป็นห่วงมากที่สุด เพื่อนๆ ของเธอเริ่มมีลูกกันแล้ว และหลายๆ คนก็ทยอยกันย้ายออกไปจากนิวยอร์กเพื่อไปตั้งรกรากอยู่ในทำเลที่เหมาะสมสำหรับชีวิตครอบครัวมากกว่า

เจนินยังคงทำงานหนัก และเป็นสมาชิกที่กระตือรือร้นของคริสตจักรต่อไป แต่เธอไม่เข้าใจเลยว่าทำไมพระเจ้าไม่อนุญาตให้เธอได้รับสิ่งหนึ่งที่ใจของเธอปรารถนามาตลอด นั่นคือการมีสามีและครอบครัวเป็นของตัวเอง เธอเริ่มโกรธพระเจ้า ทำไมพระองค์ถึงเจียบนัก? ทั้งๆ ที่เรื่องที่เจนินต้องการก็เป็นเรื่องที่ดีและเป็นธรรมชาติของมนุษย์ พระเจ้าตรัสไว้ในปฐมกาลว่า ไม่ควรที่ชายผู้นี้จะอยู่คนเดียว เธอจึงเริ่มอธิษฐานขอให้มันสิ้นสุด คิดเอาว่าถ้าพระเจ้าจะไม่ตอบเธอในเรื่องสามี อย่างน้อยเธอก็อยากมีความรู้สึกพึงพอใจอยู่กับสิ่งดีต่างๆ ที่พระองค์ได้ทรงอวยพรแก่เธอแล้ว

แต่เวลาผ่านไปอีกหลายปี เจนินก็ยังคงใช้ชีวิตเพียงลำพัง แม้เธอจะมีความสุขกับหลายๆ สิ่งในชีวิต แต่ความเหงาที่เธอประสบกลับกลายเป็นเหมือน

หนามที่แทงในชีวิตของเธอรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ทำไมนะ พระเจ้าถึงไม่ยอมตอบคำอธิษฐานของเธอ และประทานคนรักให้แก่เธอ ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีและเป็นธรรมชาติมากที่สุดแล้ว? เธอไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมพระเจ้าจึงตอบปฏิเสธคำอธิษฐานในเรื่องต่างๆ แบบนี้ สันติสุขที่เธออธิษฐานขอก็ไม่มีด้วย ทำไมพระเจ้าจึงทรงเจียบเหลือเกิน?

วันหนึ่ง เจนินเห็นภาพนิมิต เธอกำลังอธิษฐาน ขอพระเจ้าทรงประทานทางออกสำหรับเรื่องความรู้สึกของเธอ เธอเห็นนิมิตภาพพระเยซูกำลังอธิษฐานอยู่ในสวนเกทเสmani เพื่อทูลขอให้พระเจ้าทรงให้จอกแห่งความตายเลื่อนพันไปจากพระองค์ ก่อนที่พระองค์จะดำเนินเข้าสู่การถูกตรึงบนกางเขน ในตอนท้ายของคำอธิษฐาน พระองค์ตรัสว่า "อย่าให้เป็นไปตามใจของข้าพระองค์ แต่ขอให้ เป็นไปตามพระทัยของพระองค์" วันนั้น พระเจ้าตรัสตอบปฏิเสธพระเยซู เป็นสิ่งจำเป็นที่พระเยซูจะต้องผ่านการทรมาณบนกางเขนเพื่อช่วยมนุษยชาติให้รอด

เจนินตระหนักในวินาทีนั้นว่า ถ้าพระเจ้าสามารถปฏิเสธพระบุตรของพระองค์ และพระเยซูก็สามารถรับการปฏิเสธนั้นได้ เธอเองก็สามารถรับการตอบปฏิเสธนั้นได้เช่นกัน ภายนอกไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลย แต่ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้วสำหรับเจนิน นี่เป็นครั้งแรกในรอบกว่าทศวรรษ ที่เจนินได้ตระหนักว่าเธอไม่จำเป็นต้องรู้คำตอบของทุกเรื่องก็ได้ และพระเจ้ายังทรงเป็นพระเจ้า ถ้าเธอจำเป็นต้องเป็นโสดตลอดชีวิต โดยไม่เข้าใจสาเหตุเลยเธอก็ยอม

สองปีต่อมา ขณะที่เจนินอายุสี่สิบสาม เธอได้พบกับชายคริสเตียนที่ดีคนหนึ่ง ทั้งสองแต่งงานกันในอีกสองปีต่อมา เจนินเล่าว่า ถ้าเธอย้อนเวลาได้ เธอคงไม่ปล่อยให้เวลาเหล่านั้นสูญเปล่าไปกับความรู้สึกคับแค้นใจต่อพระเจ้า เพราะพระองค์ดูเหมือนจะเจียบอยู่ตลอด แต่เธอจะใช้เวลาเหล่านั้นชื่นชมยินดีไปกับพระพรนานาประการที่เธอได้รับ และทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุดและยอมรับเอาการตัดสินใจของพระเจ้าในเรื่องนั้น

บางครั้งพระเจ้าตรัสว่า "ไม่" สำหรับสิ่งที่เราต้องการซึ่งเป็นสิ่งที่ดีและเป็น ที่ชอบพระทัยพระเจ้าด้วย บางครั้ง พระองค์ตรัสว่า "ยังไม่ใช่ตอนนี้" ในขณะที่เรา อาจจะไม่รู้สาเหตุว่าทำไมในช่วงชีวิตนี้ เราสามารถใช้เวลาที่มียูให้ เป็นประโยชน์ สูงสุดสำหรับชีวิตที่พระเจ้าทรงประทานแก่เรา หรือจะเอาแต่คร่ำครวญอยู่ใน

ความสับสนและระทมทุกข์ก็ได้ คุณคิดว่าแบบไหนที่เป็นการใช้เวลาดีกว่ากัน? สำหรับฉันแล้ว ฉันชอบที่จะใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากกว่า ถึงแม้ฉันจะไม่รู้คำตอบทุกเรื่องราวก็ตาม

เด็กคนหนึ่งอธิษฐาน แต่ยังคงต้องทนทุกข์ทรมานต่อไป

ในวัยเด็กขณะที่ฉันถูกล่วงละเมิดทั้งทางเพศ ทางความคิด ทางด้านอารมณ์ และด้วยถ้อยคำดูต่ำจากพ่อของฉันนั้น ฉันอธิษฐานต่อพระเจ้าบ่อยๆ เพื่อให้พระองค์ช่วยฉันให้หลุดพ้นจากสถานการณ์นั้น แต่พระองค์ก็ไม่ช่วย ฉันอธิษฐานขอให้แม่ทิ้งพ่อ และช่วยปกป้องฉันด้วย แต่แม่ก็ไม่ทำ ในความเขลาแบบเด็กๆ ฉันถึงกับอธิษฐานขอให้พ่อตาย แต่ดูเหมือนเขาก็ยังอายุยืนและยังคงล่วงละเมิดฉันต่อไปเรื่อยๆ

ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น? คำถามนั้นดังก้องอยู่ในใจฉันเป็นเวลานานหลายปี ทำไมพระเจ้าไม่ทรงช่วยผู้เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ร้องเรียกพระองค์? แม้จนกระทั่งฉันโตเป็นผู้ใหญ่ เริ่มทำพันธกิจรับใช้พระเจ้าแล้ว ฉันก็ยังมีคำถามว่า "ทำไม" ตั้งอยู่ตลอด ใครบ้างจะไม่สงสัย? พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้ฉันเห็นว่า มีบางครั้งที่คุณต้องเผชิญกับความทุกข์เมื่อเขาเดินผ่านเส้นทางของคนชั่วร้าย พ่อของฉันมีอำนาจควบคุมฉันเพราะเขาเป็นพ่อ และเขาเลือกทำในสิ่งเลวร้าย ซึ่งการเลือกของเขาส่งผลกระทบต่อชีวิตของฉัน แต่ถึงกระนั้น ฉันก็ยังรู้ว่าพระเจ้าน่าจะทำอะไรบางอย่างเพื่อยุติสถานการณ์นั้น แต่พระองค์กลับเลือกที่จะทำอีกอย่างแทน พระองค์ประทานความกล้าและพลังให้แก่ฉัน เพื่อจะสามารถก้าวผ่านและเอาชนะสถานการณ์นั้นได้ พระองค์ทรงอนุญาตให้ฉันใช้ความเจ็บปวดนั้นเพื่อช่วยเหลือคนอื่นๆ ซึ่งเท่ากับเป็นการเปลี่ยนสิ่งร้ายให้กลายเป็นผลดีสำหรับฉัน และกลายเป็นผลดีต่อคนอื่นๆ อีกมากมายซึ่งประสพชะตากรรมเช่นเดียวกัน ซึ่งฉันสามารถช่วยเหลือเขาได้ เป็นเวลาหลายปีที่ฉันเอาแต่พูดว่า "ถ้าฉันไม่ถูกล่วงละเมิด ชีวิตฉันคงดีกว่านี้แน่" แต่ตอนนี้ฉันรู้แล้ว ฉันเชื่อว่าชีวิตของฉันมีฤทธิ์เดชและเกิดผลได้มากกว่าก็เพราะประสพการณ์เลวร้ายนั้น ทางหนึ่งที

พระเจ้าทรงลำแดงฤทธิ์เดชอันอัศจรรย์ของพระองค์ก็คือ พระองค์ทรงช่วยเหลือคนธรรมดาๆ ให้เอาชนะความทุกข์อันเลวร้ายในชีวิต จนเขาสามารถลุกขึ้นใหม่ได้ด้วยท่าทีที่ดี และมีประสบการณ์สามารถหยิบยื่นความช่วยเหลือแก่คนอื่นได้ ฉันรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าที่สามารถบอกได้ว่า ฉันได้รับสิทธิพิเศษให้เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น ฉันต้องบอกว่า "ขอบพระคุณพระเจ้า ที่ประทานคำตอบของคำอธิษฐานที่ดีที่สุดแก่ลูก ไม่ใช่เฉพาะคำตอบที่ลูกอยากได้เท่านั้น"

ฉันขออธิษฐานให้สิ่งที่คุณแบ่งปันเกี่ยวกับการโกรธพระเจ้านี้เป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านบางคน ฉันไม่ได้พยายามให้คำตอบแก่คำถามที่คุณยังสงสัยอยู่ แต่ฉันพยายามที่จะเปิดใจแบ่งปันแก่คุณอย่างซื่อตรงในเรื่องนี้ โปรดจงไว้วางใจพระเจ้าไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับคุณ หรือใครที่คุณรู้จักก็ตาม ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในโลกนี้ พระเจ้าทรงแสนดี และพระองค์ทรงรักคุณ ถ้าคุณเคยทรมานตัวเองด้วยคำถามว่า "ทำไม พระเจ้าข้า ทำไม" ฉันขอทำชวนให้คุณตัดสินใจที่จะละความกระวนกระวายของคุณไว้กับพระเจ้า แล้วพูดอย่างนี้แทน "ข้าพระองค์ไว้วางใจพระองค์ ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม"

บทที่

7

เรื่องด้วย อันกาลังโกรธ

ถ้าคุณเป็นคนซีโมโท และกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้อยู่ ก่อนอื่นฉันขอชมเชยที่คุณมีใจพร้อมที่จะศึกษาในเรื่องที่คุณกำลังต้องการความช่วยเหลือ ฉันเชื่อมั่นว่าคุณสามารถและจะมีชัยชนะต่อความโกรธซึ่งเป็นความบาป และขาดความสมดุลนี้ได้แน่ ความโกรธบางอย่างเป็นบาป แต่บางอย่างก็ไม่บาป ฉันจึงอยากสนทนาถึงทั้งสองอย่างนี้ เพื่อคุณจะได้เข้าใจได้ชัดเจนขึ้น

ความโกรธแบบที่ไม่เป็นความบาป

พระเจ้าได้ทรงประทานอารมณ์โกรธให้แก่เรา เพื่อเราจะรู้ว่าเมื่อไหร่ที่เราหรือใครบางคนกำลังถูกกระทำอย่างไม่ยุติธรรม ความโกรธชนิดนี้เรียกว่าความโกรธแบบชอบธรรม จุดประสงค์ของความโกรธนี้ก็เพื่อกระตุ้นให้เราลงมือทำบางอย่างที่สอดคล้องกับแนวทางของพระเจ้า เพื่อจัดการแก้ไขสิ่งที่ผิดนั้นให้ถูกต้องเสีย

เมื่อลูกสาวของเราคนหนึ่งอายุได้ประมาณสิบเจ็ดปี เธอมีปัญหาในการคบกับเพื่อนใหม่ๆ ในโรงเรียนใหม่ที่เธอย้ายไปเรียนนั้น เรามีบ้านอยู่ใกล้ๆ กับโรงเรียน

วันหนึ่ง บังเอิญฉันต้องขับรถผ่านหน้าโรงเรียน ขณะที่กำลังออกไปทำธุระบางอย่าง ฉันสังเกตเห็นลูกสาวของเรานั่งอยู่ในสนามหญ้าหน้าโรงเรียนเพียงลำพัง ท่าทางเธอดูเหงามากในขณะที่เพื่อนคนอื่นๆ วิ่งเล่นกันอยู่ ฉันรู้สึกโกรธขึ้นมาที่เห็นลูกสาวถูกคนอื่นทอดทิ้งแบบนั้น ความโกรธที่เกิดขึ้นนั้นไม่ได้เป็นความบาป ฉันตอบสนองโดยการอธิษฐานเพื่อเธอ และขอพระเจ้าทรงประทานเพื่อนให้เธอด้วย แต่ถ้าฉันตอบสนองโดยการเดินเข้าไปในโรงเรียนแล้วร้องตำเด็กคนอื่น ๆ ความโกรธของฉันก็จะกลายเป็นสิ่งที่ผิด

ฉันคิดว่าเป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องเข้าใจว่า ทุกครั้งที่เรารู้สึกโกรธก็ไม่ได้หมายความว่าเรากำลังทำบาปแล้ว มีสาเหตุมากมายหลายประการที่กระตุ้นให้เราเกิดอารมณ์โกรธ แต่เราจัดการกับความรูสึกนั้นอย่างไรต่างหากที่สำคัญที่สุด

ความโกรธที่ขอบธรรมนั้นมีอยู่จริง ในพระธรรมสดุดี 78 เราจะเห็นว่าพระเจ้าทรงพระพิโรธด้วยความชอบธรรมต่อคนที่กำลังนมัสการรูปเคารพช่างเป็นเรื่องประหลาดเหลือเกินที่จะไปกราบไหว้บูชารูปสลักจากหิน things ที่เราสามารถนมัสการพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ องค์พระผู้สร้างทุกสรรพสิ่งได้ ในความชอบธรรมของพระเจ้า พระองค์จึงพิพากษาลงโทษความอธรรมอย่างนี้ โดยหวังว่ามันจะทำให้พวกเขากลับใจใหม่และหันกลับมาหาพระองค์ การลงโทษเรื่องนี้ก็เพื่อจะช่วยเหลือผู้คนเหล่านี้ ไม่ใช่เพื่อทำร้ายพวกเขา ความโกรธแบบขอบธรรมจะมีการลงมือเพื่อหาทางช่วยเหลือผู้คนเสมอ

นี่เป็นความโกรธชนิดเดียวกับที่เรามีต่อลูกๆ ของเรา เมื่อพวกเขาทำบางอย่างซึ่งเรารู้ว่าจะเป็นอันตรายต่อตัวเอง เราจะออกอาการโกรธและกล่าวเตือนพวกเขาเพื่อช่วยเหลือพวกเขา

เมื่อฉันเดินทางไปกัมพูชา และได้เห็นเด็กๆ อาศัยกันอยู่ตามกองขยะ คอยเก็บอาหารกินจากกองขยะหรือเก็บเศษแก้วหรือพลาสติกไปขาย ฉันรู้สึกเจ็บปวดใจมาก ฉันรู้สึกโกรธด้วยความชอบธรรมต่อความอยุติธรรมในสังคมแบบนั้น แต่ฉันไม่ได้เอาแต่โกรธแค่นั้น ฉันตัดสินใจทำบางอย่างเกี่ยวกับเรื่องความอยุติธรรมนั้น พันธกิจของเราซื้อรถบัสหลายคัน แล้วดัดแปลงเป็นห้องเรียนและร้านอาหาร เพื่อจะสามารถเลี้ยงอาหารและสอนหนังสือเด็กๆ ได้ในแต่ละวัน บรรถบัสยังมีห้องอาบน้ำเพื่อให้เด็กล้างตัวได้ สำหรับคนที่ต้องการเสื้อผ้าใหม่

ก็จะได้รับแจก นี่เป็นปฏิกริยาตอบสนองที่ดีซึ่งเกิดมาจากความโกรธ พระวณะของพระเจ้าบอกเราว่า ทางเดียวที่จะเอาชนะความชั่วได้คือด้วยความดี (รม.12.21)

ความโกรธแบบนี้ไม่ใช่ความบาป จริงๆ แล้วเป็นสิ่งที่ดีด้วยซ้ำ เพราะมันทำให้เราลงมือทำอะไรบางอย่าง

หลายคนในทุกวันนี้รู้สึกโกรธความอยุติธรรมในสังคม แต่เขาทำเพียงแค่อโกรธ และโกรธหนักขึ้นไปเรื่อยๆ เขาใช้เวลาจุงใจคนอื่นให้รู้สึกโกรธตามไปด้วย เพราะคำพูดและท่าทีในด้านลบของเขา แต่กลับไม่ได้ลงมือทำกิจกรรมเชิงบวกใดๆ ที่จะช่วยแก้ไขปัญหา ส่วนใหญ่พวกเขาจะมีท่าทีแบบท้อแท้สิ้นหวัง เขาสรุปว่าคงไม่มีอะไรที่จะทำให้อารมณ์ดีขึ้นได้อีกแล้ว จึงไม่ได้เสียเวลาพยายามทำอะไรอีกแบบนี้คือความโกรธที่อาจแปรเปลี่ยนเป็นความบาปได้ง่ายๆ

เด็กหญิงอายุสิบสามปีคนหนึ่ง ถูกคนเมาเหล้าขับรถชนตาย แต่เขาถูกตัดสินลงโทษสถานเบามาก แม่ของเด็กผู้หญิงรู้สึกโกรธมาก แต่เธอตัดสินใจเปลี่ยนความโกรธของเธอให้กลายเป็นเรื่องสร้างสรรค์ โดยการตั้งองค์กรเอกชนขึ้นมาองค์กรหนึ่ง ชื่อว่า MADD (ชมรมแม่ต่อต้านการเมาแล้วขับ) องค์กรนี้กลายเป็นตัวจักรสำคัญในการผลักดันให้กฎหมายมีบทลงโทษที่หนักขึ้นสำหรับคนที่เมาแล้วขับ แทนที่เธอจะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในความโกรธและขมขื่น แต่เธอเลือกที่จะเอาชนะความชั่วด้วยความดี

ฉันเองก็รู้สึกโกรธพ่อมากที่กระทำการล่วงละเมิดฉัน ฉันเกลียดเขาและคุกรุ่นด้วยความโกรธอยู่นานหลายปี แต่สุดท้ายฉันก็ตระหนักว่า ทางเดียวที่จะเอาชนะความชั่วซึ่งเกิดขึ้นกับฉันได้นั้นก็คือ ฉันต้องทำความดีอะไรบางอย่างเพื่อช่วยเหลือคนอื่น นั่นคือเหตุผลข้อหนึ่งที่ฉันใช้เวลาตลอดสามสิบห้าปีที่ผ่านมาในการสั่งสอนพระวณะของพระเจ้า และช่วยเหลือผู้คนที่เจ็บช้ำน้ำใจ

ชายคนหนึ่งชื่อ วิลเลียมวิลเบอร์ฟอร์ซ รู้สึกโกรธเรื่องการค้าทาสในอังกฤษเป็นอย่างมาก จนเขาทุ่มเทเวลาเกือบตลอดชีวิตต่อต้านการค้าทาสและพยายามต่อสู้เพื่อทำให้เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้องทางประวัติศาสตร์เต็มไปด้วยผู้คนที่โกรธแค้นความอยุติธรรมและต่อสู้เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางสร้างสรรค์ขึ้นมา แต่น่าเศร้าที่ประวัติศาสตร์ก็เต็มไปด้วยผู้คนที่โกรธแค้นและเต็มไปด้วย

ความขัดเคืองใจและขมขื่น แล้วลงเอยด้วยความเกลียดชัง ซึ่งคนเหล่านี้หลายครั้งลงมือทำในสิ่งที่เป็นความเสียหายร้ายแรงแก่ผู้คนเป็นอันมาก

ทุกยุคทุกสมัย มีความอยุติธรรมเกิดขึ้นเสมอ ยุคของเราก็ไม่ต่างกัน แต่การปล่อยให้ความโกรธแปรเปลี่ยนไปเป็นความเกลียดชังไม่ใช่คำตอบ ความเกลียดชังเป็นอารมณ์ที่รุนแรง ความเกลียดไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย มันเป็นอารมณ์ที่เรียวกร้อง มันเรียวกร้องให้มีการทำร้ายคนที่ถูกเกลียดนั้น ความเกลียดเริ่มมาจากการโกรธ มันใช้พลังงานเพื่อการดำเนินชีวิตของคุณไปจนหมด มันกัดกินคุณเหมือนเชื้อโรคที่ลุกลามและทำให้ความคิดและคำพูดของคุณเต็มไปด้วยความเกลียด มันทำให้คุณขมขื่น จงเกลียดจงชัง อารมณ์บูด และใจร้าย มันทำให้คุณเป็นคนที่พระเจ้าไม่สามารถใช้การได้

ถ้าคุณเคยประสบกับความอยุติธรรมและถูกทำร้ายมาแล้วในชีวิต อย่าทำให้วงจรนั้นหมุนต่อไปโดยความเกลียดอีกเลย

คำตอบเดียวสำหรับความโกรธก็คือการยกโทษ การยกโทษให้คนอื่นนั้นค่อนข้างจะมีกระบวนการยาวทีเดียว มันเริ่มต้นที่การตัดสินใจว่า คุณไม่เพียงแต่จะเชื่อฟังพระเจ้าเท่านั้น แต่คุณจะให้รางวัลต่อตัวเองด้วยการยกโทษด้วย แต่ขั้นตอนการเยียวยาความทรงจำและอารมณ์ของเรานั้นต้องใช้เวลา ส่วนท้ายของหนังสือเล่มนี้จะเน้นถึงความสำคัญของการยกโทษ และวิธีการปฏิบัติในการยกโทษ

ความโกรธของคุณเป็นสิ่งที่ถูกต้องดีแล้ว หรือเป็นสิ่งที่ผิด?

ก่อนที่จะเราจะจัดการกับความโกรธของเราได้อย่างเหมาะสม เราต้องซื่อตรงต่อตนเองมากพอที่จะตรวจสอบว่า มันเป็นความโกรธที่สมเหตุสมผล หรือเป็นความโกรธแบบผิดๆ สิ่งใดที่คนอื่นทำต่อเราแล้วทำให้เรารู้สึกโกรธ อาจเป็นเพราะมีบางอย่างผิดปกติในตัวเรา ไม่ใช่ความผิดปกติของเขาก็ได้ การที่เราโกรธไม่ได้หมายความว่ามันเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลเสมอไป อันที่จริง คนส่วนใหญ่ที่โกรธง่ายเป็นผลมาจากบาดแผลที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจของเขาซึ่งไม่เคยได้รับการเยียวยา

ให้หายเลย คนขี้โมโหมักจะโกรธกับเรื่องต่างๆ ที่เราทุกคนต่างก็ต้องเจออยู่ทุกเมื่อเชื่อวันอยู่แล้วโดยไม่ต้องโกรธ

เมื่อก่อนเคยมีอะไรหลายๆ อย่างที่เดฟทำซึ่งทำให้ฉันรู้สึกโกรธ แต่เดี๋ยวนี้เรื่องเหล่านั้นกลับไม่รบกวนใจฉันอีกเลย เขายังคงทำอะไรบางอย่างเหมือนเดิม แต่ตัวฉันต่างหากที่เปลี่ยนไป ความโกรธของฉันเป็นผลมาจากการที่ฉันมีปมด้วย

ถ้าใครเป็นคนที่มียปมด้วยในชีวิต เขามักจะออกอาการโกรธถ้าคนอื่นไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่เขาคิด รู้สึก หรือพูดออกมา เขาถือว่าคนที่ไม่เห็นด้วยกับเขาคือคนที่ไม่ยอมรับเขา ทั้งๆ ที่สาเหตุของปัญหาจริงๆ คือตัวเขาเอง ไม่ใช่คนที่เขากำลังโกรธ คนที่มีปมด้วยต้องการให้คนอื่นตอบสนองในทางบวกมากๆ เพื่อจะได้รู้สึกดีต่อตัวเอง พอไม่ได้รับการตอบสนองอย่างที่ต้องการ เขาจึงรู้สึกโกรธ

บางครั้ง เราโกรธเพราะเราไม่ได้อะไร อย่างที่ใจต้องการ เรื่องที่ฉันจะเล่าต่อไปนี้ทำให้ฉันรู้สึกสะเทือนใจเป็นอย่างมาก มันเป็นเรื่องของความใจร้อนและความโกรธ ซึ่งทำให้ชายคนหนึ่งต้องพบกับการสูญเสียอย่างใหญ่หลวงทั้งหมดเป็นเพราะความโกรธเท่านั้น

ของขวัญจากพ่อ -ไม่ทราบนามผู้แต่ง

เด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังจะสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัย หลายเดือนมาแล้วที่เขาแอบอยากได้รถสปอร์ตคันหรูที่จอดโชว์ในบ้านตัวแทนขายรถยนต์แห่งหนึ่ง ราคาของมันก็น่าจะอยู่ในวิสัยที่พ่อของเขาสามารถซื้อให้เขาได้ เขาเอ่ยปากบอกพ่อว่า ของขวัญที่เขาอยากได้ในวันสำเร็จการศึกษาก็คือรถยนต์คันนี้แหละ เมื่อวันสำคัญของเขาใกล้เข้ามา ชายหนุ่มก็คอยเฝ้าสังเกตดูว่าคุณพ่อของเขาได้ซื้อรถคันนั้นมาเตรียมไว้หรือยัง

สุดท้าย ในตอนเช้าของวันสำเร็จการศึกษา พ่อของเขาได้เรียกให้เขาเข้าไปพบในห้องทำงานส่วนตัว เขาบอกกับลูกชายว่าเขารู้สึกภาคภูมิใจเพียงใดที่ลูกเป็นคนดี และเขารักลูกมากเพียงใด จากนั้นก็ยื่นของขวัญซึ่งห่ออย่างสวยงามให้แก่ลูกชายของเขา

ด้วยความอยากรู้ระคนกับความผิดหวัง ชายหนุ่มแกะกล่องของขวัญออกดูพบว่ามันเป็นพระคัมภีร์ปกหนังสือสวยงาม สลักชื่อของชายหนุ่มไว้บนปกด้วยตัวอักษรสีทอง เขารู้สึกโกรธจัดจึงได้พูดกับพ่อของตนด้วยเสียงอันดังว่า "พ่อดีใจมากมาย แต่ซื้อพระคัมภีร์ให้ผมแค่นี้หรือ?" จากนั้นก็โยนพระคัมภีร์ทิ้งไว้ แล้วหันหน้าวิ่งออกจากบ้านไป

เวลาผ่านไปหลายปี ชายหนุ่มประสบความสำเร็จในธุรกิจมากมาย เขามีบ้านหลังงามและครอบครัวที่น่ารัก เขานึกขึ้นมาได้ว่าพ่อของเขาแก่มากแล้ว น่าจะกลับไปเยี่ยมท่านบ้าง เขาไม่ได้พบกับพ่ออีกเลยนับตั้งแต่วันสำเร็จการศึกษาเป็นต้นมา

ก่อนที่เขาจะเตรียมตัวเดินทางเสร็จ เขาได้รับโทรเลขแจ้งว่าพ่อของเขาเสียชีวิตแล้ว และได้ทำพินัยกรรมยกมรดกทั้งหมดไว้ให้แก่ลูกชาย และเขาจำเป็นต้องเดินทางไปจัดการทุกอย่างให้เรียบร้อยโดยเร็ว เมื่อเขาเดินทางไปถึงบ้านของพ่อ เขารู้สึกเศร้าใจและเสียใจกับการกระทำของตนเองขึ้นมาทันที เขาเริ่มค้นดูเอกสารสำคัญต่างๆ ของพ่อ และพบหนังสือพระคัมภีร์ที่เขาทิ้งไว้ ซึ่งอยู่ดูใหม่เหมือนเดิมทุกอย่าง ด้วยน้ำตานองหน้า เขาเปิดพระคัมภีร์ออกดู และพบว่าพ่อของเขาได้ขีดเส้นใต้พระธรรมมัทธิว บทที่ 7 ข้อ 11 ไว้อย่างบรรจง

"ถ้าท่านซึ่งเป็นคนบาปยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงประทานให้แก่ผู้ที่ยกลขอต่อพระองค์"

ขณะที่เขากำลังอ่านข้อพระคัมภีร์ตอนนี้อยู่ นั้น กุญแจรถยนต์ก็หล่นออกมาจากด้านหลังของหนังสือพระคัมภีร์ บนพวงกุญแจมีป้ายชื่อร้านขายรถยนต์ติดอยู่ ซึ่งเป็นร้านตัวแทนจำหน่ายรถสปอร์ตคันที่เขาอยากได้นั่นเอง บนป้ายลงวันที่เดียวกันกับที่เขาสำเร็จการศึกษา พร้อมกับข้อความว่า "ชำระเงินครบถ้วนแล้ว"

เรื่องนี้ฉันอ่านแล้วรู้สึกเศร้ามาก มันเป็นตัวอย่งที่สะท้อนถึงวิธีการดำเนินชีวิตของเราหลายคนได้เป็นอย่างดี แทนที่จะรับเอาของขวัญจากพระเจ้า ด้วยใจขอบพระคุณ ถึงแม้เราอาจคิดว่ามันไม่ใช่ของที่เรารู้สึกพอใจในใจได้ แต่หลายคนก็แสดงอาการโกรธและเลิกติดต่อกับพระเจ้าไปเลย อย่าทำเช่นนั้นเลย จงระลึกไว้ว่า พระบิดาของคุณทรงรักคุณมากกว่าที่คุณคิดเสียอีก พระองค์ทรงประสงค์ให้คุณได้รับสิ่งดี ถึงแม้พ่อของขวัญอาจจะต่างไปจากที่คุณหวังไว้ก็ตาม

เมื่อเรามีปัญหา ซึ่งสะท้อนออกมาเป็นความโกรธแบบผิดปกติ เราจำเป็นต้องเข้ามาเป็นเจ้าของปัญหานั้น เราต้องถือว่านั่นคือปัญหาของเราและเลิกเอาเรื่อง

คนอื่นซึ่งไม่ใช่ตัวปัญหาจริงๆ เสีย นานทีเดียวที่ฉันพยายามให้เดฟเป็นคนชดใช้ สิ่งที่ทำเอาไว้กับฉัน โดยการไม่ไว้ใจเขาและพยายามควบคุมเขาไว้ เพื่อเขาจะได้ไม่ทำให้ฉันเจ็บช้ำ ความจริงแล้วฉันมีทัศนคติที่ไม่ดีกับผู้ชายทุกคน เพราะผู้ชายเพียงคนเดียวที่ทำร้ายฉัน ฉันรู้สึกว่ามีชีวิตติดค้างฉันบางอย่าง ฉันจึงพยายามวางคืนเอาจากทุกคนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของฉัน ขอบพระคุณพระเจ้าที่สุดท้ายฉันก็ตาสว่างมองเห็นสิ่งที่ตัวเองกำลังทำอยู่ และได้ทูลขอให้พระเจ้าชดเชยในความอยู่ดีธรรมต่างๆ ที่ฉันได้รับ และพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น

ถ้าคุณรู้สึกโกรธ ฉันขอถามคุณข้อหนึ่ง ความโกรธของคุณทำประโยชน์ให้คุณหรือให้ใครหรือไม่? มันช่วยแก้ปัญหาอะไรไหม? มันช่วยเปลี่ยนแปลงคนที่คุณกำลังโกรธหรือไม่? ความโกรธของคุณทำให้คุณมีความยินดีและสันติสุขเพิ่มขึ้นหรือเปล่า?

คุณเชื่อหรือไม่ว่าคุณเป็นคนที่ฉลาดพอสมควร? ถ้าใช่ แล้วทำไมคุณถึงยังคอยทำแต่สิ่งที่ทำให้คุณเสียเวลา? ทำไมไม่ตัดสินใจทำอะไรเพื่อเป็นการให้รางวัลตัวเอง แล้วปล่อยให้เรื่องนั้นผ่านไปเสีย? มอบเรื่องราวทั้งหมดไว้กับพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน จงละความกระวนกระวายไว้กับพระองค์และปล่อยให้พระองค์ทรงห่วงใยคุณดีกว่า ปล่อยให้พระเจ้าทรงจัดการกับความไม่ยุติธรรมต่างๆ ในชีวิตของคุณดีกว่า ในอิสยาห์ 61 พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานบำเหน็จเป็นสองเท่าสำหรับความทุกข์ลำบากที่เราเคยพบมาในอดีต ฉันขอรับการชดเชยแบบนั้นนะ แล้วคุณล่ะ?

คุณอาจกำลังคิดว่า "ออยซ์ ฉันบังคับตัวเองไม่ให้โกรธไม่ได้" ฉันเห็นด้วย แต่คุณสามารถทำสิ่งหนึ่งได้คือแสดงการเชื่อฟังพระเจ้า โดยเริ่มต้นอธิษฐานเพื่อคนที่คุณกำลังโกรธ ซึ่งการทำแบบนั้นจะช่วยคุณได้มาก ต่อจากนั้นให้คุณเอาใจจริงเอาใจในการศึกษาพระวจนะของพระเจ้าในหัวข้อเรื่องความโกรธ พระวจนะของพระเจ้ามีฤทธิ์เดชซ่อนอยู่ ซึ่งจะช่วยให้คุณสามารถทำสิ่งที่ถูกต้องได้ และพระวจนะจะช่วยเยียวยาจิตใจของคุณ พระวจนะเป็นยาสำหรับจิตใจที่มีบาดแผล จงไว้วางใจในพระวจนะของพระเจ้า จงเข้าหาพระวจนะด้วยการคาดหวังและด้วยความเชื่อ ถ้าคุณเกิดปวดหัวขึ้นมา คุณก็เดินไปหยิบขวดยาแก้ปวด คุณทำแบบนั้นด้วยความคาดหวังว่ามันจะช่วยบรรเทาอาการปวดของคุณใช่ไหม

ให้รางวัลตัวเอง ด้วย.. มารยาทไทย

จงเข้าหาพระวอพระนงของพระเจ้าในท่าที่อย่างเดียวกัน ใช้พระวอพระนงเป็นยารักษาบาดแผลทางอารมณ์ของคุณ

สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ จงตัดสินใจว่าคุณจะไม่ยอมดำเนินชีวิตแบบคนที่เต็มด้วยความโกรธ ถ้าคุณแน่วแน่ในการตัดสินใจของคุณ ปัญหาที่คุณมีอยู่ก็จะได้รับการแก้ไข พระเจ้าจะทรงนำพาคุณในทางพิเศษซึ่งเหมาะกับคุณโดยเฉพาะ เราขอชมองหาสูตรสำเร็จในการแก้ปัญหาของเรา แต่ความจริงนั้น เราจะต้องไว้วางใจพระเจ้าและยอมให้พระองค์ทรงนำพาเราเป็นการส่วนตัว พระคัมภีร์เต็มไปด้วยปัญญาที่จะช่วยให้เราหลีกเลี่ยงจากความโกรธ การสังเกตพบความโกรธและรีบต่อสู้กับมันเสียแต่เนิ่นๆ คือวิธีที่ดีที่สุด อย่าปล่อยให้ความโกรธของคุณได้หยั่งรากลงในจิตใจ จนกลายเป็นปัญหาใหญ่ที่ทำให้คุณจัดการแก้ไขได้ยาก

ถ้าคุณเป็นคนซีโมโห และคุณยอมรับเช่นนั้น และกำลังต้องการความช่วยเหลือ คุณก็สามารถตื่นตัวได้แล้วเพราะคุณจะไม่โกรธนานอีกแล้ว คุณกำลังจะเดินเข้าสู่เส้นทางแห่งสันติสุขอันอุดม และความปิติยินดีในระดับใหม่ คุณสามารถรักคนอื่นตามแบบอย่างของพระเจ้า ซึ่งจะช่วยให้คุณพิเศษในชีวิตคุณเพิ่มพูนขึ้น

คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหวนไปเสีย แต่คำ
กักขะเร้าโทสะ

สุภาษิต 15.1

โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยัง
โกรธอยู่ และอย่าให้โอกาสแก่พญามาร

เอเฟซัส 4.26-27

ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด
ช้าในการโกรธ

เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความ
ชอบธรรมอย่างพระเจ้า

ยากอบ 1.19-20

บทที่

8

ช่วยด้วย ฉันอยู่ในความสัมพันธ์ กับคนชู้โมโห

เราอาจเรียนรู้ที่จะควบคุมอารมณ์โกรธของตัวเองได้ แต่เราไม่สามารถควบคุมอารมณ์โกรธของคนอื่น เราต้องเรียนรู้ที่จะรับมือกับความชู้โมโหที่เกี่ยวข้องกับชีวิตเรา เพื่อช่วยปกป้องตัวเอง และด้วยความหวังว่าจะสามารถช่วยเหลือเขาได้ด้วย

ประการแรก ให้เราพูดถึงความโกรธที่แปรเปลี่ยนไปเป็นความรุนแรง ฉันไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงเรียกเราเพื่อให้ตกเป็นเหยื่อของคนชู้โมโห คุณแม่ของฉันยอมให้พ่อทำร้ายท่าน ซึ่งกลับกลายเป็นการปล่อยให้ฉันและน้องชายไม่ได้รับการปกป้องไปด้วย พ่อชอบดุด่าแม่เป็นประจำ คำพูดของพ่อมักจะเต็มไปด้วยการข่มขู่ เสียงสบถของเขาดังเต็มบ้านของเราจนเป็นปกติ พ่อเชื่อว่าจะทำร้ายแม่อยู่บ่อยๆ เขาตบหน้าและตบตีแม่อยู่หลายครั้ง พ่อนอกจากแม่อยู่เป็นประจำ แต่แม่ก็ยังยอมทนอยู่กับพ่อ แม่รู้สึกที่ต้องยึดมั่นต่อคำสัญญาในการแต่งงาน แต่ฉันคิดว่า มองจากหลายๆ ด้านแล้ว แม่ขาดการนับถือตัวเองมากกว่าโดยการที่ท่านยอมให้พ่อลงไม้ลงมือต่อแม่แบบนั้น ฉันรู้ว่าแม่กลัว แต่ฉันเฝ้าภาวนาจนหมดใจด้วยความเป็นห่วงแม่ และห่วงตัวเองกับน้องชายด้วย ว่าอยากให้แม่ลุกขึ้นมาเผชิญหน้ากับพ่อบ้าง หรือไม่ก็แยกทางกับเขาเสีย

ผู้หญิงในยุคของแม่นั้นไม่ค่อยจะหย่าร้างกันเท่าไรนัก ทุกคนเอาแต่ทนๆ อยู่ไปไม่ว่าจะโดนอะไรมาบ้างก็ตาม แต่ในยุคของเรา ผู้คนกลับหย่าร้างกัน มากเกินไป บ่อยครั้งที่ไม่มีใครพยายามจะช่วยกันแก้ไขปัญหาเลย อាកาลสุดโต่ง ทั้งสองแบบนี้เป็นเรื่องที่ผิดเหมือนกัน

ข้อมูลเรื่องผู้หญิงถูกทำร้ายร่างกายนั้นน่าตกใจมาก จากตัวเลขของ สำนักงานสถิติพบว่าในสหรัฐอเมริกา แต่ละปีจะมีผู้หญิงอายุตั้งแต่สิบแปดปี ขึ้นไป จำนวนประมาณ 5.3 ล้านคนที่ถูกทำทารุณกรรมทั้งทางร่างกาย ทั้งทางคำพูด และในทางเพศ ในหนึ่งวันจะมีผู้หญิงสี่คนในอเมริกาที่ต้องเสียชีวิตอันเป็นผล จากความรุนแรงภายในครอบครัว ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ฉันไม่เชื่อว่าเราควรยอม ให้ใครคนอื่นมาทำทารุณกรรมกับเรา ไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้เรา ดำเนินชีวิตภายใต้ความกลัว คนที่นิยมความรุนแรงชอบข่มขู่คนอื่น เขาควบคุม ชีวิตของคนอื่นโดยใช้ความกลัว พวกเขาเป็นคนขี้ขลาด คอยพาลหาเรื่องไป ตลอดชีวิต คนเช่นนี้จำเป็นต้องมีคนพูดกับเขาจริงๆ เพื่อประโยชน์ของเขาเอง

เมื่อฉันเป็นเด็ก ฉันยังจำบรรยากาศความกลัวที่ปกคลุมอยู่ในบ้านของเรา ตลอดเวลา ฉันยังจำได้ว่าฉันกับแม่ต้องออกมายืนหนาวอยู่ข้างนอกบ้าน เพื่อรอให้ พ่อเมามาจนหลับไปเสียก่อน เพื่อจะได้ไม่ถูกทุบตีทำร้าย ฉันยังจำเสียงกรีดร้อง เสียงร้องตะโกน คำสบถ คำขู่ การฉุดกระชากลากถู การชกต่อย บีบคอและการ ตบตีได้ ฉันยังจำความโกรธเกรี้ยว กำปั้นที่ชูต่อหน้าฉันพร้อมกับเสียงขู่ว่าจะชก ความกลัวที่เกาะกุมชีวิตฉันนั้นกลายเป็นรากฝังลึกอยู่ในใจของฉัน ต้องใช้เวลานาน หลายปีในการร่วมมือกับพระเจ้ากว่าจะเป็นอิสระจากมันได้

แล้วก็ถึงเวลาที่ฉันต้องเผชิญหน้ากับพ่อในเรื่องที่เขากระทำการล่วงละเมิด ฉันมาตลอดหลายปีนั้น ตอนนั้นฉันอายุประมาณสี่สิบห้าปี แต่ก็ยังทนทุกข์อยู่กับ สิ่งที่พ่อได้ทำไว้กับฉัน พระเจ้าทรงสำแดงแก่ฉันว่า การเปิดใจพูดคุยกับพ่อเท่านั้น ที่จะช่วยทำลายวงจรแห่งความกลัวในชีวิตของฉันได้ มันเป็นเรื่องยากเย็น แล่นเข็ญสำหรับฉันจริงๆ เพราะฉันรู้ว่าฉันจะต้องเผชิญกับความโกรธของพ่ออีก ซึ่งก็เป็นเช่นนั้น แต่ฉันก็ได้ทำตามสิ่งที่พระเจ้าทรงนำให้กระทำ และมันช่วย ปลดปล่อยฉันให้เป็นอิสระ เราจะต้องทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงนำให้เราทำ ไม่ว่า อีกฝ่ายจะมีปฏิกิริยาอย่างไรก็ตาม

ผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ส่วนใหญ่คงไม่ต้องรับมือกับคนซีโมโแบบที่ฉันกำลังพูดถึงนี้ แต่ทุกคนก็คงเคยเจอกับคนซีโมโหมบ้างในชีวิตของคุณ และบางคนก็แต่งงานกับคนซีโมโ

เพราะเหตุที่มีชายซีโมโหมควบคุมบงการชีวิตของฉันอยู่หลายปี ฉันจึงกลายเป็นคนมีความโกรธและระบายความโกรธออกมาทั้งทางคำพูดและท่าทีภายใน ความโกรธของฉันจะเผยออกมายุบย่อยครั้งเมื่อทุกอย่างในชีวิตไม่ได้เป็นไปอย่างที่ฉันต้องการ ฉันคิดในเรื่องนี้ และก็ต้องการให้ใครเผชิญหน้าเพื่อบอกฉันในเรื่องนี้ ดังที่กล่าวไปแล้วในตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ สิ่งหนึ่งที่เทพทำเพื่อฉันก็คือ เขาไม่ยอมให้ความโกรธของฉันทำให้เขาขาดความสุข ฉันเชื่อว่าสิ่งที่ดีที่สุดอย่างหนึ่งที่คุณสามารถทำเพื่อคนซีโมโได้ก็คือ การลำแดงตัวอย่างให้เห็นถึงหนทางที่ดีกว่าในการดำเนินชีวิตและการประพฤติ

เป็นแบบอย่าง

เพราะเหตุที่ฉันไม่เคยอาศัยอยู่ในบรรยากาศที่มีความมั่นคงอยู่เลย ฉันจึงไม่รู้ว่าความรู้สึกมั่นคงเป็นอย่างไร เทพเป็นตัวอย่างของความหนักแน่นมั่นคงสำหรับฉัน ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งสำหรับฉัน หากเขาเอาแต่สั่งให้ฉันหยุดโมโหและตอบสนองฉันด้วยอารมณ์โกรธเหมือนกัน ฉันคิดว่าฉันคงไม่เกิดการเปลี่ยนแปลงใดๆ เลย เหมือนที่มีคำกล่าวว่า "การทำผิดซ้ำกันสองครั้งไม่ได้ช่วยให้มันกลายเป็นความถูกต้องขึ้นมาได้" ตามพระวจนะของพระเจ้านั้น เราจะต้องไม่เผชิญหน้ากับความโกรธด้วยความโกรธหรือตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว หรือตอบแทนการดูหมิ่นด้วยคำดูหมิ่น

อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้ายอย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้าม จงอวยพรแก่เขาโดยรู้อยู่ว่าพระองค์ได้ทรงเรียกท่าน กระทำเช่นนั้นเพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก

ฉันทราบดีว่า การลงมือทำเรื่องนี้ยากกว่าการอ่านหนังสือแน่นอน แต่สิ่งใดๆ ที่พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เรากระทำนั้น พระองค์จะทรงเสริมกำลังแก่เรา หากเราเต็มใจพร้อมที่จะเชื่อฟังพระองค์ พระเจ้าทรงมีทางแก้ไขสำหรับปัญหาทุกอย่างที่คุณมีอยู่ และวิธีการของพระองค์ได้ผลเสมอ ถ้าเราร่วมมือกับพระองค์

ฉันเชื่อด้วยสุดหัวใจว่า แบบอย่างจากชีวิตของเดฟคือสิ่งที่ทำให้ฉันต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเอง เขาหนักแน่นกับฉัน แต่ก็ไม่ยอมให้ฉันมาแย่งเอาความยินดีไปจากเขาได้ เขาบอกฉันว่า ถ้าฉันอยากอมทุกข์ก็แล้วแต่ฉัน แต่เขาจะมีความสุขกับชีวิตไม่ว่าฉันจะมีความสุขหรือไม่ก็ตาม เขาคงเล่นคงวาอย่างต่อเนื่องยาวนาน จนในที่สุดฉันก็ตระหนักว่า ฉันพลาดสิ่งดีๆ ในชีวิตไปมากมาย และรู้ตัวว่าฉันจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลง ไม่มีใครมีชีวิตที่เปลี่ยนแปลงได้ถ้าตัวเขาเองไม่ยอมเปลี่ยนแปลง มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่เปลี่ยนแปลงชีวิตเราได้หมดจดจากภายในสู่ภายนอก ซึ่งพระองค์จะทรงกระทำเช่นนั้นเมื่อเราต้องการให้พระองค์ทำ ดังนั้นขอให้เราอธิษฐานเผื่อคนซีโมโห เพื่อให้เขายอมให้พระเจ้าทำการในชีวิตของเขา และขอให้คุณทำตัวเป็นแบบอย่างแก่เขา

คุณปล่อยให้คนที่ขาดความสุขมาทำให้คุณไม่มีความสุขหรือไม่?

เมื่อฉันพูดในการประชุมใหญ่ว่า เราไม่ควรปล่อยให้ทัศนคติของใครบางคนมาเป็นตัวกำหนดระดับของความยินดีในชีวิตเราได้ ฉันมักจะได้รับปฏิกิริยาตอบสนองจากผู้ฟังแบบน่าประหลาดใจมาก ฉันเห็นได้จากใบหน้าของผู้ฟังว่าทุกคนต่างก็ทำแบบนั้น โดยที่ไม่รู้ว่าจะยังมีทางเลือกอื่นสำหรับเขา อันที่จริงเราสามารถถูกควบคุมด้วยอารมณ์ในด้านลบของคนอื่นนี้ได้ง่าย ๆ จนกว่าเราจะได้เรียนรู้ว่าเราเองก็มีสิทธิ์กำหนดสถานการณ์ได้เช่นกัน

มารี มีโอกาสท่องเที่ยวไปเลิศจนไปถึงกับรถไฟสายโอเรียนท์เอ็กซ์เพรส อันมีชื่อเสียง เส้นทางจากเวนิซไปยังปารีส เธอตัดสินใจเชิญจินผู้เป็นพี่สาวร่วมเดินทางไปด้วย โดยออกค่าใช้จ่ายทุกอย่างให้หมดเพื่อเป็นของขวัญวันเกิดครบรอบห้าสิบปีสำหรับพี่สาว จินตอบรับข้อเสนอดังกล่าว และทั้งสองคนก็เริ่มการเดินทางแสนพิเศษชนิดครั้งหนึ่งในชีวิต แต่เพียงไม่กี่วันหลังจากมาถึงเวนิซ จินกลับรู้สึกคิดถึงสามีและลูกๆ และเริ่มไม่มีความสุข เมื่อถึงเวลาที่จะนั่งรถไฟไปปารีส จินเริ่มรู้สึกโกรธน้องสาว เธออยากกลับบ้านมากกว่า

เธอยังรู้สึกอึดอัดเมื่อต้องอยู่ในประเทศที่เธอพูดภาษาไม่เป็น แม้แต่จะซื้อกาแฟสักถ้วยก็ต้องยังรู้สึกยากเย็นแสนเข็ญ กว่าจะอธิบายให้คนขายเข้าใจได้

ไม่นานนัก จินรู้สึกโกรธน้องสาวของเธอ เธอรู้สึกว่ามารีอยากอวดแบ่งว่ารวย สามารถจ่ายเงินพาพี่สาวที่จนกว่ามาท่องเที่ยวแบบแพงๆ ได้แต่ละวันที่ผ่านไป จินก็รู้สึกขมขื่นต่อมารีมากขึ้นเรื่อยๆ และพฤติกรรมที่เธอแสดงออกก็แย่งลงเรื่อยๆ

มารีเริ่มสังเกตเห็นว่าพี่สาวรู้สึกไม่พอใจเธอ สงสัยพี่สาวคงอิจฉาเธอที่มีโอกาสเดินทางบ่อยและปรับตัวเข้ากับสิ่งใหม่ๆ ได้ดีกว่า แต่ไม่ว่าจะเพราะสาเหตุใดก็ตาม มารีคาดเดาว่า ผลลัพธ์จากเรื่องนี้เป็นไปได้สองอย่างคือ จินรู้สึกอารมณ์เสีย หรือไม่ก็ทั้งจินและมารีต่างก็เกิดอารมณ์เสียทั้งคู่ มารีตัดสินใจว่าเธอจะแสดงความเห็นอกเห็นใจพี่สาวไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม เธอข่มใจไม่ยอมพูดโต้ตอบพี่สาวอยู่หลายครั้งระหว่างการเดินทาง และพยายามสนุกกับการท่องเที่ยวชนิดครั้งหนึ่งในชีวิตดีกว่า

จินยังรู้สึกขำแหย่หนักเข้าไปอีกเมื่อมารีไม่แสดงท่าทีตอบสนองต่ออาการโกรธของเธอ เมื่อมารีมองย้อนหลังกลับไปในช่วงเวลานั้น เธอรู้สึกดีใจที่ได้เก็บเกี่ยวความสุขจากทุกช่วงเวลาของการเดินทาง ไม่ว่าพี่สาวของเธอจะออกอาการโกรธเคืองอย่างไรก็ตาม เธอเสียตายเป็นที่จินไม่มีความสุขกับการเดินทางในครั้งนั้น แต่อย่างน้อยก็มีอยู่หนึ่งคนละที่ได้สนุกไปกับมัน

ชีวิตของเราคงมีแต่ความเศร้า ถ้าเรายอมให้คนอื่นเป็นตัวกำหนดระดับของความยินดีของเรา บางคนทำใจไว้แล้วว่า ยังไงๆ เขาก็จะไม่ขอมีความสุขในชีวิต ซึ่งเราคงไม่สามารถไปทำอะไรให้เขาเปลี่ยนใจได้ ไม่นานมานี้ฉันได้ยินข้อความประโยคหนึ่งว่า "แม่ไม่มีทางมีความสุข ถ้าลูกทุกข์ใจ" ซึ่งก็มักจะเป็นอย่างนั้น แต่มันไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้นเลย เราต้องตระหนักว่าการที่เราไปร่วมอารมณ์เสียกับคนอื่น มันก็ไม่ได้ช่วยทำให้เขาดีขึ้นแต่อย่างใด แต่เราสามารถให้รางวัลตัวเองได้โดยการรักษาความยินดีของเราไว้ ไม่ว่าคนอื่นจะทำอย่างไรก็ตาม ความยินดีในพระเจ้าคือกำลังของเรา การรักษาความยินดีไว้จึงช่วยให้เราสามารถก้าวผ่านสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตที่เราต้องเผชิญได้ ความเศร้าทำให้เราอ่อนแอลง แต่ความยินดีทำให้เราเข้มแข็งขึ้น

เป็นไปได้ไหมที่เราจะปิติยินดี ในขณะที่คนอื่น ๆ รอบตัวเราโกรธและไม่มีความสุข? ใช่ เป็นไปได้ ถ้าเรากำหนดความคิดของเราให้เป็นอย่างนั้น และฉันขอย้ำอีกครั้งว่า ฉันเชื่อว่านี่คือหนทางที่ดีที่สุดที่เราสามารถทำเพื่อคนซีโมให้ได้ ขอให้เรารักษาทำที่สงบนิ่งเมื่ออยู่ต่อหน้าเขาไว้ ยืนยันกับเขาว่าคุณรักเขาและต้องการให้เขามีความสุข แต่คุณจะไม่ยอมให้เขามากำหนดคุณภาพชีวิตของคุณได้ อย่าเอาตัวเองไปขึ้นกับพฤติกรรมของคนอื่น

ฉันรู้ถึงความเป็นไปของเรื่องนี้ดี ไม่ใช่เพราะการที่ความโกรธของพ่อครอบงำทุกคนในบ้านเท่านั้น แต่ฉันเองก็เคยเจอกับสถานการณ์แบบเดียวกันนี้ในชีวิตของฉันด้วย ครั้งหนึ่งฉันเคยทำงานให้กับเจ้านายที่เป็นคนซีโมโหและเอาใจยากมาก วันไหนเขามีความสุขฉันก็พลอยมีความสุข แต่วันไหนเขาอารมณ์เสียฉันก็พลอยเป็นทุกข์ไปด้วย รูปแบบอย่างนี้ปลูกฝังในชีวิตฉันมาตั้งแต่เด็กแล้ว มันทำให้ฉันตอบสนองต่อคนซีโมโหด้วยความกลัวและหวาดผวาโดยสัญชาตญาณ ขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ปลดปล่อยฉันเป็นอิสระแล้ว และพระองค์สามารถปลดปล่อยคุณได้ด้วยถ้าคุณมีปัญหในเรื่องเดียวกันนี้

ฉันยังเคยมีเพื่อนบ้านและเพื่อนคนหนึ่งซึ่งเป็นคนซีโมโหง่ายด้วย โดยเฉพาะตอนที่ฉันไม่ได้ทำอะไรแบบที่ใจเธอต้องการ ซึ่งฉันก็ตอบสนองต่อเธอแบบเดียวกับที่ฉันทำต่อพ่อและต่อเจ้านายเก่าด้วย มารจะพยายามทำให้มีคนซีโมโหเข้ามาในชีวิตของเราเสมอๆ หากเรายอมให้พวกเขาครอบงำเราได้ ดังนั้นเราต้อง

กำหนดความคิดของเราล่วงหน้าไว้ก่อนว่าเราจะตอบสนองต่อคนซีโมโหเหล่านี้
อย่างไร

ถ้าเราเจอกับคนอารมณ์เสีย ตามธรรมชาติแล้วเราก็ควรจะพยายาม
ช่วยเหลือเขา แต่ถ้าเขาปฏิเสธไม่ยอมให้ช่วย มันก็ไม่มีเหตุผลใดๆ ที่เราจะต้อง
เอาเวลาและพลังงานของเราไปทิ้งเสียเปล่าๆ การเข้าไปพัวพันกับพฤติกรรม
เหลวไหลของคนอื่นถือว่าเป็นการที่ไม่ฉลาดเลย พยายามช่วยเหลือเขาเท่าที่คุณจะทำได้
แต่ถ้าเขาไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ก็อย่าเสียเวลาไปกับเขาเลยดีกว่า

อาจมีบางครั้งที่ เป็นการดีที่สุดที่คุณจะแยกตัวออกมาจากคนซีโมโห
แน่นอน ถ้าเขาเป็นคนในครอบครัวเราก็อาจเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ยาก แต่สำหรับ
เพื่อนที่เป็นคนซีโมโหเราก็ไม่จำเป็นต้องคบหากันไปตลอด

อันที่จริงแล้ว พระคัมภีร์สอนไม่ให้เราคบกับคนซีโมโห

อย่าเป็นมิตรกับคนที่มักโกรธหรือไปกับคนซีโมโห

สุภาซิต 22.24

อย่าโทษตัวเอง

ไม่ว่ากรณีใดๆ อย่ายอมรับเอาความผิดหรือการกล่าวโทษที่คนซีโมโห
พยายามขี้ดเหยียดให้คุณ คนที่มีพฤติกรรมผิดปกติก็มักจะมีปัญหาใหญ่เรื่องการ
โทษหรือโยนความผิดให้คนอื่นอยู่เสมอ การโยนความผิดให้คนอื่นช่วยให้เขา
รู้สึกผ่อนคลายจากความกดดันที่จะต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง อย่ายอมรับการ
กล่าวโทษนั้น เราทุกคนต้องรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตัวเองอยู่แล้ว ถึงแม้
เราจะทำผิดพลาดไป แต่คนอื่นก็ไม่มีสิทธิ์อะไรที่จะแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม
ถ้าคุณทำอะไรผิดไปก็จงขอโทษคนอื่นเสีย แต่อย่าทำให้เวลาของคุณสูญเปล่า
ไปกับการรู้สึกผิดอยู่ตลอดเวลาทั้งวัน

มารจะพยายามใช้ทุกช่องทางเท่าที่มันจะทำได้ เพื่อทำให้เรารู้สึกผิด
และตำหนิตัวเองอยู่ตลอดเวลา มันรู้ว่าความรู้สึกนั้นทำให้เราอ่อนแอและทำให้เรา

ตกต่ำลง พระเยซูเสด็จมาเพื่อยกโทษบาปให้เรา และขจัดความรู้สึกผิดออกไป พระองค์เสด็จมาเพื่อประทานกำลังแก่เราและยกชูเราขึ้น คุณกำลังปล่อยให้มารขโมยเอาความยินดีของคุณไปเพราะความรู้สึกผิดอยู่หรือไม่? ถ้าใช่ ขอให้วันนี้เป็นวันที่คุณตัดสินใจที่จะไม่ตำหนิตัวเองอีกต่อไปสำหรับปัญหาที่คนอื่นก่อกวน แต่ถึงแม้คุณจะเป็นฝ่ายที่ทำผิดพลาดในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคนอื่น พระเจ้าก็สามารถที่จะนำการเยียวยามาสู่ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ถ้าเขายอมต่อพระองค์ ก้าวแรกที่จะนำไปสู่การเยียวยานั้นคือ การยกโทษและยอมปล่อยให้อดีต ผ่านพ้นไปเสีย

อธิษฐาน อธิษฐาน อธิษฐาน

อย่าเพิ่งหมดหวังกับคนที่โมโห จงอธิษฐานต่อไปเรื่อยๆ เพื่อให้เขาได้เห็นความจริงและเริ่มดำเนินในความสว่าง เห็นได้ชัดว่าคนเหล่านี้กำลังอยู่ใต้พันธนาการ มีความเจ็บช้ำ หรือมีปัญหาบางอย่างเคยเกิดขึ้นในอดีตซึ่งเป็นสาเหตุแห่งความโกรธของเขา บอกให้เขารู้ว่าคุณพร้อมที่จะช่วยเขา แต่ไม่ขอเป็นเหยื่อรองรับอารมณ์ร้ายของเขา

ฉันรู้สึกทึ่งกับฤทธิ์เดชของการอธิษฐานเสมอ ยิ่งฉันอายุมากขึ้นก็ยิ่งอุทิศตัวในการอธิษฐานมากขึ้น การอธิษฐานคือป้อมปราการแรกในการตั้งรับกับสถานการณ์ทุกอย่าง ฉันยังจำได้ที่ตนเองเคยพูดอะไรออกไปแบบโง่ๆ ว่า "ฉันลองทำมาทุกอย่างจนหมดความสามารถแล้ว ตอนนี้อยู่จะทำอะไรได้อีก นอกจากอธิษฐานเท่านั้น" การอธิษฐานควรเป็นสิ่งที่ฉันลงมือทำ

ยังจำซุซันนาได้ไหม? เธอต้องเผชิญกับช่วงเวลาแห่งความทุกข์และถูกทอดทิ้งจากเพื่อนและคนในครอบครัว ในช่วงสองสามปีที่ผ่านมา เธอได้เรียนรู้ที่จะพึ่งพาในพระองค์ผู้ซึ่งไม่มีวันที่จะละทิ้งหรือทอดทิ้งเราเลย เธอคงจะเล่าให้คุณฟังได้ว่าเดี๋ยวนี้เธอเป็นคนใหม่แล้ว ไม่เหมือนเมื่อก่อนตอนที่ชีวิตยังไม่เจอกับปัญหา เธอเรียนรู้ว่าต้องอธิษฐานเพื่อคนที่ทำให้เธอเจ็บ ตอนแรกคำอธิษฐานของเธอยังเป็นไปแบบไม่ค่อยเต็มใจนัก เธอยังโกรธอดีตสามีของเธอ พี่สาวและลูกๆ ของเธอด้วย เธอเริ่มอธิษฐานขอการเยียวยาสำหรับตัวเอง

จากนั้นก็เริ่มอธิษฐานขอการเยียวยาสำหรับพวกเขา เมื่อเธอเริ่มเอาใจเขามาใส่ใจตัวเอง เธอก็เริ่มตระหนักว่า ตัวเธอเองก็มีส่วนก่อความเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วย เธอใช้ความมั่งคั่งและอำนาจของเธอในการควบคุมผู้คนที่อยู่ล้อมรอบตัว แต่ตอนนี้เธอกำลังอธิษฐานเพื่อปลดปล่อยให้ทุกคนได้เป็นตัวของตัวเอง และไม่จำเป็นต้องพยายามทำอะไรตามความต้องการของเธอ เธอใช้ชีวิตแบบเรียบง่ายมากขึ้น แม้จะยังมีปัญหาค้างคาอยู่อีกหลายอย่าง เธอบอกว่าเธอกำลังพึ่งพาพระเจ้าอย่างลึกซึ้งแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เชื่อหรือไม่ว่าชุมชนนาไม่ยอมหวนกลับไปมีชีวิตอย่างเดิมอีกแล้วถึงแม้เธอจะทำได้ พระเจ้าทรงอนุญาตให้เธอลุยกองไฟถึงแม้มันจะทำให้เธอพบกับความเจ็บปวดมาก แต่มันช่วยให้เธอรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนอื่นมากขึ้น เธอยังรู้สึกทุกซี้ใจอยู่ไหม? ใช่ แต่เธอจะเป็นคนแรกที่บอกคุณได้ว่าตอนนี้เธอพึ่งพาในพระเจ้า ไม่ใช่ในเงินทองและในมนุษย์ ความโกรธของเธอได้มลายหายไปแล้ว

ฉันได้เห็นการเปลี่ยนแปลงอันน่าทึ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนมากมายเพราะฤทธิ์เดชของคำอธิษฐาน เราไม่อาจควบคุมบังคับคนอื่นได้ด้วยคำอธิษฐานของเรา แต่คำอธิษฐานของเราคือการเปิดประตูให้พระเจ้าทรงทำการอย่างขยันขันแข็งในชีวิตของพวกเขา และพระองค์ทรงสร้างแรงกดดันแก่พวกเขาด้วยความรักตามวิธีการของพระองค์เอง ฉันไม่เข้าใจหรอกว่าทำไมบางครั้งเราอธิษฐานแล้วพระเจ้าตอบเกือบจะทันที และทำไมบางครั้งเราอธิษฐานนานเป็นปีๆ แล้วก็ยังต้องอธิษฐานต่อไปอีก แต่ฉันตั้งใจแน่วแน่ว่าจะอธิษฐานและขอบพระคุณพระเจ้าต่อไปเรื่อยๆ ที่พระองค์กำลังทำการอยู่ในชีวิตของผู้คนที่ฉันอธิษฐานเพื่อถึงแม้ว่าจะยังไม่เห็นผลลัพธ์เกิดขึ้นก็ตาม ฉันเชื่อว่าเมื่อเราอธิษฐาน พระเจ้าก็ทรงทำการของพระองค์

จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน

มัทธิว 7.7

ท่านทั้งหลายจงสารถภาพความผิดต่อกันและกัน และ
จงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค
คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนอย่างเอาจริงเอาจังของผู้ชอบธรรมนั้น
มีพลังมากทำให้เกิดผล

ยากอบ 5.16ข

ไม่มีใครอยู่ไกลเกินกว่าพระเจ้าจะเอื้อมถึง และไม่มีคำว่าสายที่ใคร
จะเริ่มต้นเปลี่ยนแปลงตัวเองใหม่ ถ้าคนที่เจ็บไข้ไม่รู้วิธี หรือยังไม่เต็มใจที่จะ
เข้ามาทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้า ก็ต้องมีบางคนช่วยอธิษฐานวิงวอน
เพื่อเขา เขาต้องการใครสักคนที่จะยืนอยู่ในช่องว่างระหว่างเขากับพระเจ้าแล้ว
อธิษฐานเพื่อเขา พระเยซูทรงกระทำพันธกิจนี้เพื่อเราแล้ว เราเองก็สามารถ
และสมควรยิ่งที่จะทำแบบเดียวกันเพื่อคนอื่นด้วย จงอย่าหยุดที่จะอธิษฐาน

บทที่

9

ทำไมต้องยกโทษ?

ทุกอย่างดูเหมือนจะเป็นปกติธรรมดาสำหรับครอบครัวของบรู๊ค ดักลาส เด็กหนุ่มอายุสิบหกปี ในช่วงเวลาอาหารเย็นของวันที่ 15 ตุลาคม 1979 ขณะที่แม่ของเขา กำลังเตรียมอาหารเย็นให้กับครอบครัวอยู่นั้น พ่อของเขาซึ่งเป็นศาสตราจารย์คณะแบ็ปติสต์ กำลังเตรียมคำเทศนาสำหรับวันอาทิตย์ที่จะมาถึง ในคริสตจักรแบ็ปติสต์พุทแนมซิตี เมืองโอคาร์เซ โอกลาโฮมา ส่วน เลสลีย์ น้องสาวของบรู๊ค กำลังจัดโต๊ะอาหาร เธออายุสิบสอง และได้ครองตำแหน่งมิสทีนของโอกลาโฮมาทุกอย่างกำลังดำเนินไปด้วยดีสำหรับครอบครัวเล็กๆ แห่งนี้

เมื่อมีเสียงหมาเห่าดังขึ้นที่หน้าบ้าน เลสลีย์ เดินออกไปดูและพบกับชายแปลกหน้าคนหนึ่ง เขาถามหาทางไปบ้านของใครบางคนซึ่งไม่มีใครในครอบครัวเคยได้ยินชื่อมาก่อน เมื่อผู้ชายคนนั้นขอใช้โทรศัพท์ ครอบครัวบรู๊คจึงเชิญให้เขาเข้าไปในบ้าน

แค่ครู่เดียว มีชายอีกคนเดินฝ่าประตูเข้ามาในบ้าน พร้อมกับกระชากปืนลูกซองสั้นแฝดออกมา ชายทั้งสองบังคับให้ทุกคนไปรวมกันอยู่ในห้องรับแขกแล้วมัดทุกคนติดกัน ยกเว้นเลสลีย์ เขาลากเธอไปอีกห้องหนึ่งและทำการข่มขืนเธอนานกว่าสามชั่วโมง ทุกคนในครอบครัวไม่สามารถช่วยเหลืออะไรเธอได้เลย ได้แต่ทนฟังเสียงร้องด้วยความทุกข์ทรมานของเธอ

เมื่อผู้ชายพวกนั้นเสร็จกิจของมันแล้ว ก็เข้าไปในห้องครัวและตักอาหารจากหม้อซึ่งยังตั้งอยู่บนเตามากิน พวกนั้นทรมาณเหยื่อของตนอีกสองชั่วโมงและถกเถียงกันว่าจะทำอย่างไรกับเหยื่อของตนดี จากนั้นก็ลงมือยิงพวกเขาที่ละคนศิษยาภิบาลดักกลาสและภรรยา อายุเพิ่งสี่สิบห้าและสามสิบเก้าปีถูกยิงเสียชีวิต พวกฆาตกร เดินออกจากบ้านไปพร้อมกับเงินสี่สิบสามเหรียญและแหวนแต่งงานของคู่สามีภรรยา

ลูกๆ ของเขาบาดเจ็บสาหัสและเข้ารับการรักษาตัวในโรงพยาบาลเป็นเวลาสามสัปดาห์ ภายใต้การคุ้มกันของเจ้าหน้าที่ตำรวจ แต่การเยียวยาทางด้านอารมณ์คงต้องใช้เวลาอีกยาวนานทีเดียว สำหรับบรู๊กล์นั้น ชีวิตของเขาตกต่ำลงอย่างต่อเนื่องหลังจากพ่อแม่ถูกฆ่าตาย เขาสมัครเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยแบ็ปติสต์โอกลาโฮมา แต่ก็ต้องพักการเรียนไปเกือบจะในทันที เขาร่อนเร่จากรัฐหนึ่งไปอีกรัฐหนึ่ง ทำงานจิปาตะไปเรื่อยเปื่อย และเริ่มถลำลึกไปกับการติดเหล้าและตกอยู่ในอาการซึมเศร้า

ต่อมา เขาตัดสินใจเข้าไปเรียนที่มหาวิทยาลัยเบย์เลอร์ เพื่อเตรียมตัวเข้าสู่งานพันธกิจ แต่เขายังคงเมาหัวราน้ำจนต้องถูกพักการเรียนเพราะผลการเรียนตกต่ำ และทัศนคติมีปัญหา สุดท้ายเขาเรียนจบมหาวิทยาลัยจนได้และเริ่มทำธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ เขาแต่งงานแต่ชีวิตครอบครัวก็ไปไม่รอด

หลายปีต่อมา บรู๊กล์ ดักกลาส ค่อยๆ กลับตั้งตัวได้ เพราะความมุ่งมั่นที่จะนำตัวฆาตกรฆ่าพ่อแม่ของเขามาลงโทษให้ได้ สุดท้ายเขาจบปริญญาทางด้านกฎหมาย เขาลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกวุฒิสภาของรัฐโอกลาโฮมา และก็ได้รับเลือก

ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 1995 ขณะที่เดินทางไปเยี่ยมชมเรือนจำรัฐโอกลาโฮมาอยู่นั้น ดักกลาสได้เผชิญหน้ากับเกล็น เอก หนึ่งในฆาตกรที่ฆ่าพ่อแม่ของเขา เขาขออนุญาตพักพิงเพื่อคุยกับผู้ต้องขังคนนี้ซึ่งอยู่ในบัญชีรายชื่อนักโทษประหาร ดักกลาสถามคำถามข้อหนึ่งว่า "ทำไมคุณทำแบบนั้น?" ชายทั้งสองนั่งคุยกันนานกว่าชั่วโมง เอกรู้สึกสำนึกเสียใจอย่างสุดซึ้ง และเขาร้องไห้ออกมาตลอดการสนทนานั้น เมื่อเขาลุกขึ้นเพื่อจะเดินทางกลับ ดักกลาส บอกกับเอกว่า "ผมยกโทษให้คุณ" เมื่อเขาพูดถ้อยคำนั้นออกไป เขาเล่าว่า "ในทันใดนั้น ผมรู้สึกเหมือนกับ

พิษร้ายได้ไหลออกจากปลายเท้าของผมไป มันเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงที่รู้สึกสัมผัสได้ชัดเจนทางกายภาพ มันเหมือนกับมีใครมาดึงเอาคิมที่หนีบ ออกไปจากหน้าอกผม มันเหมือนผมสามารถกลับมาหายใจได้เป็นปกติอีกครั้ง ในรอบสิบห้าปี"

ดักลาส ได้ลงมือเขียนบทและผลิตภาพยนตร์เรื่องหนึ่งชื่อ "ฝนจากสวรรค์" (Heaven's Rain) ซึ่งบอกเล่าเรื่องราวโศกนาฏกรรม และชีวิตของเขาที่พลิกผันจากความโกรธและความตกต่ำมาสู่การยกโทษ เขากล่าวว่า ความคร่ำคร่าที่พ่อแม่ของเขาได้ปลูกฝังไว้ด้วยความเอาใจใส่ คือเครื่องนำทางชีวิตเขาไปสู่สันติสุข

บรู๊คล์ ดักลาส อาจปล่อยให้ชีวิตของเขาสูญเปล่าไปกับความโกรธ ความเจ็บปวด และความขมขื่น ต่อไปเรื่อยๆ หากเขาไม่ตัดสินใจลุกขึ้นมายกโทษ

หวังว่า ถ้าเราเข้าใจถึงอันตรายของความขมขื่น ชัดเคืองใจ และการไม่ให้อภัยแล้ว เราจะมีแรงใจที่จะทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้เพื่อสลัดเลียงจากสิ่งเหล่านี้ ซึ่งมันจะช่วยให้เราไวขึ้นในการยกโทษ เราจำเป็นต้องเผชิญหน้าและมุ่งมั่นที่จะก้าวผ่านอารมณ์ที่มีผลเสียร้ายแรงเหล่านี้

อารมณ์โกรธนั้นมีความรุนแรงและมีแนวโน้มที่จะควบคุมการกระทำของเราได้ ดังนั้น ยิ่งเราเข้าใจถึงสาเหตุที่เราควรยกโทษ เราก็ยิ่งเข้มแข็งมากขึ้นในการยกโทษ ตลอดหลายปีที่ผ่านมา ฉันได้เรียนรู้ถึงเหตุผลดีๆ หลายประการที่เราไม่ควรเก็บความโกรธไว้ และเราควรไวในการยกโทษให้แก่ผู้อื่น ซึ่งฉันจะแบ่งปันให้คุณฟังต่อไป

การเชื่อฟังพระเจ้า

สิ่งแรกที่สร้างแรงบันดาลใจให้ฉันยกโทษก็คือพระเจ้าทรงบัญชาให้เราทำเช่นนั้น ฉันคิดว่าไม่จำเป็นที่เราจะต้องรู้เหตุผลเสมอไปหรือกว่าทำไมพระเจ้าจึงสั่งให้เราทำอะไรบางอย่าง เราควรไว้วางใจพระองค์มากพอจนยอมทำตามนั้น เมื่อเราดำเนินชีวิตในน้ำพระทัยของพระเจ้า ชีวิตของเราจะดีกว่าการทำตามใจของตนเองเสมอ ฉันแน่ใจว่าคุณคงเคยเห็นเสื้อยืดที่พิมพ์ข้อความว่า "ทำไปเลย" นั้นแหละ คือวิธีที่เราควรตอบสนองต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า

การเชื่อฟังพระเจ้าคือสิ่งที่ดีที่สุดที่เราควรมุ่งแสวงหา เพราะมันจะทำให้สันติสุข ความยินดี และฤทธิ์เดชเพิ่มพูนขึ้นในชีวิตของเราเสมอ ถ้าเราไม่เชื่อฟังพระเจ้า จิตสำนึกของเราก็จะฟุ้งผิด ซึ่งมันทำให้เราอ่อนแอหลงเสมอ ความยินดีและสันติสุขก็จะถูกขัดขวางไปด้วย เราอาจพยายามเพิกเฉยต่อการที่ตนเองไม่เชื่อฟังพระเจ้า และอาจหาข้อแก้ตัวอื่นๆ มาสนับสนุนเรื่องนั้น แต่ผลกระทบจะยังเกิดขึ้นรบกวนเราเสมอ ไม่มีอะไรทำให้เรารู้สึกดีไปกว่าการมีจิตสำนึกที่ปราศจากการฟุ้งผิดอีกแล้ว

คุณกำลังโกรธใครอยู่หรือไม่ในตอนนี? ถ้าใช่ ทำไมคุณไม่ถ่อมใจยอมเชื่อฟังพระเจ้าและยกโทษให้เขาคนนั้นเสีย เพื่อคุณจะได้ดำเนินชีวิตต่อไปอย่างมีสันติสุข ความยินดีและฤทธิ์เดช มีคนกล่าวว่า ซาตานใช้การไม่ให้อภัยเพื่อทำร้ายคนเรามากกว่ากลอุบายอื่นใดทั้งหมด มันใช้เรื่องนี้เพื่อทำให้คนทะเลาะและแตกแยกกัน ทำให้คนอ่อนแอและถูกทำลาย และขัดขวางการสามัคคีธรรมของเรากับพระเจ้า นี่เป็นผลเสียเพียงบางส่วนของ การไม่ให้อภัย

ฉันเชื่อว่า เมื่อคุณเข้าใจว่าการไม่ให้อภัยก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิตของคุณได้มากเพียงใดแล้ว มันจะช่วยให้คุณเกิดแรงบันดาลใจที่จะทำทุกวิถีทางเพื่อจะหลุดพ้นจากเรื่องนี้ ฉันปล่อยให้เวลาสูญเปล่าไปกับความโกรธและความขมขื่นอยู่หลายปี ตอนที่ ทศนคติของฉันคือ "ฉันเคยอยู่ในจุดนั้นมาก่อน ฉันผ่านมันมาแล้ว และตอนนี้ไม่สนใจจะกลับไปทำอย่างเดิมอีกเลย" ฉันบอกใครบางคนเมื่อวานนี้เองว่า ฉันไม่มีเวลาที่ปล่อยให้สูญเปล่าไปกับการโกรธใครอีกแล้ว

* * *

อีวา คอร์ เป็นนายหน้าค้าสังหาริมทรัพย์ในเมือง เทอเร ฮอเท, อินเดียนา ซึ่งยังคนแข็งแรงและมีเสน่ห์มากถึงแม้จะอยู่ในวัยเจ็ดสิบหกปีแล้ว คุณสังเกตเห็นว่าเธอเคยผ่านการทรมานอย่างแสนสาหัสมาแล้วจากเงื้อมมือของ ดร.โจเซฟ เม็งเกเล ในสมัยที่ยังเป็นเด็กในค่ายกักกันที่ออสชวิตซ์ ในปี 1995 เธอเดินทางไปทำภารกิจอย่างหนึ่งที่ค่ายกักกันดังกล่าว ซึ่งภารกิจในครั้งนี้ได้กลายเป็นข่าวดังไปทั่วยุโรป เธออ่านข้อความต่อไปนี้ในสถานที่ที่เธอต้อง

สูญเสียพรหมจารีและคนในครอบครัวของเธอไป "ข้าพเจ้า อีวา โมเชส คอร์, เด็กแฝดที่รอดชีวิตจากการทดลองของโจเซฟ เมงเกเล ในค่ายกักกันออสชวิตซ์ เมื่อห้าสิบปีก่อน ขอประกาศนิรโทษกรรมให้แก่ชาวนาซีทุกคน ทั้งที่มีส่วนร่วม โดยทางตรงและทางอ้อมในการสังหารหมู่คนในครอบครัวของข้าพเจ้า และคนอื่นๆ อีกหลายล้านคน"

นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา คุณคอร์ ก็ได้เดินทางไปทั่วโลกเพื่อบรรยายถึง ประสบการณ์ที่เธอได้รับมาจากค่ายออสชวิตซ์ ใจความสำคัญของคำบรรยายของเธอคือพลังแห่งการเยียวยาซึ่งเกิดจากการยกโทษ "การยกโทษ คือการเยียวยาตนเอง เป็นการหนุนเสริมกำลังใจให้แก่ตนเอง ไม่มีอะไรมากหรือน้อยไปกว่านั้น ในทันทีที่ยกโทษ ฉันก็รู้สึกเหมือนภาระของความเจ็บปวดถูกยกออกไปจากไหล่ของฉัน คือฉันไม่ได้เป็นเหยื่อของออสชวิตซ์อีกต่อไปแล้ว ฉันไม่ใช่ นักโทษแห่งอดีตที่ทุกข์ทรมานอีกต่อไป และในที่สุดฉันก็ได้เป็นอิสระแล้ว" เธอกล่าวว่า "ฉันขอเรียกการยกโทษว่า ยามหัตถ์จรรยแห่งยุคใหม่ คุณไม่จำเป็นต้องเป็นสมาชิกขององค์การดูแลสุขภาพ ไม่ต้องจ่ายเงินสมทบ ทุกคนจึงได้รับสิทธิ์เหมือนกัน มันไม่มีผลข้างเคียงใดๆ และถ้าคุณไม่ชอบการมีชีวิตอยู่อย่างปราศจากความเจ็บปวดในอดีต คุณก็กลับไปเอามันคืนมาได้เสมอ" อีวา คอร์ ไม่ยอมปล่อยให้เวลาและสุขภาพของเธอสูญเปล่า เห็นได้ชัดว่า ยามหัตถ์จรรยของเธอนั้น พระเจ้าเป็นผู้เขียนใบสั่งให้

จงให้เรื่องสำคัญ เป็นเรื่องที่สำคัญ

การเชื่อฟัง คือหัวข้อสำคัญในพระวจนะของพระเจ้า และเราต้องให้เรื่องนี้ เป็นเรื่องหลักในชีวิตของเรา ขอให้เราอธิษฐานด้วยความจริงใจทุกวันว่า "ขอให้มันเป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไรขอให้มันเป็นไปอย่างนั้น บนแผ่นดินโลก" การเชื่อฟังควรเริ่มมาจากความคิดของเรา เพราะความคิด เหล่านั้นจะกลายเป็นการกระทำ

คือทำลายความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอม และทิวิมานะ
ทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และน้อมนำ
ความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงรับฟังพระคริสต์

2 โครินธ์ 10.5

อัครทูตเปาโลกระตุ้นให้เราควบคุมความคิดให้อยู่ใต้บังคับ การไม่ให้ภัย
กำเนิดมาจากวิธีการคิดของเราที่มีต่อผู้คนหรือสถานการณ์ต่างๆ ฉันพบว่า
ถ้าฉันเลือกที่จะเชื่อในสวนดีของคนอื่นในแต่ละสถานการณ์เสีย ฉันก็มักจะ
ไม่ต้องทุกข์ใจไปกับความโกรธและความขมขื่น บางครั้ง เราสามารถเลือกที่จะ
ไม่ไปคิดถึงเรื่องที่ทำให้เรารู้สึกไม่พอใจเลยก็ได้ มีสิ่งหนึ่งที่แน่นอนคือ ยิ่งเรา
คิดถึงความคิดที่คนอื่นกระทำต่อเรามากเท่าใด เราก็จะยิ่งรู้สึกโกรธและ
ขมขื่นมากขึ้นเท่านั้น ดังนั้น ขอให้เราดัดจิตใจที่จะเชื่อฟังพระเจ้าโดยเริ่มต้นจาก
ความคิดของเราก่อน

พระคัมภีร์ฉบับแปลขยายความกล่าวว่า การยกโทษ หมายถึง "การทิ้งลง
การปล่อยไป" วิธีที่จะทำแบบนั้นได้ก็คือ เราต้องปฏิเสธที่จะคิด หรือพูดถึงเรื่องนั้น
ขจัดความรู้สึกไม่พอใจออกไปจากความคิด และจากปากของคุณ แล้วบาดแผล
และอารมณ์พลุ่พลา่นของคุณก็จะสงบลง

พวกเขาปล่อยมันไป

ชายและหญิงในพระคัมภีร์ที่ สำแดงถึงฤทธิ์เดชของพระเจ้าในชีวิต
ของเขานั้น เป็นคนที่ไวในการยกโทษเสมอ โยเซฟเป็นตัวอย่างที่ดีที่สุดคนหนึ่ง
ที่เราพบได้ในพระคัมภีร์ อัครทูตเปาโลก็เป็นอีกคนหนึ่งด้วย ฉันได้เอ่ยถึงโยเซฟ
ไปแล้วก่อนหน้านี้ แต่ชีวิตของท่านช่างเต็มไปด้วยฤทธิ์เดชและน่าอัศจรรย์ใจ
อย่างยิ่ง สมควรที่เราจะพิจารณาดูและหยิบยกเอามาเป็นตัวอย่างเพิ่มเติม

ถึงแม้พวกพี่ชายของโยเซฟจะเกลียดชังและปฏิบัติต่อท่านอย่างทารุณ
แต่ท่านก็ เชื่อฟังพระเจ้าและยอมให้อภัยพวกเขา ท่านรู้ดีว่าการแก้แค้น

ไม่ใช่หน้าที่ของท่าน แต่เป็นงานของพระเจ้า ท่านไว้วางใจในพระเจ้าให้พระองค์เปลี่ยนสถานการณ์ที่เลวร้ายกลายเป็นผลดีสำหรับท่าน และทุกอย่างก็เกิดขึ้นตามนั้นจริง ถึงแม้โยเซฟต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้าย และได้รับความไม่ยุติธรรม ท่านก็ยังได้รับพระพรจากพระเจ้า ความโปรดปรานของพระเจ้าสถิตอยู่เหนือท่าน เช่นเดียวกับเราทุกคนด้วยถ้าเพียงแต่เราเห็นความสำคัญของการเชื่อฟังพระเจ้าในชีวิตของเรา หลังจากทำงานเป็นทาสรับใช้คนอื่นอยู่นานหลายปี และต้องติดคุกในความผิดที่ตนเองไม่ได้ก่ออีกสิบสามปี โยเซฟก็ยังคงปฏิเสธที่จะมีท่าทีที่ขมขื่น ในท้ายที่สุด พระเจ้าได้ทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งที่มีอำนาจใหญ่โตมากในประเทศ ในช่วงเวลาที่เกิดการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น บรรดาพี่ชายของท่านซึ่งกำลังขาดอาหารได้เดินทางมาขอความช่วยเหลือจากท่าน และนี่คือถ้อยคำที่ท่านได้พูดกับพวกเขา

พวกท่านคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้
เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นนี้แล้ว คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก

ปฐมกาล 50.21

ถ้าเราคิดถึงเรื่องนี้สักครู่หนึ่ง เราจะรู้สึกอัศจรรย์ใจในท่าทีของโยเซฟเป็นอย่างยิ่ง และเราสามารถยกระดับความประพฤติของเราให้เป็นแบบเดียวกันนี้ด้วยเมื่อเราต้องเผชิญกับคนที่ใจร้ายต่อเรา หรือเมื่อเราพบกับความไม่ยุติธรรมในชีวิต ทำไมเราต้องยกโทษ และทำความดีต่อคนที่ทำความร้ายต่อเราด้วย? เพราะพระเจ้าสั่งให้เราทำเช่นนั้น เหตุผลแค่นี้ก็น่าจะเพียงพอสำหรับเราทุกคนแล้ว พี่ชายของโยเซฟต่างก็ดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ความกลัว และทุกข์ระทม ในขณะที่โยเซฟเปี่ยมไปด้วยสันติสุข ความยินดี และฤทธิ์เดช ฉันทขอถามคุณหน่อยว่า ใครที่ตกเป็นเหยื่อ และใครที่เป็นผู้ชนะ? ในตอนเริ่มแรก อาจจะถูกเหมือนว่าโยเซฟตกเป็นเหยื่อ เพราะพวกพี่ชายของท่านขายตัวท่านให้เป็นที่ลบล้างของพวกพ่อค้า แต่ในความเป็นจริงนั้น ท่านประสบชัยชนะอย่างใหญ่หลวง สามารถก้าวผ่านสถานการณ์อันเลวร้าย และเมื่อผ่านพ้นมาแล้วก็กลายเป็นคนที่ดีขึ้นยิ่งกว่าเดิมอีก พวกพี่ชายของท่านกลับลงเอยด้วยการตกเป็นเหยื่อ

แห่งความเกลียดชังและความอิจฉาของตนเอง เมื่อโยเซฟตัดสินใจที่จะยกโทษ ท่านได้ให้รางวัลซึ่งเป็นประโยชน์ต่อตัวเองตลอดชั่วชีวิตของท่าน

อัครทูตเปาโลก็ประสบกับความทุกข์มากมายหลายอย่างในขณะที่ท่าน กำลังพยายามช่วยเหลือผู้คน โดยการเทศนาข่าวประเสริฐให้พวกเขาฟัง ท่านต้อง ติดคุก ถูกไต่สวนในข้อหาที่ท่านไม่ได้มีความผิด พระคัมภีร์บอกเราว่า ในการต่อสู้ คดีครั้งแรกนั้น ทุกคนพากันละทิ้งท่านไปหมด ไม่มีใครยืนหยัดเคียงข้างท่าน ซึ่งน่าจะเป็นความรู้สึกที่โหดเหี้ยมอย่างร้ายแรงแสดงสาหัส จนทำให้เราหลายคน เกิดความรู้สึกขมขื่นขึ้นมาได้อย่างง่ายดาย ยิ่งเป็นข้อหาที่เกิดจากความพยายาม ที่จะช่วยเหลือคนกลุ่มที่กำลังละทิ้งท่านไปเสียอีก

ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้า ลักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ขอโปรดอย่าให้พวกเขา ต้องได้รับโทษเลย

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่ใกล้ข้าพเจ้า และได้ทรง ประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คน ต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้า จึงรอดพ้นจากปากสิงห์

2 ทิโมธี 4.16-17

ฉันขอสารยายและขอแบ่งปันสิ่งที่ได้เห็นจากข้อพระคัมภีร์สองข้อนี้หน่อย พระเจ้าทรงประทับอยู่ข้างเปาโลและประทานกำลังแก่ท่าน แต่เรื่องนี้คงเกิดขึ้น ไม่ได้แน่ถ้าเปาโลมีท่าทีที่ไม่ยอมให้อภัยและมีใจขมขื่น วิญญาณแห่งการ ไม่ให้อภัยทำให้เราถูกแยกขาดจากพระเจ้า แน่นนอน พระองค์ไม่เคยทอดทิ้งเรา แต่ความสว่างไม่อาจสามัคคีธรรมกับความมืด เท่ากับเราเป็นตัวขัดขวางไม่ ให้การทรงสถิตของพระองค์เข้ามาปรากฏในชีวิตของเรา แต่เปาโลได้ประสบกับ การทรงสถิตของพระเจ้าเพราะท่านเป็นคนที่เชื่อฟัง เปาโลยังกล่าวอีกว่า ท่านได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากปากของสิงโต ซึ่งหมายถึงซาตานซึ่งกำลัง ทำการผ่านทางกลุ่มคนชั่วร้ายที่กล่าวหาเปาโล และพยายามหาช่องทาง ที่จะทำร้ายท่าน

การเชื่อฟังอย่างรวดเร็วที่จะยกโทษให้แก่คนที่เรามีเรื่องมีราวด้วยจะช่วยให้เรา มีฤทธิ์เดชและมีสิทธิอำนาจเหนือซาตาน ขอเตือนความจำคุณจากคำสอนของเปาโลว่าการยกโทษจะช่วยไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือเราได้ (2 คร.2.10-11) ซาตานกำลังมีชัยเหนือคุณหรือคนที่คุณรู้จักเพราะการไม่ยอมให้อภัยอยู่หรือไม่? ถ้าใช่ คุณสามารถแก้ไขเรื่องนี้ได้ทันทีโดยการยอมเชื่อฟังพระเจ้า แล้วยกโทษให้แก่คนที่คุณมีเรื่องมีราวด้วยอย่างสิ้นเชิง ถึงเวลาแล้วที่คุณจะต้องถามว่า "คุณกำลังเก็บซ่อนความรู้สึกเจ็บใจไว้ หรือว่าความเจ็บใจกำลังครอบงำคุณอยู่กันแน่?"

สาวกสิบสองคนซึ่งต้องเดินทางทำพันธกิจร่วมกัน จะต้องยกโทษให้กันและกันอยู่บ่อยๆ ทั้งในการทำผิดต่อกันจริงๆ และในเรื่องที่บางคนนึกคิดไปเอง เมื่อเราใช้เวลากับคนกลุ่มเดียวกันไปนานๆ ก็อาจเกิดการกระทบกระทั่งกันขึ้นมาได้ และเราก็จินตนาการไปว่าเขาคงตั้งใจที่จะก่อกรวนเรา ทั้งที่ในความเป็นจริงนั้นเขาแค่เป็นตัวของตัวเอง และเราก็คงเกี่ยวข้อกับเขามากเกินไป ฉันทลองนิกภาพดูแล้วก็คิดว่าคงจะเป็นเรื่องยากจริงๆ สำหรับสาวกสิบสองคนที่ต้องอยู่ร่วมกันทั้งวันทั้งคืนอยู่ตลอดเวลาสามปี พวกเขามีบุคลิกภาพที่ซบปะทะกัน และต้องเรียนรู้ที่จะเข้ากันให้ได้ เช่นเดียวกับที่เราต้องเผชิญกับผู้คนในทุกวันนี้ด้วย

เปโตรถึงกับถามพระเยซูว่า เขาต้องยกโทษให้คนเดิมๆ ที่ทำผิดต่อเขาในเรื่องเดิมๆ ก็ครั้ง (มธ. 18.21) มันน่าตลกดีถ้าคุณลองใช้จินตนาการนิกภาพว่าเปโตรเป็นเด็กซีโมโหที่ถูกพ่อแม่ผู้เปี่ยมด้วยความรักอบรมสั่งสอนให้พยายามทำตัวให้เข้ากันกับพี่น้องของเขา ฉันทพบจะมองเห็นภาพเปโตรหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ หน้าตาบูดบึ้งของเขาเหมือนกำลังบอกว่า "คุณพ่อคุณแม่จะจะให้ผมยกโทษอีกกี่ครั้งครับ? นี่ผมเกือบจะทนไม่ไหวแล้วนะครับ"

สาวกของพระเยซูจะคิดและประพฤติตัวแบบนั้นหรือ? ชายทั้งสิบสองคนนี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรไปจากพวกเรา พวกเขาเป็นมนุษย์ธรรมดาๆ ที่กำลังเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังพระเจ้า และพวกเขาก็มีปฏิกิริยาทั้งทางด้านอารมณ์และความคิดต่อน้ำพระทัยพระเจ้าเหมือนๆ กับเรา บางครั้งก็อยากขัดขืน ตีตึง และออกอาการทางเนื้อหนังเหมือนๆ กับคนอื่นทั่วไป ซึ่งพวกเขาก็ต้องเรียนรู้จากพระเยซูที่จะเอาชนะท่าทีเหล่านี้ อยากรู้สึกสิ้นหวัง ถ้าคุณรู้สึกตัวว่าเป็นคนที่ยกโทษคนอื่นยาก

ฉันยังไม่รู้จักใครที่ทำเรื่องนี้ได้ง่ายเลย แต่เราสามารถทำได้โดยความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ความสามารถที่จะรักคนอื่น

ความสามารถที่จะรักคนอื่นจะถูกขัดขวางไว้ ถ้าเราบมความโกรธไว้และไม่ยอมให้อภัย ฉันเขียนหนังสือสองเล่มเต็มๆ กล่าวถึงความสำคัญของการที่เราต้องรักคนอื่น ซึ่งบอกได้ชัดถึงความคิดของฉันว่านี่คือสิ่งที่เราต้องใส่ใจให้มากที่สุดความรักคือสิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก หากปราศจากความรักแล้วชีวิตของเราก็ขาดรสชาติ มีแต่ความมัวหม่น จืดชืด ไร้ซึ่งรสนิยม และเราก็จะถูกจำจองไว้ในชีวิตที่เห็นแก่ตัว แน่นนอน พระเจ้าทรงทราบถึงเรื่องนี้ก่อนเราเสียอีกและพระองค์ได้ทรงประทานทางออกแก่เราจากชีวิตอันน่าสยดสยองเช่นนี้ ทางนั้นคือพระเยซู

และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้อยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย

2 โครินธ์ 5.15

สำหรับฉันแล้ว นี่เป็นข้อพระคัมภีร์ที่สวຍงามมาก พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราจะได้เป็นอิสระจากคุกแห่งความเห็นแก่ตัว เมื่อเราไม่ยอมให้อภัย เราก็เต็มไปด้วยตัวตนที่ยึดตัวเองเป็นศูนย์กลาง เราคิดถึงสิ่งที่คุณอื่นกระทำต่อเราหรือสิ่งที่คุณอื่นละเลยไม่ได้กระทำต่อเราทั้งๆ ที่เขาควรจะทำ แต่จะเกิดอะไรขึ้นถ้าเราเปลี่ยนมุมมองว่า การที่คนไม่เชื่อฟังพระเจ้าโดยการปฏิบัติต่อเราอย่างไม่เหมาะสมด้วยการทำร้ายเรานั้น เป็นการทำอะไรบางอย่างต่อตัวของเขาหรือเธอเอง การคิดถึงคนอื่นเป็นหลักก่อให้เกิดผลตอบแทนที่ดีเสมอ และมันช่วย

ปลดปล่อยเราออกจากความเห็นแก่ตัว พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราจะได้ไม่ต้องดำเนินชีวิตอยู่ภายใต้ความโกรธและความขมขื่น ซึ่งนั่นคือชาวดิ

นี้อาจเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับได้ แต่รากเหง้าของการไม่ยอมให้อภัยนั้นคือความเห็นแก่ตัว เพราะทุกอย่างมันวนเวียนอยู่ที่ความรู้สึกของเรา และสิ่งที่คนอื่นกระทำต่อเราทั้งนั้น จริงอยู่ที่เราอาจได้รับความเจ็บปวด และถูกกระทำอย่างไม่ยุติธรรม แต่การจดจ่ออยู่แต่กับตัวเองและคิดถึงแต่เรื่องของตัวเอง ไม่ได้ช่วยให้เราหายจากความเจ็บปวดได้ เมื่อพระเจ้าสั่งให้เรายกโทษศัตรูและสำแดงความเมตตาต่อเขาอย่างรวดเร็ว นั่นมันดูเหมือนจะเป็นเรื่องที่ไม่ยุติธรรมที่สุดในโลก แต่ในความเป็นจริงนั้น พระองค์ทรงทราบว่าเป็นหนทางเดียวสำหรับเราที่จะก้าวผ่านความเจ็บปวดเข้าไปสู่ชีวิตอันดีที่กำลังรอเราอยู่

ฉันพบว่า ฉันไม่สามารถที่จะมีความเห็นแก่ตัวและมีความสุขไปพร้อมๆ กันได้ และฉันเลือกที่จะมีความสุข ฉันจึงเลือกที่จะลืมเรื่องตัวเองและยื่นมือไปหาคนอื่นอยู่เสมอ

พระคัมภีร์สอนให้เราสวมความรัก (คส. 3.14) ซึ่งความหมายแท้จริงคือ "เหนือสิ่งอื่นใดที่ท่านอยากจะสวมใส่นั้น ขอให้สวมใส่ความรัก" วลีนี้มีความหมายว่าการสวมใส่ความรักคือสิ่งที่เราต้องจัดเตรียมและกระทำด้วยความตั้งใจ ฉันขอหนุนใจให้คุณวางแผนไว้ทุกวันที่จะยกโทษให้แก่ใครก็ได้ที่อาจเข้ามาทำร้ายใจคุณ อย่ารอจนเกิดเรื่องก่อนแล้วค่อยมาต้อนรนเอาชนะความรู้สึกนั้น แต่จงทำใจไว้ล่วงหน้าเลยว่า คุณจะทำชีวิตแห่งความรัก

* * *

แม็กก็แต่งงานกับเจมส์ ตอนเธออายุได้สิบเก้าปี เป้าหมายในชีวิตของเธอคือการได้แต่งงานและมีครอบครัว เธอเกิดมาเพื่อเป็นแม่บ้านและเฝ้ารอวันที่จะได้เป็นแม่บ้านจริงๆ เสียที แม็กก็ได้รับความรักจากคนในครอบครัวของเธอมาตลอดในวัยเด็ก แต่เจมส์ไม่เคยได้รับเลย จึงเป็นเรื่องน่าเศร้าที่เขาแสดงความรักต่อเธอไม่เป็น แม็กก็รู้สึกขาดและต้องการการแสดงความรักทางกายมาก ถึงแม้เจมส์จะรักแม็กก็อย่างแท้จริง เขาก็ไม่การกอดหรือจูบเธอเลย

ยกเว้นเวลาที่ต้องการมีเพศสัมพันธ์ เขาไม่ได้ช่วยงานในบ้าน และไม่คอยช่วยเหลือดูแลลูก เพราะไม่เคยเห็นพ่อของเขาทำเป็นแบบอย่าง แม่ของเจมส์ยืนรอปรนนิบัติพ่อของเขาตลอด ส่วนพ่อเอาแต่นั่งรอเฉยๆ เจมส์จึงคาดหวังให้แม้มากीทำอย่างเดียวกันด้วย

เพราะแม้มากीรู้สึกตื่นเต้นเหลือเกินที่จะได้เป็นภรรยาที่ดี เธอจึงยอมทำทุกอย่างเพื่อเจมส์ เท่ากับช่วยทำให้ความคาดหวังของเจมส์สมปรารถนาทุกอย่าง หลังจากอยู่กินกันมายี่สิบห้าปี มีลูกด้วยกันสี่คน แม้มากीเริ่มรู้สึกเหนื่อยล้ากับการเป็นผู้ให้ต่อครอบครัวอยู่ฝ่ายเดียว โดยได้รับการตอบแทนเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เธอแทบจะไม่ได้รับคำชมเชยหรือการให้กำลังใจจากเจมส์เลย ถึงแม้เธอจะคุยกับเขาในเรื่องนี้อยู่หลายครั้ง ก็ยังดูเหมือนเขาไม่ยอมเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงตัวเอาเสียเลย เขาคิดว่าเธออารมณ์อ่อนไหวเกินไป ซึ่งเขาก็บอกเธอไปอย่างนั้น

วันเวลาที่ผ่านไปแต่ละปี มันทำให้แม้มากीเริ่มสะสมความโกรธเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เธอรู้สึกขมขื่น กำแพงแห่งความเหินห่างเริ่มก่อตัวขึ้นระหว่างเธอกับเจมส์ สุดท้ายเธอกีเต็มไปด้วยความรู้สึกขมขื่น ชัดเคืองใจและไม่ให้อภัย นับวันชีวิตก็ยิ่งขาดความสุขไปเรื่อยๆ ในที่สุดเธอกีมาถึงจุดวิกฤติในหัวใจของเธอ เธอต้องตัดสินใจแล้วว่า จะมอบเรื่องของเจมส์ไว้กับพระเจ้าและอธิษฐานเพื่อเขา หรือจะยังคงทุกข์ระทมเช่นนี้ต่อไป เธอเริ่มรู้ตัวด้วยว่า ไม่เพียงแต่เธอจะปล่อยให้เจมส์เอาเปรียบเธอเท่านั้น แต่เธอทำแบบเดียวกันต่อลูกๆ ด้วย เธอทำหน้าที่เพื่อพวกเขามากมายและคิดว่าตนเองเป็นแม่ที่ดีคนหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงแล้วเธอกำลังสร้างทัศนคติชอบอ้างสิทธิให้แก่ลูกๆ ซึ่งทำให้พวกเขาขี้เกียจและไม่มีใจชอบคุณเลย

เธอรู้อาจจำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น เธอจึงตัดสินใจที่จะดูแลพฤติกรรมของตัวเองให้เหมาะสม ไม่ใช่เอาแต่รู้สึกสงสารตัวเอง เธอยังคงทำหน้าที่ดูแลครอบครัวอย่างดีต่อไป แต่เธอหยุดทำงานในส่วนที่คิดว่าพวกเขา น่าจะทำเพื่อตัวเองได้ เธอนั่งลงพูดคุยกับลูกๆ และอธิบายให้พวกเขาฟังว่า ที่ผ่านๆ มาเธอทำเกินพอดีไป ต่อไปนี้ทุกอย่างจะต้องเปลี่ยน เธอบอกถึงสิ่งทีเธอคาดหวังจากพวกเขา และผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นถ้าพวกเขาไม่ยอมทำหน้าที่ของตนเอง

แม็กก็เริ่มทำบางอย่างที่เธอชอบด้วย เมื่อเจมส์หรือลูกๆ ของเธอเริ่มบ่น เธอตอบพวกเขาอย่างสงบและด้วยความรักว่า "ฉันก็ต้องมีความสุขกับสิ่งที่ฉันชอบบ้างสิ" และเธอก็ทำในสิ่งที่เชื่อว่าพระเจ้าทรงอนุญาตให้กระทำต่อไป การลงมือทำสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เธอเอาชนะความรู้สึกขมขื่นได้ เธอยังต้องการให้เจมส์แสดงความรักต่อเธออยู่ แต่เธอเชื่อว่าพระเจ้าสามารถทำการในชีวิตของเธอและเปลี่ยนแปลงในส่วนที่พระองค์เห็นว่าจำเป็นได้ เจมส์เป็นคนที่เลี้ยงดูครอบครัวได้ดี และเป็นสามีที่ดีคนหนึ่ง แม็กก็จึงมองดูในส่วนที่ดีของเธอ แทนที่จะใส่ใจกับสิ่งที่เขาบกพร่อง

เมื่อเธอต้องการให้เจมส์ทำงานบางอย่างในบ้าน หรือทำกิจกรรมบางอย่างกับลูกๆ เธอก็แค่เอ่ยปากขอร้องเขา แทนที่จะแอบโกรธที่เห็นเขาอยู่เฉยๆ ถ้าเธอไม่เอ่ยปากขอร้อง ผู้หญิงอยากให้ผู้ชายรู้จักสังเกตและเสนอตัวที่จะทำงานบางอย่างช่วยเธอ แต่ผู้ชายส่วนใหญ่มักจะบอกว่าเขาไม่ใช่หมอดูทายใจคน "ถ้าคุณอยากให้ผมช่วยอะไร ทำไหมไม่บอกมาตรงๆ ละครับ?"

การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ช่วยแม็กก็ได้อย่างใหญ่หลวงทีเดียว แทนที่จะหมกมุ่นคิดถึงแต่เรื่องของตัวเองอยู่ตลอดเวลา โดยเฉพาะส่วนที่เจมส์ไม่ได้ทำเพื่อเธอ เธอเริ่มอธิษฐานเพื่อเขาและคอยเตือนใจตัวเองตลอดเวลา ตอนเขาเป็นเด็กเขาไม่ได้เห็นอย่างที่ดีเหล่านี้ในชีวิตของเขา เรื่องราวของเธอยังคงดำเนินต่อไปอีก แต่ขณะนี้เธอมีความสุขกว่าเดิมมากมาย และเจมส์ก็เอ่ยปากชมเธอมาสองสามครั้งในช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา นี้ ดูเหมือนพวกเขา กำลังก้าวหน้าไปได้ดี และนี่เป็นข้อพิสูจน์ว่าวิธีการของพระเจ้านั้นใช้ได้ผลเสมอ

ความเชื่อถูกขัดขวาง

แม็กก็ต้องยอมปล่อยการไม่ให้อภัยออกไปจากใจก่อนที่เธอจะสามารถอธิษฐานเพื่อเจมส์ได้อย่างเหมาะสม ความเชื่อของเราจะไม่สามารถทำงานเกิดผลได้ถ้ายังมีการไม่ให้อภัยซ่อนอยู่ภายในใจของเรา ฉันสงสัยว่ามีคนมากมายหลายล้านคนที่อธิษฐานขอให้คนอื่นเปลี่ยนแปลง แต่คำอธิษฐานก็ไม่ได้คำตอบ เพราะพวกเขาพยายามอธิษฐานโดยที่ยังมีความโกรธอยู่ในใจ

เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกความผิดของท่านด้วย

แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกความผิด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน"

มาระโก 11.25-26

ความเชื่อทำงานและมีพลังเข้มแข็งได้ด้วยความรัก (กท. 5.6) ความเชื่อไม่ได้มีพลังงานหลังไหลออกมา ความเชื่อจะปราศจากฤทธิ์เดชในที่ปราศจากความรัก ฉะนั้นอยากให้พวกเราเชื่อเรื่องนี้ และยอมเปลี่ยนความขมขื่นเป็นความเมตตาและการให้อภัย ขอให้เราเรียนรู้ว่า เมื่อใครทำผิด เท่ากับเขาทำร้ายตัวเองมากกว่าที่จะทำร้ายเรา ขอให้ความจริงเรื่องนี้เต็มล้นอยู่ในหัวใจของเรา ให้เราเปี่ยมด้วยความกรุณาและอดทนนานต่อผู้คนทั้งหลาย

ขอสรุปผลเสียของการไม่ให้อภัยไว้สั้นๆ ดังต่อไปนี้

ถ้าเราไม่ยอมให้อภัย เรากำลังไม่เชื่อฟังพระวณะของพระเจ้า

เรากำลังเปิดประตูให้แก่มาร ที่จะสร้างปัญหามากมายในชีวิตของเรา

เรากำลังขัดขวางไม่ให้กระแสแห่งความรักหลังไหลไปสู่ผู้อื่น

ความเชื่อของเราจะถูกขัดขวาง และคำอธิษฐานของเราจะพบกับอุปสรรค

เราจะตกอยู่ในความทุกข์ และสูญเสียความชื่นชมยินดีไป

ท่าทีของเราจะกลายเป็นเหมือนเต็มไปด้วยพิษร้าย และเราพ่นพิษนั้นใส่ทุกคนที่เราพบปะ

เป็นสิ่งที่ไม่คุ้มค่าเลยที่เราจะเก็บเอาความขมขื่นไว้ในใจเพราะการสูญเสียที่จะเกิดขึ้นตามมานั้นมากมาย การไม่ให้อภัยก่อให้เกิดผลเสียที่เลวร้าย ดังนั้นจงทำดีต่อตัวเองด้วยการ... ยกโทษ

บทที่

10

ฉันทวยกโทย แลไม่รุ้จะทำอย่างไร

เป็นการง่ายที่จะบอกให้ใครยกโทยให้แก่คนที่ทำผิดต่อเขา แต่ถ้าเขาไม่รุ้ว่าจะทำอย่างไรล่ะ? มีบางคนที่มาหาฉัน ขอให้ฉันอธิษฐานเพื่อซ้ำๆ หลายครั้ง เพื่อช่วยให้เขาสามารถยกโทยให้แก่ศัตรูของเขาได้ เขามีความจริงใจในเรื่องนี้ แต่ก็ทำไม่สำเร็จสักที ฉันได้รวบรวมขั้นตอนต่างๆ ซึ่งฉันเชื่อว่าเราจำเป็นต้องทำ เพื่อจะได้มีชัยชนะสามารถยกโทยให้แก่คนที่ทำร้ายเราได้

การอธิษฐานเป็นสิ่งสำคัญ แต่เราต้องทำมากกว่าการอธิษฐาน เพื่อจะสามารถยกโทยได้ เมื่อเราอธิษฐาน พระเจ้าก็ทรงทำหน้าที่ในส่วนของเราเองค์เสมอ แต่บ่อยครั้งที่เราบกพร่องในการทำหน้าที่ส่วนของเรา แล้วเราก็ลั้บสนว่าทำไมดูเหมือนคำอธิษฐานของเราไม่ได้คำตอบเลย ยกตัวอย่าง มีคนหนึ่งกำลังตกงาน และเขาอาจกำลังอธิษฐานขอพระเจ้าประทานงานให้แก่เขา แต่เขาก็ยังต้องออกไปสมัครงานตามบริษัทต่างๆ เพื่อให้ได้งานทำ การยกโทยก็ใช้หลักการเดียวกันนี้ด้วย

ความปรารถนา

ก้าวแรกที่จะนำไปสู่การยกโทษแก่ศัตรูของเราได้คือ เราต้องมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะยกโทษ ความปรารถนาจะผลักดันให้เรายอมฝ่าฟันทุกอย่างไปสู่เป้าหมายของเรา คนที่อยากลดน้ำหนักให้ได้ชกยี่สิบกิโลกรัม คงทำไม่ได้ ถ้าแรงปรารถนาของเขาไม่มากพอ ทำไมล่ะ? เพราะเขาต้องอาศัยแรงปรารถนาที่จะต่อสู้กับความหิว หรือในเวลาที่ต้องปฏิเสธอาหารที่มีแคลอรีสูง ในขณะที่เห็นคนอื่นกำลังรับประทาน ฉันมีเพื่อนคนหนึ่งที่เป็นงลดน้ำหนักตัวเกือบสามสิบกิโลกรัมไปเมื่อเร็วๆ นี้ เธอต้องใช้เวลาเกือบหนึ่งปีเต็มที่จะมีวินัยควบคุมบังคับตัวเอง และแม้แต่ทุกวันนี้ เธอก็ยังต้องมีวินัยในตัวเองเพื่อจะได้ไม่หวนกลับไปสู่นิสัยเสียทางการกิน อะไรคือสิ่งที่เป็นแรงผลักดันของเธอ? ทุกวันเธอยังคงอยากทานอาหารมากกว่าที่ทานจริง แต่ความปรารถนาที่จะมีสุขภาพดีและมีน้ำหนักตัวที่เหมาะสมนั้นแรงกล้ากว่าความปรารถนาที่จะกิน

ฉันรู้ว่าเราไม่อยากจะเผชิญหน้ากับเรื่องนี้ แต่ในความเป็นจริงนั้น เราทุกคนสามารถทำสิ่งที่เราต้องการทำได้ ถ้าเรามีความปรารถนาที่แรงกล้าพอ คำว่า "ฉันทำไม่ได้" มักจะหมายความว่า "ฉันไม่ต้องการทำ" มากกว่า ไม่มีใครหรอกที่อยากจะรับผิดชอบต่อเรื่องที่เป็นปัญหาในชีวิตของเรา เราขอความช่วยเหลือและโยนความผิดให้คนอื่นมากกว่า แต่ทั้งสองอย่างนี้ไม่สามารถช่วยให้เราเป็นอิสระได้หรอก

เมื่อใครถึงวัยเกษียณอายุงาน และเขาสามารถสะสมเงินทุนไว้ได้มากจนมีความมั่นคงทางการเงิน นั่นแสดงว่าเขามีความปรารถนาที่แรงกล้ามากพอที่จะผลักดันให้เกิดวินัยในตัวเอง เขาต้องยอมปฏิเสธหลายสิ่งหลายอย่างที่เคยอยากได้มาก่อน เพื่อเก็บเงินสะสมไว้ใช้ในอนาคตของตัวเองได้

ความปรารถนาที่แรงกล้าจะก่อให้เกิดผลดีในทุกด้านของชีวิตเรา การที่เราจะเป็นอิสระจากความขมขื่น ความขัดเคืองใจและการไม่ให้ภัยได้นั้นก็ไม่ต่างกัน ถ้าคุณไม่รู้รู้สึกมีใจปรารถนา ก็ขอให้เริ่มต้นด้วยการทูลขอจากพระเจ้า เพราะใจปรารถนาคือรากฐานของความสำเร็จทั้งปวง

ฉันไม่มีใจปรารถนาอยากจะยกโทษให้พ่อซึ่งได้ล่วงละเมิดฉันเลย จนกระทั่งฉันเริ่มศึกษาพระวณะของพระเจ้า เมื่อเกิดแรงปรารถนาขึ้นมาแล้ว ฉันก็เริ่มเห็นความสำคัญของการยกโทษและเชื่อว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะให้ฉันยกโทษ ฉันตระหนักว่าพระเจ้าได้ทรงยกโทษให้ฉันมาแล้วมากมาย และสิ่งที พระองค์ทรงเรียกร้องให้ฉันทำนั้นก็ไม่ได้ต่างไปจากการที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อฉันมาก่อนเลย ฤทธิ์เดชในพระวณะของพระเจ้าได้ก่อให้เกิดแรงปรารถนาขึ้นภายในใจฉัน ทำให้ฉันอยากเชื่อฟังพระเจ้าในเรื่องนี้ และฉันเชื่อว่าพระวณะของพระเจ้าก็จะทำกับคุณอย่างเดียวกันด้วย ถ้าคุณไม่มีใจปรารถนาที่จะยกโทษให้แก่คนที่ เป็นศัตรูของคุณ ขอให้คุณเริ่มศึกษาดู สิ่งทีพระวณะของพระเจ้าสอนไว้ในเรื่องนี้ และฉันเชื่อว่าจิตใจของคุณจะเปลี่ยนแปลงใหม่ คุณจะอยากยกโทษ และเมื่อคุณต้องการทำแล้ว กระบวนการยกโทษก็สามารถเริ่มต้นขึ้นได้

การตัดสินใจ

เมื่อคุณมีใจปรารถนาที่จะยกโทษแล้ว คุณต้องตัดสินใจที่จะทำตามด้วยการตัดสินใจเรื่องนี้ต้องไม่ทำไปด้วยอารมณ์ แต่ต้องเป็นการตัดสินใจแบบมีคุณภาพ การตัดสินใจชนิดนี้จะไม่เปลี่ยนไปตามอารมณ์ความรู้สึก มันเป็นการตัดสินใจที่หนักแน่นที่จะดำเนินชีวิตอย่างคนที่ให้อภัยคนอื่นเสมอ การตัดสินใจแบบนี้อาจไม่ได้เปลี่ยนแปลงความรู้สึกของคุณไปอย่างสิ้นเชิงในทันทีทันใด และไม่ได้หมายความว่า คุณจะไม่ต้องต่อสู้กับความรู้สึกในการยกโทษให้คนอื่นอีกต่อไป คนบางคนอาจจำเป็นต้องได้รับการยกโทษซ้ำแล้วซ้ำอีกกับความผิดเดิมๆ ซึ่งอาจไม่ใช่เรื่องที่เราจะทำได้ง่ายเท่าไร แต่มันเป็นเรื่องที่เรากำลังตั้งใจลงมือทำโดยไม่นำเอาความรู้สึกเข้ามาเกี่ยวข้อง

พ่อของฉันเป็นคนที่ มีพฤติกรรมแบบขวานผ่าซาก น่าเศร้าที่ฉันก็มีส่วนคล้ายเขามากด้วย เขาเป็นคนสุดท้ายในโลกเขียวแหละทีฉันอยากจะเป็นเหมือน แต่กลายเป็นว่าฉันมีหลายอย่างทีเหมือนเขา การกระทำและน้ำเสียงของฉันมักจะ

ออกมาแข็งแรง และฉันรู้ว่าหลายครั้งเดี๋ยวต้องยกโทษให้ฉันซ้ำแล้วซ้ำอีกตลอดช่วงหลายปีที่พระเจ้ากำลังพยายามเปลี่ยนแปลงฉันเพื่อให้จิตใจที่แข็งแกร่งและเจ็บซ้ำของฉันอ่อนโยนลง การเยียวยาชีวิตของฉันต้องใช้เวลา ซึ่งเดี๋ยวก็ต้องอดทนมาก แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่เราไม่ต้องทำด้วยกำลังของตนเอง พระเจ้าได้ทรงประทานพระคุณเพื่อให้เราสามารถรับมือกับความอ่อนแอของฉันได้และพระองค์จะประทานพระคุณให้คุณสามารถรับมือกับผู้คนในชีวิตของคุณได้ด้วย

บางครั้ง ฉันก็ต้องจัดการกับบางคนที่เกี่ยวข้องในชีวิตซึ่งมีพฤติกรรมแบบที่ฉันเคยเป็นด้วย ซึ่งฉันต้องคอยเตือนใจตัวเองให้ยอมเหมือนกับที่เคยยอมทนกับฉันมาแล้ว มันไม่ใช่เรื่องง่าย และบ่อยครั้งฉันก็ไม่ชอบเลย แต่ฉันได้ตัดสินใจแบบมีคุณภาพแล้วว่าฉันจะเชื่อฟังพระเจ้าและจะต้องไม่ดำเนินชีวิตในความโกรธและความขมขื่นอีก การยกโทษคือของขวัญที่สวยงามที่สุดอันหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงหยิบยื่นให้แก่เรา และเมื่อเราพร้อมที่จะมอบมันให้คนอื่นต่อ มันยิ่งเพิ่มความงาม ล้นติสุข ความยินดี และฤทธิ์เดชเข้ามาสู่ชีวิตของเรามากขึ้น

พระเจ้าทรงสั่งสอนวิธีการดำเนินชีวิตที่ถูกแก่เราไว้ในพระวจนะของพระองค์ แต่พระองค์จะไม่บังคับให้เราทำตามคำตรัสของพระองค์ พระองค์จะปล่อยให้เราเป็นคนตัดสินใจเอง มีหลายครั้งในชีวิตที่ฉันอยากให้คนที่ฉันรักได้ยอมทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่แล้วฉันก็นึกขึ้นมาได้ว่า พระเจ้าทรงประทานให้เราทุกคนมีอิสระที่จะเลือก และพระองค์ทรงปรารถนาให้เราเลือกในสิ่งที่ถูกต้องเพื่อเราจะได้มีความสุขกับชีวิตที่ พระเยซูทรงยอมสิ้นพระชนม์เพื่อประทานแก่เรา

ทุกครั้งที่เชื่อฟังพระเจ้า เท่ากับเรากำลังทำความดีต่อตัวเอง เพราะทุกสิ่งทีพระองค์สั่งให้เรากระทำนั้นก็เพื่อประโยชน์ของเราทั้งสิ้น ฉันเตือนใจตนเองเรื่องนี้บ่อยๆ โดยเฉพาะตอนที่พระเจ้าขอให้ฉันทำในเรื่องที่ยาก เราแต่ละคนจะต้องตัดสินใจเลือกเอง ไม่มีใครตัดสินใจแทนเราได้ ฉันขอท้าชวนให้คุณตัดสินใจอย่างมีคุณภาพที่จะยอมยกโทษ เมื่อคุณทำเช่นนั้นแล้ว คุณก็พร้อมที่จะลงมือทำขั้นตอนต่อไปของการยกโทษ

การพึ่งพา

ขั้นตอนต่อไปในการยกโทษให้แก่ผู้อื่นคือการพึ่งพาในพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ที่จะช่วยเหลือเราให้สามารถทำในสิ่งที่เราเพิ่งตัดสินใจแบบมีคุณภาพที่จะทำแค่ตัดสินใจทำยังไม่เป็นการเพียงพอ มันเป็นเรื่องสำคัญยิ่งแต่ยังไม่เพียงพอเพราะความตั้งใจจริงอย่างเดียวไม่อาจเกิดผลได้ เราต้องการพลังจากพระวิญญูญาณของพระเจ้าผู้ทรงสถิตภายในเรา พระองค์ทรงพร้อมเสมอที่จะช่วยให้เราสามารถทำในสิ่งที่เป็น้ำพระทัยของพระเจ้าได้

ในแผ่นดินของพระเจ้านั้น การแยกตัวเป็นอิสระไม่ใช่ลักษณะที่พึงปรารถนาและมันเป็นสิ่งที่ไม่ได้ผล เราหนุนใจให้ลูกๆ ของเราโตขึ้นและรู้จักพึ่งพาตนเองแต่ยังเราเติบโตขึ้นในพระเจ้ามากเท่าไร ยิ่งเราอยู่ฝ่ายวิญญูณมากเท่าไรเราก้ยังต้องพึ่งพาพระองค์มากขึ้นเท่านั้น ถ้าเราพลาดจุดนี้ไปในการดำเนินกับพระเจ้า เราจะรู้สึกท้อใจกับชีวิตเสมอ พระเจ้าจะไม่ทรงอวยพรสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า "การงานของเนื้อหนัง" ซึ่งหมายถึงการที่มนุษย์เราพยายามทำทุกอย่างด้วยเรี่ยวแรงของตนเองและไม่พึ่งพาพระเจ้า ถึงแม้เราจะทุ่มเทอย่างหนักเพื่อพยายามทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เราก้ยังต้องพึ่งพาพระองค์เพื่อทำงานนั้นบรรลุความสำเร็จ พระคัมภีร์หนุนใจให้เรายอมรับรู้พระเจ้าในทุกทางของเรา (สภษ. 3:6) หมายความว่าเราต้องอัญเชิญพระเจ้าให้เข้ามามีส่วนร่วมกับการกระทำทุกอย่างของเรา และพูดต่อพระองค์ว่า เรารู้ว่าเราไม่มีทางประสบความสำเร็จได้ถ้าปราศจากการช่วยเหลือของพระองค์

เนื่องจากมนุษย์เรามักจะชอบความอิสระและทำอะไรตามใจของเราเองท่าทีของการพึ่งพาพระเจ้านี้จึงไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นได้ง่ายนัก

พระคัมภีร์กล่าวไว้ในเศคาริยาห์ 4:6 ว่า เราสามารถเอาชนะในสงครามได้ไม่ใช่โดยกำลังหรือฤทธิ์เดชของเราเอง แต่โดยพระวิญญูณของพระเจ้า พระเจ้าทรงประทานพระคุณแก่เรา ซึ่งก็คือฤทธิ์เดชที่จะช่วยให้เราทำสิ่งที่จำเป็นต้องทำได้สำเร็จ

เราเป็นเถาอรุ่นท่านทั้งหลายเป็นกิ่งผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขาผู้นั้นจะเกิดผลมากเพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่าน จะทำสิ่งใดไม่ได้เลย

ยอห์น 15.5

ฉันเชื่อว่า ยอห์น 15.5 เป็นข้อพระคัมภีร์ที่สำคัญข้อหนึ่งที่เดียว ถ้าเรา เข้าใจข้อพระคัมภีร์ข้อนี้ มันจะช่วยให้เราเข้าใจเรื่องอื่นๆ ได้อีกมากมาย ข้อนี้ บอกให้เราเห็นว่า ถึงแม้พระเจ้าจะเรียกหรือบัญชาให้เราทำอะไรบางอย่าง เราก็ยังทำ สิ่งนั้นไม่ได้ จนกว่าเราจะเข้ามาพึ่งพาในพระองค์ พระองค์ต้องการให้เราเกิดผลที่ดี ให้เราทำสิ่งที่ดี แต่เรายังไม่สามารถทำได้จนกว่าเราจะเข้าพึ่งพาในพระองค์ อย่างสิ้นเชิง การยกโทษให้คนที่ทำร้ายเราได้อย่างรวดเร็ว นั่นถือเป็นผลที่ดี และเป็นสิ่งที่ทำให้พระเจ้าชอบพระทัย แต่เรายังไม่สามารถทำได้จนกว่าเราจะ ทูลขอความช่วยเหลือและกำลังจากพระองค์เสียก่อน

คุณกำลังรู้สึกท้อใจเพราะว่าพยายามทำอะไรบางอย่างซึ่งเชื่อว่าเป็น น้ำพระทัยพระเจ้า และเชื่อว่าเป็นสิ่งที่คุณควรทำ แต่มันกลับไม่เกิดผลเลย ใช่หรือไม่? บางที ปัญหาของคุณอาจจะเป็นเพราะคุณพึ่งพาในความสามารถ ของตนเอง และคุณมีทัศนคติไม่ยอมพึ่งพาพระเจ้า ทำไมเราถึงชอบทำสิ่งต่างๆ ด้วยตัวเองและไม่ต้องการความช่วยเหลือจากใครเลย? เหตุผลง่าย ๆ ก็คือเพราะ เราอยากได้ความดีความชอบ และอยากภูมิใจในผลงานของตัวเอง แต่พระเจ้า ต้องการให้เราสรรเสริญพระองค์สำหรับชัยชนะทุกอย่างของเรา และชอบพระคุณ พระองค์ที่ทรงอนุญาตให้เราเป็นภาชนะของพระองค์ในการสร้างผลงานเหล่านั้น

เราอาจอยากทำในสิ่งที่ถูกต้อง แต่ก็ล้มเหลวไม่ได้ลงมือไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง พระคัมภีร์กล่าวว่า วิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังของเรายังอ่อนกำลังอยู่ (มธ. 26.41) เป็นเรื่องสำคัญที่เราต้องเรียนรู้ว่า การเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อทูลขอ ความช่วยเหลือจากพระองค์ก่อนที่จะเริ่มทำโครงการทุกอย่างนั้นเป็นสิ่งที่ เป็นประโยชน์ต่อเรา มันจะช่วยให้เราไม่ต้องสูญเสียความพยายาม และท้อใจ กับความล้มเหลว ที่สำนักงานของเรา เรียบันทึกรายการโทรทัศนมากมาย หลายพันรายการ แต่ไม่เคยมีรายการใดเลยที่เราไม่ได้ร่วมกันอธิษฐานขอ

ความช่วยเหลือจากพระเจ้า ฉันต้องเสียเวลาไปหลายปีกว่า จะเรียนรู้ว่า การงานแห่งเนื้อหนังนั้นไม่ได้ผล สิ่งเดียวที่ได้ผลคือการพึ่งพาในพระเจ้า

ฉันจำเหตุการณ์ทำนองนี้ได้ดี คือทุกครั้งที่ฉันไปโบสถ์และมีโอกาสได้ฟังคำเทศนาที่มีฤทธิ์เดชมากจนทำให้ฉันรู้สึกสำนึกผิดในวิญญาน และตัดสินใจว่าฉันต้องเปลี่ยนแปลงชีวิต พอฉันกลับไปบ้าน ฉันก็พยายามเปลี่ยนแปลงทุกอย่างใหม่ แต่ก็ล้มเหลวไปเสียทุกครั้ง เรื่องนี้ทำให้ฉันสับสนมาก จนกระทั่งในที่สุดฉันก็พบว่าฉันไม่ได้ให้พระเจ้าเข้ามามีส่วนร่วมในแผนการเหล่านั้นเลย ฉันคิดเอาเองว่า เพราะสิ่งที่ฉันตั้งใจทำนั้นเป็นน้ำพระทัยของพระองค์ ฉันก็ต้องประสบความสำเร็จอยู่แล้ว แต่ฉันได้รับบทเรียนว่า ไม่มีอะไรที่จะประสบความสำเร็จได้ ถ้าเราไม่ยอมพึ่งพาในพระองค์ที่จะช่วยเหลือให้เราประสบความสำเร็จ และถวายเกียรตินั้นแด่พระองค์เมื่อเราได้ทำสำเร็จแล้ว

ฉันเชื่อว่าหลายคนซึ่งรักพระเจ้าอย่างแท้จริง กำลังรู้สึกท้อถอยเกือบทุกครั้งที่เราพยายามจะเป็นคริสเตียนที่ดี เพราะเขาไม่เข้าใจถึงความจริงข้อนี้ ฉันสูญเสียเวลาเปล่าไปหลายปีในการพยายามทำตัวเป็นคนดีโดยที่ไม่ได้พึ่งพาในพระเจ้า ให้พระองค์ประทานความสามารถแก่ฉันที่จะทำอย่างนั้นได้ พระคัมภีร์เต็มไปด้วยข้อความบ่งบอกถึงความสำคัญของการพึ่งพาในพระเจ้า มีตัวอย่างของผู้คนมากมายที่ล้มเหลวเพราะไม่พึ่งพาพระเจ้า และมีตัวอย่างของคนทีประสบความสำเร็จเพราะการพึ่งพาในพระองค์

อิสยาห์บอกให้ประชากรอิสราเอลเลิกไว้วางใจในมนุษย์ที่อ่อนแอ เประบางและต้องตาย ผู้ซึ่งล้มหายใจของเขายู่ในจมูกเพียงแค่ชั่วครู่ชั่วยาม (อิสย. 2.22) พระเจ้าต้องการให้เราพึ่งพาในพระองค์เพื่อพระองค์จะประทานชัยชนะให้แก่เราได้ สิ่งที่พระองค์อยากบอกเราผ่านทางคำของผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ก็คือ ทำไมเราต้องไว้วางใจในมนุษย์ที่อ่อนแอ ทั้งๆ ที่เราสามารถไว้วางใจในพระเจ้าได้?

ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ก็มีถ้อยคำคล้ายกัน สำหรับคนที่ท่านทำพันธกิจด้วย ท่านกล่าวว่า เราจะถูกลापแซงถ้าเราไว้วางใจในมนุษย์ที่เประบาง และหันหลังให้กับพระเจ้า แต่เราจะได้รับพระพรเมื่อเราเชื่อ พึ่งพา และไว้วางใจในพระเจ้า ผากความหวังและความมั่นใจไว้ในพระองค์ (ยรม. 17. 5.7)

อัครทูตเปาโลเขียนจดหมายไปยังชาวกาลาเทีย และถามพวกเขาว่า

เมื่อเริ่มต้นชีวิตฝ่ายวิญญาณโดยพระวิญญาณบริสุทธ์แล้ว พวกเขากลับคิดว่า จะสามารถบรรลุถึงความสมบูรณ์แบบใดโดยการไว้ใจในเนื้อหนังอย่างนั้นหรือ? (กท. 3.3) คำตอบที่ชัดเจนอยู่แล้วก็คือ ไม่ใช่ พวกเขาทำอย่างนั้นไม่ได้ เปาโลรู้ว่า พวกเขาจะล้มเหลว ไม่สามารถก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณได้ หากไม่ดำเนินต่อไปโดยการพึ่งพาในพระวิญญาณบริสุทธ์ และเราก็จะล้มเหลว ในทุกสิ่งที่เราพยายามทำด้วยเช่นกัน รวมทั้งการยกโทษให้แก่ศัตรูของเรา ถ้าเราไม่ยอมพึ่งพาในพระเจ้าเพื่อให้มีกำลังที่จะทำได้สำเร็จ

ดังนั้น เราได้เห็นไปแล้วว่า ขั้นตอน 3 ประการแรกในกระบวนการยกโทษนั้น ได้แก่ การมีใจปรารถนา การตัดสินใจ และการพึ่งพา เมื่อคุณทำทั้งสามข้อนี้ ครบแล้ว คุณก็สามารถทำในข้อถัดไปได้

อธิษฐานเพื่อศัตรูของคุณ

พระเจ้าไม่ได้สั่งให้เราเพียงแค่อธิษฐานเพื่อศัตรูของเราเท่านั้น แต่เรา ต้องอวยพรและไม่ แข่งด่าเขาด้วย ว้าว! ฟังดูเหมือนไม่ยุติธรรมเลยนะ เห็นด้วยไหม? จะมีใครที่อยากอธิษฐานให้ศัตรูของตัวเองได้รับพรบ้างนะ? คงไม่มีใครในพวกเราที่จะยอมทำแบบนั้นแน่ถ้าเราว่ากันตามความรู้สึก แทนที่จะ ดำเนินตามพระวจนะของพระเจ้า

ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ ช่มเหงท่าน ทำดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตก แก่คน ชอบธรรมและคนอธรรม

ข้อความนี้ไม่ได้หมายความว่า ให้เรายอมเป็นพรมเช็ดเท้า ปล่อยให้ใครมาเหยียบย่ำเราอย่างไรก็ได้โดยไม่ต้องลุกขึ้นมาเผชิญหน้ากับพฤติกรรมแย่ๆ ของเขาเลย การยกโทษให้แก่ศัตรูของเราเป็นเรื่องทำที่ในใจ และการปฏิบัติของเราต่อเขา พระเยซูไม่เคยปฏิบัติไม่ดีเพื่อแก้แค้นคนที่ปฏิบัติไม่ดีต่อพระองค์ พระองค์ทรงเผชิญหน้ากับเขาด้วยวิญญานที่อ่อนสุภาพ แล้วอธิษฐานเพื่อเขา และรักเขาต่อไป

เราต้องไม่ตอบแทนความชั่วด้วยความชั่ว หรือด่าตอบการด่า (1 ปต.3.9) (เอ๊ย!) แต่ในทางตรงกันข้าม เราต้องอธิษฐานเพื่อสวัสดิภาพ ความสุข การปกป้องคุ้มครองของเขา และมีใจสงสารและรักเขาอย่างแท้จริง ฉันคิดว่า ข้อนี้แสดงให้เห็นอีกครั้งหนึ่งว่า เราควรใส่ใจในสิ่งที่ศัตรูของเรากระทำความร้ายต่อตัวเขาเอง มากกว่าส่วนที่เขากระทำต่อเรา ไม่มีใครทำร้ายเราได้จริงๆ หรือ? ถ้าเราเชื่อฟังพระเจ้าและไว้วางใจในพระองค์ เขาอาจทำร้ายความรู้สึกของเราได้ แต่พระเจ้าทรงพร้อมเสมอที่จะเยียวยาเรา

จงอธิษฐานขอให้เขาได้รับการสำแดงจากพระเจ้าถึงเรื่องพฤติกรรมของเขา เพราะเขาอาจถูกหลอกลวงและยังไม่รู้ตัวว่าตนเองกำลังทำอะไรอยู่ จงอวยพรศัตรูของคุณโดยการพูดถึงเขาในแง่ดี ช่วยกลบเกลื่อนความผิดของเขาไว้ และอย่านำไปบอกต่อ หรือเปลวไปนินทาเขา

ฉันคิดว่า การไม่ได้อธิษฐานเพื่อศัตรูคือองค์ประกอบสำคัญอันหนึ่งที่ทำให้กระบวนการยกโทษของเราล้มเหลว เราเริ่มต้นด้วยความตั้งใจที่จะยกโทษ แต่เราข้ามขั้นตอนที่สำคัญยิ่งข้อนี้ไป ทั้งๆ ที่มันเป็นสิ่งที่พระเจ้าสั่งให้เราทำ ทำให้เราไม่ประสบความสำเร็จ เช่นเดียวกับพวกเราส่วนใหญ่ ฉันเองก็เคยได้รับความเจ็บช้ำมาอย่างรุนแรงจากมือของคนที่ฉันเคยคิดว่าเป็นเพื่อน และฉันต้องยอมรับว่าการอธิษฐานขอให้เขาได้รับพรนี้เป็นเรื่องที่ต้องกัดฟันทำเลยทีเดียว แต่ฉันเชื่อมั่นมันเป็นสิ่งที่ถูกต้องซึ่งเราสมควรทำ คนที่ยกโทษยอมได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้า และเป็นตัวแทนสะท้อนให้เห็นถึงพระเจ้าได้เป็นอย่างดี

คุณจะเริ่มอธิษฐานเพื่อศัตรูของคุณในวันนี้ไหม? คุณจะฝึกปฏิบัติตามหลักการข้อนี้ จนมันกลายเป็นปฏิกิริยาตอบสนองอย่างแรกของคุณในเวลาที่คุณต้องพบกับเรื่องที่ทำให้เสียใจหรือไม่? ถ้าคุณเต็มใจทำ คุณจะทำให้พระเจ้าประทับใจ

ของพระเจ้าและใบหน้าของคุณเองมีรอยยิ้ม ทุกครั้งที่เราเชื่อฟังพระเจ้า เรากำลังทำความดีต่อตัวเอง

ขั้นตอนสุดท้ายในกระบวนการยกโทษคือ การพยายามเข้าใจถึงอารมณ์ของตัวเองในการตอบสนองต่อความคิดที่จะยกโทษให้แก่ผู้อื่น กล่าวง่าย ๆ ก็คือ อารมณ์ของคุณอาจแตกกระเจิงไม่สามารถควบคุมได้ อารมณ์ความรู้สึกเป็นสิ่งที่มีความคิดเป็นของตนเอง ไม่มีใครสามารถควบคุมมันได้ แต่มันจะควบคุมเราฉันได้เขียนหนังสืออีกเล่มหนึ่งชื่อว่า ดำเนินชีวิตแบบก้าวข้ามความรู้สึก ซึ่งฉันอยากแนะนำให้คุณหามาอ่าน เพื่อจะได้เข้าใจถึงอารมณ์ความรู้สึกของคุณได้ดีขึ้น

อารมณ์ของเราไม่มีทางจะหมดหายไปอย่างสิ้นเชิงหรอก เราต้องเรียนรู้ที่จะควบคุมมัน เราต้องเรียนรู้ที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง ถึงแม้เราจะไม่รู้สึกละเลยจะทำก็ตาม ฉันได้เรียนรู้จากประสบการณ์ว่า ถึงแม้ฉันจะโกรธเคือง ฉันก็ยังสามารถพูดคุยและปฏิบัติต่อเขาดีๆ ได้ ในขณะที่ฉันกำลังพยายามร่วมมือกับพระเจ้าในการที่จะยกโทษให้แก่เขา การค้นพบเรื่องนี้ถือว่าสำคัญมากสำหรับฉัน เพราะฉันเคยเสียเวลาเปล่าไปหลายปีด้วยการโกรธและมึนตึ๊งไม่ยอมพูดกับเขาครั้งละหลายๆ วันจนกว่าความรู้สึกของฉันจะดีขึ้น ฉันไม่รู้ว่ำนั่นจะต้องใช้เวลาานเท่าไร บางครั้งก็เป็นช่วงสั้นๆ ถ้าเทพเข้ามาขอโทษฉันอย่างรวดเร็ว แต่ถ้าเขาไม่ได้ขอโทษเพราะเขาคิดว่าเขาไม่ผิด หรือเขาไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าได้ทำอะไรผิด ฉันก็โกรธไปหลายวัน บางครั้งหลายสัปดาห์ก็มี สุดท้าย เมื่อฉันได้รับคำขอโทษและรู้สึกอารมณ์ดีขึ้น ฉันก็ปฏิบัติต่อเขาดีขึ้น การทำแบบนี้ทำให้ความรู้สึกกลายเป็นผู้ควบคุมชีวิตของฉันแทนที่ฉันจะควบคุมอารมณ์ นั่นไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้าสำหรับเราเลย

การที่เราโกรธเมื่อคู่ครองของเราทำความผิดเล็กๆ น้อยๆ และทำให้เราโกรธนั้นก็เป็นเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าเขาทำเรื่องใหญ่ๆ ละ? มีความผิดอะไรใหม่ที่ร้ายแรงเกินกว่าที่เราจะยกโทษให้เขาได้? ฉันขอเล่าเรื่องให้คุณฟังสองเรื่อง แล้วให้คุณเป็นคนตัดสินใจ ขอให้ท่านและลองคิดดูว่า ถ้าเป็นคุณ จะตอบสนองต่อสถานการณ์เหล่านี้อย่างไรดี?

หลายปีมาแล้ว จินเจอร์ สตาเซ ผู้จัดการใหญ่ฝ่ายสื่อขององค์การพันธกิจจอยซ์ ไมเออร์ ต้องเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบากในชีวิตแต่งงานของเธอ

เธอกับทิม สามี เห็นชอบที่จะให้แบ่งปันเรื่องราวของเขาในหนังสือเล่มนี้ เพราะทั้งสองคนต้องการช่วยเหลือผู้ที่เจ็บช้ำ จินเจอร์ รู้สึกเห็นอกเห็นใจ ผู้หญิงที่พบกับความเจ็บช้ำในชีวิตแต่งงานเป็นพิเศษ ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่เล่าจากคำพูดของเธอเอง

* * *

เราเป็นคู่รักกันมาตั้งแต่มหาวิทยาลัย แต่งงานกันมาสิบห้าปีและมีลูกสาวที่น่ารักสองคน เขาคือเพื่อที่ดีที่สุดของฉัน และชีวิตเรากำลังไปได้ดี ฉะนั้นเมื่อฉันพบความจริงว่าสามีของฉันเสพติดภาพโป๊ ภาพฝันถึงความเป็นคนดีของเขา รวมทั้งความสัมพันธ์ของเราก็แตกสลายไป

เราไม่ได้เป็นคู่รักที่มีความสุขกันอย่างที่ฉันคิดเลย เราเป็นสมาชิกที่กระตือรือร้นในโบสถ์ของเรา ฉันทำงานรับใช้ในพันธกิจ ทุกอย่างทั้งหมดนี้เป็นเรื่องฉาบฉวยแค่นั้นหรือ? ฉันรู้สึกเหมือนทุกอย่างกำลังพัง ฉันถูกทรยศ

ความรู้สึกที่ฉันมีอยู่ตอนนั้นมันรุนแรงมาก เหวี่ยงจากอาการช็อค กลายเป็นรังเกียจ แล้วรู้สึกเจ็บปวดใจ ผู้ชายคนที่ฉันร่วมชีวิตด้วย คนที่ฉันคิดว่ารู้จักดีที่สุดในโลก ทำกับฉันแบบนี้ได้อย่างไร? นี่ฉันถูกหลอกหลวงมาตลอด? แล้วเขายังโกหกเรื่องอะไรอีกไหม? ท่ามกลางอารมณ์ปั่นป่วนรุนแรงนั้น ความโกรธกำลังหยั่งรากลึกกลงไปในใจของฉัน

ฉันโกรธเขาเป็นฟินเป็นไฟที่เอาเรื่องน่าขยะแขยงอย่างนี้เข้ามาในบ้าน และชีวิตสมรสของเรา บางคนอาจจะบอกว่าเขายังไม่ได้นอกใจฉันเลยนะ แต่สำหรับฉัน มันไม่ใช่เรื่องที่ต้องถามกันอีกแล้ว ในขณะที่ฉันคิดว่าเขาทั้งรักทั้งใคร่ในตัวฉันหมดหัวใจ แต่มันกลับไปอยู่ที่คนอื่น เขาหมกมุ่นอยู่กับภาพของผู้หญิงคนอื่น ภาพตกแต่งอันสวยเป๊ะจากจินตนาการ ซึ่งไม่ได้มีอยู่จริงในโลก แล้วฉันจะไปสู้กับพวกเธอเหล่านั้นได้อย่างไร? ฉันจะยกโทษให้เขาได้อย่างไร? ทำไมต้องพยายามที่จะยกโทษด้วย?

เขาเองก็กำลังสับสนวุ่นวายด้วย ความลับที่เขาเก็บซ่อนมานานตอนนี้ถูกเปิดโปงแล้ว เขารู้สึกละอายใจ หวาดหวั่น แต่ก็รู้สึกโล่งใจอยู่ในที เขาสัญญาว่า

ยินดีไปบำบัดรักษาหรือทำอะไรก็ได้ แต่ฉันไม่สนใจคำพูดของเขาเลย ฉันยังจะไว้ใจเขาได้อีกหรือ? ฉันเป็นคนแข็งแรงกร้าว และไม่ยอมให้ใครมาหลอกซ้ำสอง ฉันเก็บตัวอยู่ในความโกรธ และต้องไม่ให้อภัยเขา นั่นแหละคือจุดที่ปลอดภัยที่สุดแล้ว ทั้งหมดนี้จะปกป้องฉันไว้ไม่ให้ต้องเจ็บปวดซ้ำอีก

การที่ฉันโกรธก็มีเหตุผลอยู่แล้ว ในเรื่องภาพไปนั้น มีคน que คิดต่างกัน อยู่สองฝ่าย บางคนมองว่านี่เป็นเรื่องที่ไม่ได้มีพิษภัยอะไร ไม่มีใครตกเป็นเหยื่อ ไม่มีอะไรที่ต้องมาเสียอกเสียใจเลย อีกฝ่ายหนึ่งมองว่า เรื่องนี้ร้ายแรงถึงจะเป็นที่สุด มันเป็นปัญหาของคนจิตวิปริต และเป็นเรื่องต่ำช้าไม่ควรที่คริสเตียนจะมานั่งถกกัน

เมื่อสิ่งที่น่าเกลียดเช่นนี้เข้ามาปะทะในชีวิตของฉัน ฉันรู้ว่าความคิด ทั้งสองด้านต่างก็ผิด ฉันคือเหยื่อของเรื่องนี้ และฉันก็พยายามค้นหาคนอื่น ที่ตกเป็นเหยื่อเหมือนกัน ยังมีคริสเตียนอีกหลายคน que คิดว่าเขาไม่อยากจะมาจัดการกับเรื่องเลวร้ายแบบนี้กำลังทุกข์ทรมานอยู่อย่างเงียบๆ ฉันจะไม่เมินหน้าไปจากเรื่องนี้ และฉันก็จะไม่เงียบเรื่องนี้แน่นอน

ตอนนี้มีสิ่ง que ฉันต้องตัดสินใจเลือก ชีวิตคู่ของเราจะรอดพ้นผ่านเรื่องนี้ไปได้หรือไม่? ฉันอยากให้เรายู่รอดไหม? เรื่องนี้จะส่งผลกระทบต่อลูกๆ ของเราอย่างไร? ฉันเป็นห่วงพวกเขามากที่สุด

ไม่ว่าคุณ จะตระหนักหรือไม่ก็ตาม เราไม่สามารถเก็บความโกรธไว้ใช้กับคนบางคน โดยไม่ให้พิษร้ายของมันเป็นลูกลามไปสู่คนอื่นๆ ในชีวิตของเราได้ ฉันยอมไม่ได้ที่จะปล่อยให้ความรู้สึกเจ็บปวดส่งผลกระทบต่อจนทำให้ฉันไม่อาจเป็นแม่ที่ดีสำหรับลูกสาวทั้งสองคน หรือปล่อยให้มันกลายเป็นตัวขัดขวางการทรงเรียกของพระเจ้าในชีวิตของฉันได้

พระคริสต์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของฉันเสมอ และฉันต้องสงบจากอารมณ์โกรธให้นานพอ เพื่อจะให้พระองค์สามารถเป็นที่ลี้ภัยสำหรับฉันได้ ในความเจ็บปวด ฉันได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ทรงสำแดงทิศทางให้เห็นอย่างชัดเจน สิ่ง que พระองค์ทรงเรียกร้องให้ฉันทำนั้น สำคัญยิ่งกว่าความโกรธและความเยอหยิ่งของฉัน นั่นคือคำตอบเดียวที่ ได้รับ พระองค์ทรงเรียกร้องให้ฉันยกโทษให้เขา

ฉันรู้ว่าฉันไม่เข้มแข็งพอหรอกที่ จะทำเช่นนั้น แต่การยกโทษให้ทีม

คือเมล็ดยกโทษที่ฉันต้องค่อยๆ หวานเพื่อให้มันงอกงามขึ้นมาเป็นการเยียวยา มันเรื่องที่ต้องตัดสินใจทำ ไม่ใช่เรื่องของความรู้สึก และพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะสถิตอยู่เคียงข้างฉันตลอดเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าไม่ได้เรียกร้องให้ฉันไว้วางใจของฉัน แต่ให้ฉันไว้วางใจในพระองค์ ฉันจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้ทรงยกโทษให้แก่ฉันมากมายได้อย่างไร?

มันเป็นเรื่องที่ต้องตัดสินใจทำเป็นรายวันเลยทีเดียว เป็นการตัดสินใจที่ยากด้วย แต่พระเจ้าทรงสถิตย์ชื่อย่างแท้จริง ถึงแม้บางครั้งเราจะไม่ลืดยชื่อ พระองค์ทรงนำเราไปพบกับผู้ให้คำปรึกษาคริสเตียนคนหนึ่ง และได้พบกับกลุ่มดูแลชีวิตกลุ่มหนึ่ง แล้วเมล็ดยกโทษที่ฉันหวานไว้ ก็ค่อยๆ งอกงามขึ้นมาช้าๆ จนกลายเป็นต้นไม้แห่งการเยียวยาที่เติบโตเต็มที่

อีกสิบกว่าปีต่อมา เราเป็นคู่รักกันมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่งงานกันมากกว่ายี่สิบห้าปีแล้ว และมีลูกสาวที่น่ารักสองคนซึ่งรักพระเจ้า เขาคือเพื่อนที่ดีที่สุดของฉัน และชีวิตของเราดำเนินไปด้วยดี ความรักของเรายังห่างไกลจากคำว่าสมบูรณแบบนิก แต่มันเข้มแข็งกว่าที่เคยเป็นมา เราพยายามพูดคุยสื่อสารกัน เราไว้วางใจในพระเจ้า และยกโทษให้กันและกันทุกวัน

* * *

โจนาส เบเลอร์ เติบโตมาเหมือนกับเด็กส่วนใหญ่ในกลุ่มอามิช ซึ่งเคร่งครัดศาสนามาก พวกเขารักพระเจ้าและครอบครัว มีจริยธรรมในการทำงานที่ดี และมีลักษณะโดดเด่นซึ่งหลายคนเรียกว่าเป็นเอกลักษณ์ของชุมชนอามิชนั่นก็คือ พวกเขาเข้าใจซาบซึ้งถึงฤทธิ์เดชของการยกโทษอย่างน่าอัศจรรย์ใจทีเดียว

โจนาส ออกจากชุมชนอามิชเพื่อติดตามหาความฝันของเขา เขาอยากเป็นเจ้าของร้านซ่อมเครื่องยนต์ หลายคนเคยได้ยินโจนาสพูดเสมอๆ ว่า "ผมรักแรงม้าของเครื่องยนต์ มากกว่าม้าจริง" เขาแต่งงานกับแอนน์ ผู้เป็นภรรยาที่น่ารักหรือที่ในทุกวันนี้ ผู้คนรู้จักกับเธอในนาม "ป้าแอนน์" เจ้าของกิจการร้านขนมเพรทเชลนัมซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกมากกว่า

โจนาส กับแอนน์ ใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายอยู่ในฟาร์มของครอบครัวแอนน์ ทั้งสองอยู่กินด้วยกันอย่างมีความสุขมาตลอด โจนาสเป็นช่างยนต์ ส่วนแอนน์ ก็สละเวลานอกอยู่กับการเลี้ยงดูลูกสาวเล็กๆ สองคน ลาวอนน่า และ แอนน์ ในฐานะที่ ทั้งสองเป็นสมาชิกกรุ่นก่อตั้งของคริสตจักรที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว เวลาว่างส่วนใหญ่ของทั้งสองจึงใช้ไปกับการร่วมรับใช้เคียงข้างศิษยาภิบาล ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของโจนาส ศิษยาภิบาลต้องอาศัยครอบครัวเบเลอรี่ให้ช่วยงานในตำแหน่งศิษยาภิบาลอนุชน แต่ความสุขที่ทั้งสองได้รับในช่วงเวลาเหล่านั้น กำลังจะแปรเปลี่ยนไปเป็นความมืดมิดอันน่าสยดสยอง ซึ่งทั้งแอนน์และโจนาส ยอมรับว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นแทบจะพรากเอาชีวิตไปจากเขาทีเดียว

แอนน์ กับโจนาส เริ่มเห็นห่างจากกันในช่วงที่ทั้งสองต่างกำลังโศกเศร้ากับอุบัติเหตุครั้งเลวร้าย จนทำให้พวกเขาต้องสูญเสียแอนน์ ลูกสาวอายุสิบเก้าเดือนไป แอนน์พบกับความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง ศิษยาภิบาลของโจนาส ได้อธิษฐานร่วมกับแอนน์ในวันอาทิตย์วันหนึ่งในเรื่องที่เธอตกอยู่ในอาการซึมเศร้า เพราะความตายของแอนน์ หลังจากการอธิษฐานครั้งนั้น เขาเชื่อเชิญให้แอนน์ โทรปรึกษาเขาได้ตลอด เมื่อแอนน์เล่าให้โจนาสฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้น เขารีบตอบตกลง เพราะเห็นว่าน่าจะเป็นความคิดที่ดีที่จะให้แอนน์ไปพบปะปรึกษา กับศิษยาภิบาล เพราะตอนนั้นโจนาสเองก็หมดหนทางที่จะช่วยแอนน์ แต่ถ้าให้เพื่อนซึ่งเป็นศิษยาภิบาลเข้ามาช่วยก็น่าจะเป็นเรื่องดี

ตั้งแต่แรก แอนน์ก็รู้สึกว่ามีบางอย่างที่ไม่ค่อยชอบมาพากลกับการไปพบศิษยาภิบาล เธอเล่าเหตุการณ์พบปะกันครั้งหนึ่งไว้ในหนังสือชื่อ จุดพลิกของความเชื่อ ไว้ว่า "ฉันไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ช่างมีความสุขเหลือเกินที่ได้พูดถึงเรื่องของแอนน์ ได้เล่าถึงเหตุการณ์ในวันที่เธอเสียชีวิต เล่าถึงสิ่งที่ฉันรู้สึก... เมื่อถึงเวลาที่ฉันต้องกลับบ้าน... ศิษยาภิบาลได้เข้ากอดฉันไว้นานทีเดียว แต่ในครั้งนี่เมื่อฉันเงยหน้าขึ้นมองดูเขา... เขาจูบฉัน... สุดท้ายเขาดึงฉันออกไปข้างๆ และพูดว่า "ผมเห็นได้ชัดเลยนะ แอนน์ ว่าคุณมีความต้องการบางอย่างในชีวิตของคุณ ซึ่งโจนาสตอบสนองไม่ได้ แต่ผมให้คุณได้นะ" เมื่อฉันวิ่งกลับไปที่รถ ดูเหมือนมีสิ่งเดียวเท่านั้นที่ดังก้องอยู่ในความคิดของฉัน นั่นคือ ฉันจะบอกเรื่องนี้ให้โจนาสรู้ไม่ได้เป็นอันขาด... เขาต้องไม่เชื่อฉันแน่"

การเก็บความลับเรื่องนี้ไว้ กลับกลายเป็นความผิดพลาดอันร้ายแรงไป เมื่อไม่มีใครคอยให้คำแนะนำแก่แอนน์เลย เธอก็ยอมตกเป็นเหยื่อคำลวงของเขาได้โดยง่าย ตลอดเวลาหกปีที่ทั้งสองแอบมีอะไรกันนั้น โจนาสไม่เคยนึกสงสัยความสัตย์ซื่อของเพื่อนสนิทของเขาเลยแม้แต่ชนิด เขาไม่เคยนึกระแวงเลยว่าเพื่อนรักได้แย่งเอาภรรยาของเขาไปเป็นของตัวเองไปแล้ว

สุดท้ายเมื่อแอนน์สามารถสลัดหลุดจากความสัมพันธ์นั้นได้ เธอรู้ตัวว่าต้องเล่าความจริงทั้งหมดให้โจนาสฟัง โจนาสเล่าว่า "ผมมองผนังห้องอย่างเลื่อนลอยหลังจากที่เธอเดินออกไปแล้ว... ความคิดของผมลอยวน เข้าไปในห้วงมืด... ผมได้แต่อธิษฐานว่า "ข้าแต่พระเจ้า โปรดอย่าให้ข้าพระองค์ได้เห็นเช้าของวันใหม่อีกเลย"

วันต่อมา โจนาสโทรหาผู้ให้คำปรึกษาคนหนึ่งซึ่งเพิ่งมาเทศนาที่โบสถ์ของเขา และเล่าให้ที่ปรึกษาฟังถึงสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมด การโทรศัพท์ครั้งนั้น ได้ช่วยนำเขากลับสู่เส้นทางแห่งการให้อภัย ซึ่งไม่เพียงแต่จะช่วยเยียวยาโจนาสเท่านั้น แต่ยังเป็นการเยียวยาทุกคนในครอบครัวของเขาอีกด้วย ที่ปรึกษาบอกอย่างกับโจนาส ซึ่งเป็นสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขาตลอดไปเป็นนิรันดร์ เขาบอกโจนาสว่า "ทางเดียวที่คุณจะรักษาครอบครัวไว้ได้ก็คือ คุณต้องรักภรรยาของคุณเหมือนอย่างที่คุณรักพระเจ้า"

สำหรับบางคน ถ้อยคำแบบนี้คงไม่มีพลังมากพอที่จะช่วยทำให้คนที่ถูกเพื่อนทรยศหักหลังสงบใจลงได้ แต่สำหรับโจนาสถือว่าเพียงพอแล้ว เขาสรุปสาเหตุที่ช่วยให้เขาสามารถยกโทษได้ว่าเป็นเพราะถ้อยคำนี้เอง "เพราะความเชื่ออันลึกซึ้ง และประเพณีแห่งความเชื่อที่ผมได้รับการเลี้ยงดูมา ทำให้ผมแสวงหาพระเจ้าลึกลงไปในจิตวิญญาณ และผมได้พบว่าพระเจ้าทรงประทานพระคุณ ช่วยให้เราสามารถกระทำในสิ่งที่ตนเองไม่เคยคิดว่าสามารถทำได้มาก่อน... มันคือความหวังเดียวที่ผมเหลืออยู่ นั่นคือ ผมต้องค้นพบให้ได้ว่าพระเจ้าทรงรักผมอย่างไร เพื่อผมจะสามารถรักภรรยาของผมได้แบบเดียวกันด้วย"

พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้โจนาสเข้าใจถึงความรักของพระองค์จริงๆ ทำให้โจนาสสามารถแสดงความรักต่อแอนน์ และยกโทษให้แก่เธอได้ เพราะการยกโทษที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เราทุกคนนั่นเอง แต่โจนาสเล่าต่ออีกว่า

การฟื้นฟูครอบครัวของเขานั้นไม่ได้เสร็จสิ้นในเวลาชั่วข้ามคืน เขาบอกว่า "ในท่ามกลางความเจ็บปวด ความสับสน และการท้อใจนั้น ผมทำสัญญากับตัวเองว่า... ไม่ว่าผมจะรู้สึกอย่างไร ผมจะทำอย่างเต็มที่เพื่อให้เดินหน้าไปได้ ... มันอาจฟังดูเป็นเรื่องที่ดีในตอนนี่เพราะทุกอย่างจบลงอย่างมีความสุข แต่ในตอนนั้น ความรู้สึกท้อใจเกิดขึ้นกับผมครั้งแล้วครั้งเล่า การเยียวยาจากเรื่องแบบนี้ไม่ได้หมายความว่า คุณจะต้องมีชีวิตสมรสที่ปราศจากความเจ็บปวด แต่การรื้อฟื้นก็สามารถเกิดขึ้นได้ ทุกครั้งที่ผมมีโอกาสได้แนะนำตัวภรรยาของผม ผมชอบแนะนำว่าเธอคือ... เพื่อนสนิทที่สุด ภรรยาของผม และแม่ของลูกๆ ของผมทุกคน และคุณยายของหลานๆ ของผมทุกคน ในช่วงเวลาที่กำลังก้าวผ่านความมืดมนนั้น ผมฝันไว้ว่า วันหนึ่งผมจะสามารถเป็นพยานได้ว่า

"ความฝันของผมเป็นจริงได้ ก็เพราะความรักของพระคริสต์"

* * *

หลายๆ คนซึ่งอยู่ในทั้งสองเรื่องข้างบนนี้ต้องเผชิญหน้ากับสถานการณ์ทำร้ายชีวิตของพวกเขา ซึ่งนำไปสู่ความรู้สึกเจ็บช้ำน้ำใจและความเจ็บปวด ถ้าเขาจะถอดใจและทิ้งการแต่งงานไปเสียก็ได้ แต่ขอบคุณพระเจ้า โดยพระคุณและพระเมตตาของพระองค์ พวกเขาเต็มใจและสามารถที่จะยกโทษได้ มันเป็นเรื่องที่น่าทึ่ง และแน่นอนเรากำลังรับใช้พระเจ้าผู้นำที่ เราสามารถขอบคุณพระเจ้าที่ทรงประทานเครื่องมือให้เราสามารถเอาชนะความเจ็บปวดทางอารมณ์ซึ่งเกิดขึ้นอย่างในเรื่องราวที่เราได้อ่านไปแล้วนั้น ทุกสิ่งเป็นไปได้สำหรับพระเจ้าจริงๆ

ถ้าเรารู้สึกควบคุมด้วยอารมณ์ของเรา ซาดานาก็เป็นผู้ที่ควบคุมชีวิตของเราได้ ที่มันจำเป็นต้องทำก็แค่ทำให้เรามีความรู้สึกแย่ และเราก็จะเริ่มประพฤติแย่ตามไปด้วย แน่แน่นอนว่าการกระทำเช่นนี้ไม่ได้ช่วยให้อะไรดีขึ้นเลย เราจำเป็นต้องดำรงดำเนินชีวิตอยู่เหนือความรู้สึกของเรา เราสามารถยกโทษให้แก่คนที่ทำให้เราเจ็บปวดได้ ถ้าเราเต็มใจที่จะทำ เราสามารถอธิษฐานเพื่อศัตรูของเราได้ ไม่ว่าเราจะรู้สึกชอบที่จะทำหรือไม่ก็ตาม เราสามารถพูดคุยกับคนอื่นหรือเลิกพูดจาแบบแล้งน้ำใจกับเขาก็ได้ เราสามารถทำสิ่งที่เป็นน้ำพระทัย

ของพระเจ้าได้ ไม่ว่าจะเรารู้สึกอย่างไร

อารมณ์คือส่วนหนึ่งของจิตใจเรา บางมันเรามีอารมณ์ดี ทำให้เราเกิดความรู้สึกที่ดี แต่บางวันมันก็ออกอาการตรงกันข้าม มันอาจจะรับใช้พระเจ้า หรือรับใช้ซาตานก็ได้ และเราต้องตัดสินใจเลือกว่าจะให้อารมณ์ของเราทำหน้าที่แบบไหน เมื่อมีใครทำร้ายความรู้สึกของฉัน และฉันปล่อยให้ความเจ็บใจเข้ามาควบคุมพฤติกรรม เท่ากับฉันมอบตัวเองไว้ในกำมือของมาร แต่ถ้าฉันทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชา ไม่ว่าจะตัวเองจะรู้สึกอะไรอยู่ก็ตาม เท่ากับฉันกำลังฝึกใช้สิทธิอำนาจไม่เพียงแต่เหนืออารมณ์เท่านั้น แต่เหนือซาตานอีกด้วย ฉันรู้สึกสัมผัสได้ว่ามันมีฤทธิ์เดชและความอึดมอกอึดใจมากเมื่อฉันโหวในการยกโทษและอธิษฐานเพื่อคนที่ทำร้ายจิตใจฉัน ฉันรู้ว่านี่เป็นสิ่งที่เราควรทำ ไม่ว่าจะเรารู้สึกอย่างไรก็ตาม และการทำในสิ่งที่ถูกต้องจะช่วยให้เราเกิดความรู้สึกอึดใจ ลึกลงไปในวิญญาณภายในเสมอ

ความรู้สึกของคุณไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงของคุณ ความตั้งใจของคุณ เมื่อได้รับพลังหนุนจากน้ำพระทัยของพระเจ้า จะกลายเป็น "นายใหญ่" คอยกำกับดูแลการตัดสินใจของคุณ แม้ในยามที่อารมณ์ของคุณจะเปลี่ยนแปลงขึ้นๆ ลงๆ ถ้าอารมณ์เราหดหู่ เรายังหนักแน่นมั่นคงอยู่ได้ ถ้าเราตัดสินใจที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้องไม่ว่าเราจะรู้สึกอย่างไรก็ตาม ความรู้สึกของเราก็จะค่อยๆ ปรับตัวไปตามการตัดสินใจนั้น พูดังๆ ก็คือ ถ้าอยากจะทำสิ่งที่ถูกต้อง เราไม่จำเป็นต้องรอให้ความรู้สึกอยากเกิดขึ้นก่อน ให้เราลงมือทำสิ่งที่ถูกต้องก่อน แล้วความรู้สึกจะปรับตัวตามทีหลัง อารมณ์ของเราอาจจะยังขึ้นๆ ลงๆ อยู่ แต่มันจะปรับปรุงดีขึ้นเมื่อเรายืนยันที่จะเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า ขณะที่คุณกำลังทำในสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องให้คุณทำอยู่นั้น คุณสามารถไว้วางใจในพระเจ้าที่จะเยียวยาความรู้สึกที่เจ็บปวดของคุณได้

ทางที่ดีคืออย่ารอดูท่าที่ความรู้สึกของคุณเลยถ้าคุณจะตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง จงอยู่ในการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้า และในพระปัญญาของพระองค์ อย่าดำเนินตามความรู้สึกของคุณเป็นอันขาด

เราไม่อาจควบคุมการกระทำของคนอื่นได้ ยิ่งไม่อาจควบคุมได้ว่าเขาจะปฏิบัติต่อเราอย่างไร แต่เราสามารถควบคุมท่าทีตอบสนองของเราต่อการ

กระทำของเขาได้ จงอย่าให้พฤติกรรมของคนอื่นมาควบคุมคุณได้ อย่าปล่อยให้เขามาขโมยเอาความยินดีไปจากคุณ จงจำไว้ว่า ความโกรธของคุณไม่อาจเปลี่ยนพวกเขาได้หรอก แต่คำอธิษฐานสามารถเปลี่ยนพวกเขาได้

วิธีอธิษฐานเพื่อศัตรูของคุณ

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า แค่คิดก็เป็นเรื่องยากแล้วที่จะอธิษฐานเพื่อคนที่ทำร้ายจิตใจของเรา ไม่ว่าจะเขาจะเป็นเพื่อน เป็นคนแปลกหน้า หรือคนที่เรารักก็ตาม แต่มันเป็นเรื่องที่ทำได้ ไม่เพียงแค่นั้น ฉันยืนยันได้เลยว่ามันก็เหมือนกับเรื่องอื่นๆ ที่ไปนั้นแหละ คือยิ่งเราฝึกทำมันก็จะทำง่ายขึ้นเรื่อยๆ

* * *

เธเรเซเป็นคนทุ่มเททำงานหนัก เธอทำงานในแวดวงด้านการเงินมานานหลายสิบปี ในช่วงที่เธออายุสี่สิบต้นๆ นั้น เธอได้เข้าทำงานกับบริษัทชั้นนำแห่งหนึ่ง ซึ่งเสนอตำแหน่งระดับสูงให้เธอพร้อมด้วยค่าตอบแทนและผลประโยชน์ที่สูงมาก เธอทำงานกับบริษัทของเธอมาประมาณยี่สิบปี และได้รับการยอมรับนับถือจากนายจ้างและเพื่อนร่วมงานเป็นอย่างดี แม้ในช่วงที่เศรษฐกิจสั่นคลอน เธอก็ยังคงค่อนข้างมั่นใจว่าตำแหน่งงานของเธอก็ยังมั่นคงมาก แล้วนี่เธอจะยอมเสี่ยงเข้าไปทำงานใหม่ ซึ่งจะทำให้เธอเป็นเด็กใหม่ในบริษัทอย่างนั้นหรือ?

สติฟ ประธานเจ้าหน้าที่บริหารของบริษัทที่เสนองานใหม่ให้เธอ เป็นคนที่เธอเคยร่วมงานด้วยเมื่อหลายปีก่อน เธอรู้ว่าเขาเป็นเจ้านายที่ดีและเป็นคนที่ยุติธรรม เขายืนยันกับเธอว่า เธอจะได้รับการดูแลด้วยความเป็นธรรม หลังจากที่เธออธิษฐานและคิดตรึกตรองอย่างรอบคอบแล้ว เธเรเซกับสามีก็ตัดสินใจว่าเธอควรรับข้อเสนอดังกล่าว

งานใหม่ของเธอยอดเยี่ยมมาก หน้าที่รับผิดชอบของเธอก็ตรงกันกับความสามารถที่มีอยู่ เธอเติบโตได้ดีกับบริษัทใหม่ มีเพื่อนร่วมงานคนหนึ่ง

ที่ไม่ค่อยดีกับเธอเท่าไรนัก แต่ผู้หญิงที่ชื่อแจ็กก็คนนี้ก็ไม่น่าจะดีกับใครเท่าไรอยู่แล้ว ในแฟ้มบันทึกการทำงานของเธอมีแต่ข้อร้องเรียนทั้งจากเพื่อนร่วมงานและลูกน้องว่าถูกเธอกลั่นแกล้ง ทุกคนรู้ว่าเธอเป็นตัวปัญหา รวมทั้งผู้จัดการใหญ่ก็รู้ด้วย เธอพยายามเต็มที่ที่จะรักษาความสัมพันธ์กับแจ็กก็ เธอไม่รู้ลี้กั้ววลในเรื่องนี้เลย

เมื่อเวลาผ่านไป พฤติกรรมของแจ็กก็ที่มีต่อเธอเริ่มดูจะรุนแรงและร้ายกาจมากขึ้น เธอเริ่มสงสัยว่าแจ็กก็ไม่น่าอยากเห็นเธอทำงานในบริษัทนั้น วันหนึ่งในการประชุมของบริษัท แจ็กก็ทำให้เธอเซ่ชขายหน้าต่อหน้ารองประธานบริษัทหลายคน เธอโกหกเรื่องเงินก้อนใหญ่ที่หายไปจากบัญชี และโทษว่าเป็นความผิดพลาดของเธอเซ่ทั้งหมด

สองวันต่อมา เจ้านายของเธอเซ่เรียกเธอเข้าไปพบในห้องทำงานของเธอ และให้เธอออกจากงาน แจ็กก็โกหกกับเธอแบบเดียวกัน และเขาก็เชื่อคำพูดของเธอโดยไม่เปิดโอกาสให้เธอเซ่ได้ชี้แจงด้วยซ้ำ ถึงตอนนี้เธอเซ่ไม่แน่ใจว่าเธอโกรธใครมากกว่ากันระหว่างแจ็กก็ กับสติฟเธอเซ่อายุห้าสิบเอ็ดปีแล้ว แต่ต้องมาตงงาน และแวดวงการเงินก็คงไม่มีใครจ้างอายุปุนนี้

เธอเซ่กลับบ้านไปในคืนนั้นโดยความรู้สึกเหมือนทุกอย่างพังทลายไปหมด เมื่อถึงเวลาเข้านอน สามีมของเธออธิษฐานออกเสียง แล้วรอให้เธอทำแบบเดียวกันด้วย นั่นเป็นสิ่งที่ครอบครัวทำอยู่เป็นประจำทุกคืน เมื่อเธออธิษฐาน เธอเซ่รู้ว่าเธอควรอธิษฐานเพื่อแจ็กก็และสติฟ แต่เธอในตอนนั้นเธอรู้สึกเกลียดคนทั้งสองมาก ในความรู้สึกของเธอขณะนั้น เธอถูกคนทั้งสองหักหลัง ตอนนีเธอตงงาน แต่ทั้งสองคนยังคงเป็นปกติสุขเหมือนเดิม แล้วเธอยังต้องมาอธิษฐานเพื่อเขาอีก?

"พระเจ้าข้า" เธออธิษฐาน "ลูกรู้ว่าควรอธิษฐานเพื่อศัตรูที่เป็นต้นเหตุทำให้อนาคตของเราลำบากโดยไม่ใช้ความผิดของลูกเลย ลูกรู้สึกโกรธเขา และขอสารภาพต่อพระองค์ว่าลูกไม่ยอมอธิษฐานเพื่อเขาเลย แต่ก็จำเป็นต้องทำขอพระองค์ทำให้เขารู้สึกสำนึกในสิ่งที่ได้กระทำต่อลูกด้วยเถิด ในพระนามพระเยซู อาเมน"

เธอเซ่เล่าให้ฉันฟังว่า ต้องใช้เวลาถึงสองสามเดือน แต่ทุกคืนเธออธิษฐานเพื่อแจ็กก็กับสติฟ และคำอธิษฐานของเธอก็เปลี่ยนไป ไม่นานนัก

เธอเริ่มอธิษฐานเพื่อให้แฉ็คก็หายจากโรคภูมิแพ้ ซึ่งมีอาการรุนแรงมาก จากนั้นเธอก็เริ่มอธิษฐานเพื่อให้แฉ็คก็มีทัศนคติที่ดีขึ้นต่อเพื่อนร่วมงาน มีน้ำใจต่อคนอื่นมากขึ้น เธอเชื่ออธิษฐานขอให้สตีฟได้คนงานใหม่ที่ดีที่จะมาทำแทนตำแหน่งของเธอ เธออธิษฐานเพื่อบรธาคนที่เคยเป็นลูกน้องให้พวกเขาารู้สึกชอบหัวหน้านางานคนใหม่ด้วย เธออธิษฐานเพื่อปัญหาส่วนตัวบางเรื่องของเขาสงซึ่งคนทั่วไปรับรู้กันดี

ทีละเล็กทีละน้อย ความรู้สึกที่เธอเขามีต่อแฉ็คก็กับสตีฟเริ่มเปลี่ยนไป เธอเล่าว่าถึงแม้ความเจ็บปวดที่เธอได้รับจากน้ำมือของคนทั้งสองจะยังคงอยู่ แต่พิษสงของมันก็ลดลงไปเรื่อยๆ ตามเวลาที่ผ่านไป และเธอสามารถอธิษฐานขอพระเจ้าอวยพรคนทั้งสองได้อย่างจริงจัง เมื่อแฉ็คก็ถูกให้ออกจากงานในอีกสองสามปีต่อมา เธอเขาก็รู้สึกเห็นอกเห็นใจและพยายามติดต่อให้กำลังใจเธอ ไม่มีใครที่รู้สึกประหลาดใจต่อความมีน้ำใจของเธอเธอเองอีกแล้ว แต่พระเจ้าได้ทรงทำการภายในเธออย่างช้าๆ แต่แน่นอน

แล้วถ้าอย่างนั้นเราต้องอธิษฐานเพื่อศัตรูของเราอย่างไรดี? ก็อธิษฐานไปเลย ตอนเริ่มแรกคุณคงจะไม่เต็มใจทำนักหรอก แต่เช่นเดียวกับเธอเธาคคุณจะได้รับเกียรติเยียวในจิตใจของคุณ ถ้าคุณยอมเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าที่จะเชื่อฟังความรู้สึกของตัวเอง

บทที่

11

ก้นทหารไม่ให้ภัยซึ่งร่อนอยู่

ฉันยังจำเหตุการณ์ตอนไปโบสถ์ในคืนวันอังคาร เมื่อประมาณยี่สิบห้าปีมาแล้วได้ศิษยาภิบาลของคริสตจักรประกาศว่าเขาจะสอนถึงความจำเป็นที่เราต้องยกโทษให้แก่คนที่ทำให้เราเสียใจ ฉันคิดในใจอย่างมั่นใจว่า "ฉันไม่มีการไม่ให้อภัยใดๆ ชอนอยู่แน่นอน" ฉันเดินเข้าไปหาที่นั่งเพื่อจะฟังคำเทศนาซึ่งฉันรู้สึกมั่นใจเหลือเกินว่า เรื่องนี้คงไม่จำเป็นสำหรับฉันหรอก แต่เมื่อฟังไปเรื่อยๆ ฉันเริ่มรู้สึกตัวว่า ยังมีการไม่ให้อภัยคนอื่นอยู่ในใจของฉันจริง เพียงแต่มั่นชอนอยู่ บางทีถ้าจะพูดให้ถูก น่าจะบอกว่า ฉันเองต่างหากที่พยายามปิดชอนตัวเองจากมัน เรามักไม่ค่อยสบายใจนักที่จะยอมรับความบาปของเราและเรียกชื่อของมันตามที่เป็นอยู่จริง เราอาจเก็บบางอย่างชอนไว้ลึกภายในใจของเรา ซึ่งแม้มันจะส่งผลด้านลบต่อเรา แต่เราก็ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าเรามีความบาปนั้นอยู่ภายในบ่อยครั้งที่เราคิดว่าตัวเองสูงส่งเกินควร และเราอาจตัดสินคนอื่นเมื่อเขาผิดพลาดล้มเหลว แต่เรากลับไม่ยอมมองดูความบาปของตัวเอง

ในคืนนั้น พระเจ้าได้ทรงสำแดงให้ฉันเห็นสถานการณ์สองอย่างในชีวิตฉันซึ่งสะท้อนให้ฉันเห็นอย่างชัดเจนว่าตัวเองยังมีใจที่ไม่ให้อภัยคนอื่นอยู่

ในพระคัมภีร์ มีบันทึกเรื่องราวของสองพี่น้องซึ่งต่างก็หลงหายทั้งคู่ คนหนึ่งหลงหายในความบาปของตนเอง ส่วนอีกคนหลงหายอยู่ในศาสนา ทั้งคู่ต่างก็

เห็นห่างจากพระเจ้าไปคนละทาง เราชอบเรียกชื่อเรื่องนี้ว่า บุตรน้อยหลงหาย โดยจุดเด่นของเรื่องอยู่ที่บุตรคนเล็กซึ่งได้ขอแบ่งมรดกของตนเอง และเดินทางออกจากบ้านในทันทีเพื่อไปผลาญเงินที่ได้จากพ่อด้วยการบาปต่างๆ สุดท้ายชีวิตของเขาก็ลงเอยในความลำบากแสนเข็ญ เงินที่มีอยู่ก็หมดไป เขาต้องไปทำงานให้กับคนเลี้ยงหมู กินอาหารแบบเดียวกับหมู เมื่อได้นั่งคิดทบทวนถึงสถานะอันน่าเศร้าของตัวเองดูแล้ว เขาตัดสินใจกลับไปหาพ่อ เพื่อขอให้พ่อยกโทษและยอมให้เขาได้เป็นคนรับใช้ในบ้าน (ลูกา 15.11-21)

พ่อซึ่งเป็นภพสะท้อนถึงพระเจ้าในเรื่องนี้ ดีใจเป็นอย่างยิ่งที่บุตรชายของตนกลับมา จึงได้สั่งให้คนใช้เตรียมงานเลี้ยงใหญ่เพื่อต้อนรับเขา แต่บุตรชายคนโตกลับไม่พอใจ และไม่ยอมเข้าไปร่วมงานเลี้ยง เขารู้สึกว่าตนเองดำเนินชีวิตชอบธรรมตามทำนองคลองธรรมมาตลอด เขาบอกกับพ่อว่าเขาทุ่มเทรับใช้พ่อมามากมายเพียงใด แต่พ่อก็ไม่เคยจัดงานเลี้ยงให้แก่เขาเลย จากเรื่องราวเราเห็นได้ชัดเจนว่า พี่ชายที่เคร่งศาสนาคนนี้รู้สึกไม่พอใจที่เห็นน้องชายของตนกลับมา เขารู้สึกโกรธและขุ่นเคืองใจเป็นอย่างยิ่ง เขาลุ่มหลงอยู่ในความชอบธรรมของตนเอง เขาภูมิใจในคุณความดีที่ได้กระทำมา และสรุปว่าน้องชายของเขาไม่สมควรได้รับรางวัลใดๆ ตอบแทนอย่างที่เขากำลังได้รับอยู่ในตอนนี้บุตรชายคนโตไม่รู้สึกสำนึกตัวเลยว่า ทัศนคติของเขาเลวร้ายกว่าพฤติกรรมไม่ดีของบุตรชายคนเล็กเสียอีก

ถ้ามีใครเดินไปพูดกับเขาว่า "คุณเก็บซ่อนการไม่ให้อภัยไว้ในใจ" เขาก็คงไม่เชื่อเป็นแน่ เขาตามติดบอดในความบาปของตนเองเพราะสิ่งที่เขาเชื่อว่าเป็นพฤติกรรมอันชอบธรรมของเขา ความจริงเขาก็เป็นลูกที่ดี ยึดมั่นในกฎระเบียบทุกอย่าง แต่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเพราะทำที่ในใจของเขาไม่ถูกต้อง ถ้าเขาใช้เวลาตรวจสอบดูท่าทีของตนเอง เขาก็คงจะตระหนักว่า เขาเองก็ต้องการการยกโทษด้วยเช่นกัน

ท่าที 6 อย่างซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการไม่ให้อภัย

การไม่ให้อภัย จะนับแค้นสะสมไว้เสมอ

บุตรชายคนโตบรรยายคุณงามความดีสารพันของตนให้บิดาฟังว่า "ตลอดหลายปีมานี้ ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่าน" เขานับถึงการดีต่างๆ ที่ได้กระทำไป และรู้จำนวนปีที่เขาได้สำสมคุณงามความดีไว้เป็นผลงานของเขา เขานับแค้นสะสมไว้ ซึ่งเราทุกคนก็มีแนวโน้มทำนองเดียวกันด้วย เราชอบบันทึกรายการพฤติกรรมอันดีของเรา และนับรายการความบาปของคนอื่นไว้ด้วย เราพูดเปรียบเทียบ ซึ่งในความคิดของเรานั้นเท่ากับเรากำลังยกตัวขึ้นอยู่ในชั้นที่สูงกว่าคนอื่น พระเยซูเสด็จมาเพื่อจะทำลายการแบ่งแยกชนชั้น ถ้าเราทำบาป ความช่วยเหลือของเรามีอยู่ในพระองค์เท่านั้น ถ้าเรากระทำความดี ก็เป็นเพราะพระองค์ทรงเสริมกำลังเราให้ทำได้ พระองค์สมควรได้รับเกียรติทุกอย่าง ในความดีที่เราได้กระทำปราศจากพระองค์แล้วไม่สามารถทำอะไรได้เลย ทุกสิ่งที่เราเป็นอยู่ก็อยู่ในพระองค์ การแบ่งแยกชนชั้นทุกอย่างได้ถูกทำลายไปหมดแล้ว และเราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระองค์

ที่ชายคนโตนับแค้นคุณความดีที่เขาได้ทำ และนับความผิดบาปของน้องชาย นี่คือสัญญาณบ่งบอกถึงการไม่ให้อภัยที่ซ่อนอยู่ในใจของเราเสมอ เปโตรทูลถามพระเยซูว่าเขาจะต้องยกโทษให้แก่พี่น้องของเขาก็ครั้ง (มธ. 18:21-22) เท่ากับจริงๆ แล้วเขากำลังนับจำนวนครั้งของความผิดที่กระทำต่อเขา แต่ความรักไม่ช่างจดจำความผิด (1 คร.13:5) ถ้าเราจะเชื่อฟังพระเยซูและดำเนินชีวิตในความรักแบบที่พระองค์ทรงสำแดงแก่เรา เราจะต้องไม่เก็บบันทึกความผิดของคนอื่นไว้ เมื่อเรายกโทษ เราต้องยกโทษอย่างสิ้นเชิง หมายถึงเรายอมปล่อยให้มันผ่านพ้นไปและไม่จดจำมันไว้อีกเลย เราอาจจะยังพอจำได้บ้างถ้าเราพยายามนึก แต่เราไม่จำเป็นต้องทำอย่างนั้น เราสามารถยกโทษ และเดินจากมาเสีย และไม่คิดหรือพูดถึงเรื่องนั้นอีกเลย

มีช่วงหนึ่งที่ฉันนับความผิดทุกอย่างที่เทพทำไว้กับฉันและทำให้ฉันโกรธ ฉันรู้เรื่องความผิดของเขาทุกอย่าง เชื่อไหมละ ฉันถึงกับทำตัวเหนือกว่าโดยการ

อธิษฐานเพื่อเป็นประจำเพื่อให้เขาเปลี่ยนแปลง ฉันอธิษฐานเพื่อเขา แต่กลับมองไม่เห็นท่าทีที่ไม่ดีของตัวเองเลย แต่ตอนนี้ฉันนึกไม่ออกด้วยซ้ำว่าสิ่งสุดท้ายที่เคพทำแล้วทำให้ฉันโกรธหรือท้อใจคือเรื่องอะไร ฉันให้รางวัลตัวเองโดยเลิกนับความผิดทุกอย่างของเขาไปเสีย ตอนนี้ฉันมีความสุขมากขึ้น ส่วนซาตานเป็นทุกข์มากขึ้นเพราะมันสูญเสียป้อมปราการในชีวิตของฉันไปแล้ว

จงถามตัวเองในตอนนี้ว่า คุณกำลังนับจำนวนสิ่งที่คุณคนอื่นทำไว้กับคุณ และสิ่งที่คุณได้ทำเพื่อคนอื่นอยู่หรือไม่ ถ้าใช่ คุณก็กำลังมุ่งหน้าไปสู่ปัญหาในความล้มพันธ์แล้วละ คุณกำลังซ่อนการไม่ให้อภัยไว้ในใจของคุณซึ่งเป็นสิ่งที่คุณจะต้องกลับใจเสียใหม่

การไม่ให้อภัย จะอวดอ้างถึงพฤติกรรมอันดีของตนเอง

บุตรชายคนโตบอกกับบิดาของตนว่า เขาไม่เคยขัดขืนคำสั่งของผู้เป็นพ่อเลย... เขากำลังอวดตัวในพฤติกรรมอันดีต่างๆ ที่เขาได้ทำ พร้อมๆ กับกล่าวประจานความผิดของน้องชายของตน การพิพากษามักพูดในทำนองว่า "คุณเป็นคนเลว ส่วนผมเป็นคนดี" พระคัมภีร์เต็มไปด้วยบทเรียนมากมายที่สอนให้เรา รู้ถึงอันตรายของการตัดสินผู้อื่น เราเกี่ยวในสิ่งที่เราได้หว่าน เราตัดสินคนอื่นอย่างไร ตัวเราเองก็จะถูกตัดสินอย่างนั้น ถ้าเราหว่านความเมตตา เราก็จะได้เก็บเกี่ยวความเมตตา ถ้าเราหว่านการตัดสิน เราก็จะได้เก็บเกี่ยวการตัดสินด้วย (มธ. 5.7, 7.1-2)

พี่ชายคนโตไม่มีความเมตตา ซึ่งมักจะเป็นเช่นนั้นสำหรับคนที่อวดความดีของตัวเอง พระเยซูมีเรื่องที่จะบอกตรงๆ จนอาจทำให้พวกฟาริสีเคร่งศาสนาในยุคของพระองค์รู้สึกตกใจได้พระองค์ตรัสว่า พวกเขาสอนในสิ่งที่ถูกต้องสมควรประพฤติตาม แต่พวกเขากลับไม่ยอมทำตามคำสอนเลย พวกเขาทำศาสนกิจต่างๆ ต่อหน้าคนอื่น พวกเขาเป็นคนเสแสร้ง (หน้าซื่อใจคด) เพราะพวกเขาประพฤติตามบัญญัติทุกข้อ แต่ไม่ยอมใช้แม้แต่วินัยเดียวในการช่วยเหลือใคร พวกเขาอ้างถ้อยคำแต่ภายนอก ปล่อยให้ความสกปรกค้างอยู่ด้านใน พุดง่ายๆ ก็คือ ถึงแม้พฤติกรรมของพวกเขาจะดี แต่จิตใจภายในของเขากลับชั่วร้าย (มธ.23) คนที่อวดตัวว่าชอบธรรมและเคร่งศาสนาบางคน อาจเป็นคนที่ใจร้ายที่สุดในโลกก็ได้ พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์เพื่อให้เราทุกคนมีศาสนา แต่เพื่อให้เรามีความ

สัมพันธ์ใกล้ชิดกับพระเจ้าผ่านทางพระองค์ ความสัมพันธ์ที่แท้จริงกับพระเจ้า จะช่วยให้จิตใจของเราอ่อนโยนลง ทำให้เราเป็นคนอ่อนสุภาพและมีเมตตาต่อคนอื่น

ในคืนที่ฉันนั่งอยู่ในโบสถ์โดยคิดว่าฉันไม่มีการไม่ให้อภัยใดๆ ติดค้างอยู่ในใจนั้น ฉันสามารถบอกคุณได้เลยว่า ฉันใช้เวลาอธิษฐานสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง อ่านพระคัมภีร์สัปดาห์ละกี่บท แต่ฉันกลับไม่รู้สำนึกถึงท่าทีในใจซึ่งไม่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าเลย ฉันเป็นเหมือนร่างทรงของพี่ชายคนโต ขอบพระคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงเปลี่ยนฉันแล้ว แต่ฉันชอบใช้เวลาตรวจสอบจิตใจของตนเอง อยู่เสมอว่าฉันชอบอ้างเอาเกียรติในเรื่องความดีต่างๆ ที่พระเจ้าทรงกระทำผ่านทางฉันหรือไม่ พระคัมภีร์กล่าวว่า เมื่อทำความดี อย่าปล่อยให้มือซ้ายรู้ถึงการซึ่งมือขวาได้กระทำ นี่หมายถึงเราต้องไม่นำมาคิด เรายอมให้พระเจ้าทรงใช้เราเพื่อพระเกียรติของพระองค์ เสร็จแล้วก็ทำเรื่องอื่นที่พระองค์จัดเตรียมไว้เพื่อเราต่อไปอีก

คุณเคยเปรียบเทียบความดีของตัวเอง กับความชั่วของคนอื่นบ้างไหม? คุณเคยพูดในทำนองนี้หรือเปล่า "ไม่น่าเชื่อเลยว่าเขาจะทำแบบนั้น ถ้าเป็นฉันไม่มีทางทำอย่างนั้นหรอก" ถ้าเป็นอย่างนั้น คุณกำลังมุ่งหน้าไปสู่ปัญหาแล้วละ ยิ่งคุณยกตัวเองขึ้นมากเท่าใด คุณก็จะยิ่งเหยียดคนอื่นลงมากเท่านั้น ความถ่อมใจที่แท้จริงยอมไม่มีการนึกถึงตัวเองเลย... มันไม่ใช่การจดจ่ออยู่ที่ตัวเอง

ถ้าเราคิดว่าเราดีกว่าคนอื่น เราจะรู้สึกว่าเป็นเรื่องยากที่จะยกโทษให้แก่เขา ดังนั้น ขอให้เรากล่อมตัวลงต่อหน้าพระเจ้า และลบความดีทุกอย่างที่เราเก็บบันทึกไว้ในสมองออกไปเสีย

การไม่ให้อภัย จะเอาแต่บ่นว่า

บุตรชายคนโตกล่าวกับผู้เป็นพ่อว่า "พ่อไม่เคยให้อะไรแก่ผมเลยแม้แต่น้อยนิด เพื่อผมจะได้จัดงานเลี้ยงฉลองและมีความสุขรื่นเริงร่วมกับเพื่อนๆ ของผมบ้าง" (ลูกา 15.29)

เขากำลังมีปัญหาเรื่องท่าทีแบบผู้เสียสละ "ผมทำงานทุกอย่าง ส่วนคนอื่นๆ มัวแต่เล่นสนุกสนาน" เขาอาจเป็นคนบ้างาน เป็นคนที่ไม่รู้จักผ่อนคลายและมีความสุขกับชีวิตบ้าง ดังนั้น เขาจึงรู้สึกอิจฉาใครก็ตามที่มีความสุข เขาบ่น บ่น

และบ่นที่โดนคนอื่นเอาเปรียบ

คืนที่ฉันนั่งอยู่โบสถ์ฟังคำเทศนาเรื่องการไม่ให้ภัยซึ่งฉันคิดว่าตัวเองไม่จำเป็นต้องฟังนั้น พระเจ้าตรัสว่าฉันไม่ยอมให้ภัยลูกชายคนโต เพราะเขาไม่เจริญในฝ่ายวิญญาณอย่างที่ผมต้องการให้เป็น

ถ้าคุณพบว่าตัวเองกำลังบ่นเรื่องใครบางคนเป็นพิเศษ อาจเป็นไปได้มากกว่าคุณเก็บซ่อนการไม่ให้ภัยเขาไว้ในใจของคุณ อาจเป็นเพราะมีบางอย่างหรือบางเรื่องที่คุณผู้นั้นเคยทำไว้กับคุณ หรืออาจเป็นเพียงแค่มุมคติภาพของเขาทำให้คุณรู้สึกรำคาญใจ ในกรณีลูกชายคนโตของผมนั้น ฉันโกรธในเรื่องการตัดสินใจของเขา ซึ่งฉันกลับลืมไปว่าตอนที่ฉันอยู่วัยเดียวกันกับเขานั้น ฉันตัดสินใจได้แยกว่าเขาเสียอีก

จงยกโทษให้คนที่คุณรู้สึกโกรธ ลองหาส่วนดีแล้วนำมาคิดใคร่ครวญ และพูดถึง จงอธิษฐานและเฝ้าดูพระเจ้าทำการในตัวคุณ และในคนที่คุณรัก

การไม่ให้ภัย จะทำตัวเหินห่าง แบ่งแยก และตัดขาด

พี่ชายคนโตเรียกน้องของเขาว่า "ลูกคนนี้ของท่าน" แต่ไม่ยอมเรียกเขาเป็น "น้องชายของผม" เพราะเขาได้สร้างกำแพงขึ้นในใจของเขาเพื่อขวางกั้นระหว่างเขากับน้องชาย เขาไม่ยอมเข้าไปร่วมงานเลี้ยงเฉลิมฉลองกับคนอื่น ๆ เขาตัดขาดความสัมพันธ์ไม่เพียงแต่กับน้องชายของตนเท่านั้น แต่ยังตัดขาดความสัมพันธ์กับทุกคนที่ยืนดีในการกลับมาของน้องชาย

คุณเคยโกรธใครคนหนึ่ง แล้วก็โกรธคนอื่นเพิ่มเพราะเขาไม่ยอมโกรธคนที่คุณโกรธบ้างไหม? มีบางครั้งที่ผมบ่นให้เทพฟังเรื่องใครบางคนที่ไม่ได้กับฉัน แต่แล้วเทพก็เริ่มพูดปกป้องคนๆ นั้นขึ้นมา เขาเตือนใจฉันว่าสงสัยเป็นเพราะคนๆ นั้นอาจเจอกับอะไรร้ายๆ ในวันนี้ จากนั้นก็เริ่มพูดถึงส่วนดีของคนๆ นั้นให้ฉันฟัง

เขาพยายามช่วยให้ฉันมองเห็นสถานการณ์ในแง่มุมมองอื่น ไม่ใช่มองแค่เพียงด้านเดียว แต่ฉันรู้สึกโกรธเขา เพราะเขาพูดปกป้องคนที่ฉันกำลังโกรธ ความโกรธของฉันไม่ได้เพียงตัดขาดฉันกับคนที่ ฉันโกรธเท่านั้น แต่ยังตัดขาดฉันกับทุกคนที่ขอบเขาด้วย ฉันคิดว่าคนที่ขุ่นเคืองใจและเต็มไปด้วยความขมขื่นส่วนใหญ่แล้วจะเป็นคนที่มีชีวิตโดดเดี่ยวและตัดขาดจากคนอื่น ๆ เขามัวแต่สาละวน

อยู่กับความขมขื่นของตัวเองจนไม่มีเวลาเหลือไว้สำหรับเรื่องอื่นได้อีก

พี่ชายคนโต ไม่ยอมเข้าไปร่วมในงานเลี้ยง เพราะว่าถ้าเขาขอมไป เขาจะกลายเป็นคนที่มีความสุข แต่เขาชอบที่จะบ่นว่า และจมอยู่ในความทุกข์มากกว่า ความแตกแยกนำมาซึ่งความทุกข์โศก ซึ่งเนื้อหาเรื่องนี้มีความสำคัญมาก ฉะนั้นจึงหยิบยกไปเขียนไว้ในอีกบทหนึ่ง

การไม่ให้อภัย จะพุดถึงเรื่องที่ตนเองได้รับความเจ็บปวดเสมอ

เมื่อเรามีใจที่ไม่ยอมให้อภัย เราจะพยายามหาข้ออ้างเพื่อคอยถึงเรื่องที่คนอื่นทำให้เราเจ็บปวดอยู่เสมอ เราพยายามหยิบยกมาคุยในการสนทนาบ่อยๆ มากเท่าที่เราจะทำได้ เราเล่าให้ใครก็ได้ที่พร้อมจะฟัง พฤติกรรมเหล่านี้ควรเป็น สัญญาณบอกเราว่า เรากำลังไม่เชื่อฟังพระเจ้า และเราจำเป็นต้องแสวงหาความช่วยเหลือจากพระองค์ในทันทีเพื่อเยียวยาความเจ็บช้ำให้หายไป อะไรที่เต็มอยู่ในใจก็จะล้นไหลออกมาทางปาก ถ้าอยากรู้ว่าตัวตนที่แท้จริงของเราเป็นอย่างไร ก็ต้องลองฟังสิ่งที่ตัวเองพุดออกมา

พี่ชายคนโต บอกพ่อของตนว่า พ่อทำดีกับลูกชายคนที่ไม่สมควรจะได้รับความดีเลย นอกจากนี้เขายังพุดถึงความบาปสารพัดอย่างที่น้องชายของตน ได้กระทำ (ลูกา 15.30) เขากำลังโกรธ ยืนยันได้จากคำพุดของเขา พระเยซูตรัสว่า เมื่อเราโกรธ เราต้องยอมปล่อยให้มันผ่านไป หมายถึง เราต้องเลิกพุดถึงเรื่องนั้นอยู่เรื่อยๆ เคยคิดไหมว่า คุณอ้างว่าได้ยกโทษให้ใครบางคนไปแล้ว แต่พอเขาทำอะไรที่รบกวนใจคุณอีก คุณก็รีบเอ่ยถึงความผิดเดิมๆ ของเขาขึ้นมาอีก? เราทุกคนต่างก็เคยทำแบบนั้น มันหมายความว่าเราไม่ได้ยกโทษให้เขาอย่างแท้จริง ซึ่งเราต้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าในเรื่องนี้

การไม่ให้อภัย จะรู้สึกขมขื่นเมื่อฝ่ายที่ทำร้ายเขาได้รับพร

พี่ชายคนโตรู้สึกอิจฉาและโกรธน้อง และเขารู้สึกขมขื่นที่เห็นพ่ออวยพรน้องชายของตน เขาไม่อยากให้เห็นองผู้สู้รุต้อยรายของเขาได้จัดงานเลี้ยง ได้กินเนื้อวัว อ้วนพี ได้เสื้อผ้าใหม่ รองเท้าใหม่ และแหวนวงสวย เขารู้สึกขมขื่นอย่างรุนแรง การขมขื่นเมื่อเห็นคนอื่นได้ดีนั้น สะท้อนให้เห็นถึงบุคลิกภาพของเรา

อย่างมากมาย พระเจ้าต้องการให้เราชื่นชมยินดีกับผู้ที่ยินดี และร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้ พระองค์ต้องการให้เราไว้วางใจพระองค์ที่จะทำในสิ่งที่เหมาะกับแต่ละคน น้องชายคนเล็กในเรื่องนี้ได้ทำผิดจริง แต่ตอนนี้เขาต้องการการอภัยโทษ การยอมรับและการเยียวยา ผู้เป็นพ่ออาจวางแผนไว้ว่าจะพูดคุยกับเขาถึงเรื่องพฤติกรรมของเขา ในภายหลัง แต่ในขณะนี้ เขากำลังต้องการความรัก เขาจำเป็นต้องได้เห็นการสำแดงคุณความดีและความเมตตาของคุณพ่อ พระเจ้าจะกระทำอย่างถูกต้องเหมาะสมกับแต่ละคนเสมอ พระองค์ทรงมีเหตุผลของพระองค์ว่าทำไมจึงทรงทำอะไรบางอย่างที่ทรงกระทำอยู่ การที่เราไม่เห็นด้วยหรือคิดว่าไม่ยุติธรรม ก็ไม่ได้ทำให้พระองค์เปลี่ยนไป ถ้าเรามีทำที่ที่ซมซิ่น เราเองต่างหากที่จะเป็น ฝ่ายทุกข์ใจ

ทุกคนต่างก็เข้าไปร่วมในงานเลี้ยงที่ผู้เป็นพ่อจัดต้อนรับลูกชายคนเล็ก มีเพียงพี่ชายหน้าบูดเท่านั้นที่ไม่ยอมไปร่วมรื่นเริงกับคนอื่น ทำที่ที่ไม่ดีของเขาทำให้เขาไม่ยอมเข้าไปสังสรรค์ในงานเลี้ยง เขาจำเป็นจริงๆ ที่จะให้รางวัลตัวเอง โดยการยกโทษ

อยากให้คุณแน่ใจว่าคุณไม่ได้เก็บซ่อนการไม่ให้อภัยใดๆ ไว้ในใจ โดยการย้อนกลับไปพิจารณาบททวนดูรายการทั้งหมดนี้อีกครั้งด้วยใจที่เปิด จงทูลขอให้พระเจ้าเปิดเผยว่ามีความซมซิ่น ซัดเคืองใจ หรือการไม่ให้อภัย หรือความน้อยใจน้อยใจใดๆ ซ่อนอยู่หรือไม่ ลองตรวจดูว่ามีอาการใดๆ ของการไม่ให้อภัยแสดงออกมาบ้างหรือไม่ ถ้ามี จงเข้ามาหา นายแพทย์เยซู เพื่อให้พระองค์ทรงรักษา

บทที่

12

ฤทธิ์เดชและพระพร

ของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน การตกลงใจ และความกลมเกลียว คือสิ่งที่พระวอพระตาของพระเจ้าหนูนใจและสังไว้ตลอดพระคัมภีร์ทั้งเล่ม หนทางเดียวที่เราจะคงรักษาสัญญาเหล่านี้ไว้ได้ก็คือเราต้องเต็มใจที่จะเป็นคนที่ไวในการยกโทษ และมีจิตใจเมตตาต่อผู้อื่นอย่างกว้างขวาง โลกเราทุกวันนี้เต็มไปด้วยการไม่ลงรอยกัน เราได้ยินข่าวเรื่องสงคราม ความเกลียดชัง และการลุกฮือต่อต้านรัฐบาล คณะนิกรคริสตจักร และองค์กรทางธุรกิจในรูปแบบต่างๆ อยู่เป็นประจำ แต่ในท่ามกลางสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ พระเจ้าทรงนำเสนอสันติภาพให้แก่เรา เราสามารถเลือกได้ว่าจะดำเนินชีวิตในแนวทางใด

ดูเถิด เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด ที่พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว

สดุดี 133.1

ผู้เขียนพระธรรมสวดกล่าวต่อไปอีกว่า ที่ใดที่มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน พระเจ้าจะทรงบังคับบัญชาพระพรที่นั่นคือให้ชีวิตจำเริญเป็นนิรันดร์ พระเจ้าทรงให้เกียรติแก่ผู้ที่มุ่งดำเนินชีวิตอยู่ในความกลมเกลียว พระเยซูตรัสว่า ผู้ใดที่สร้างและรักษาสันติสุขไว้ ผู้นั้นได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า ซึ่งหมายความว่าเขาเป็น ผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ เขาดำเนินชีวิตเหนืออารมณ์ความรู้สึก และพร้อมที่จะ ถ่อมตัวลงภายใต้พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์ เขาเป็นคนที่ริเริ่ม และเอาจริงเอาจังในการรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ลองนึกภาพบรรยากาศที่คุณอาศัยหรือทำงานอยู่ มันมีความสงบสุขไหม? ผู้คนเข้ากันได้ดีไหม? ถ้าไม่ คุณได้ทำอะไรเรื่องนี้บ้าง? คุณสามารถอธิษฐาน คุณสามารถหนุนใจคนอื่นให้เข้าใจกัน และถ้าการขาดความกลมเกลียวในเรื่องใดๆ เป็นผลมาจากความผิดของคุณ คุณก็ต้องเปลี่ยนแปลง คุณสามารถหยุด ทุ่มเถียงกันในเรื่องที่ไม่เป็นสาระสำคัญอะไรเลย คุณสามารถเป็นคนแรกที่ กล่าวคำขอโทษถ้ามีเรื่องขัดแย้งใดๆ กับคนอื่น ผลอันดีประการหนึ่งที่เกิดจาก ปัญญาก็คือสันติสุข จงดำเนินในปัญญา แล้วชีวิตของคุณจะได้รับพร

แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์ เป็นประการแรกแล้ว
จึงเป็นความสงบสุข สุขภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผล
ที่ดี ไม่ลำเอียง ไม่หน้าซื่อใจคด

ยากอบ 3.17

จงเลือกความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว ไม่ว่าเราจะหันไปทางไหนก็มีความวุ่นวายอยู่ทั่วไป ดังนั้น ถ้าเราต้องการความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและสันติสุขซึ่งเป็นผลของมัน เราก็ต้องตั้งใจเลือกเอา เราต้องเรียนรู้ถึงวิถีทางของพระเจ้าและทำการร่วมกับ พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อส่งเสริมให้เกิดสันติสุขขึ้น

ทุกคนที่แต่งงานแล้วย่อมรู้ว่า บ่อยครั้งเราจะพบเจอกับเรื่องที่เราไม่เห็นด้วยกันหลายเรื่องทีเดียว ตามปกติแล้วเราจะแต่งงานกับคนที่บุคลิกภาพตรงกันข้ามกับเรา ซึ่งหมายความว่าเรามักจะมีความคิดที่ต่างกัน เราอาจจะไม่เห็นด้วยกัน แต่เราสามารถเรียนรู้ที่จะไม่เห็นด้วยกันแบบให้เกียรติและยอมรับกันได้

เดฟกับฉันต่างกันมาก และเราเสียเวลาเปล่าไปหลายปีในการถกเถียงกัน จนกระทั่งเราได้เรียนรู้ถึงอันตรายของการทะเลาะเบาะแว้งและฤทธิ์เดชของการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เราได้ทำสัญญาที่จะรักษาสันติสุขในความสัมพันธ์ ในบ้าน และในพันธกิจของเรา เราเชื่ออย่างหนักแน่นว่าพระเจ้าไม่สามารถอวยพรเราอย่างที่พระองค์ทรงปรารถนาได้ トラบใดที่เรายังแตกแยกกันอยู่ คุณอาจเคยได้ยินคำกล่าวที่ว่า "รวมกันเราอยู่ แยกกันเราตาย" มาแล้ว มันเป็นเรื่องจริง พระคัมภีร์กล่าวว่า "หนึ่งคนเอาชนะพันคนได้ และสองคนจะชนะหมื่นคน จากพระคัมภีร์ตอนนี้ เราจะเห็นถึงฤทธิ์เดชที่ทวีคูณขึ้นเมื่อเราเลือกที่จะดำเนินชีวิตในความกลมเกลียวปรองดองกัน

ฉันคือต้นเหตุส่วนใหญ่ที่เราทะเลาะกัน เดฟเป็นคนที่ยึดสับสน และเขารู้สึกไม่ชอบความตึงเครียดที่เกิดจากการทะเลาะเบาะแว้งและโกรธกัน ฉันถูกเลี้ยงมาในครอบครัวที่ขาดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ฉันต้องเรียนรู้ว่าความสงบสุขคืออะไร ฉันศึกษาพระวจนะของพระเจ้าเพื่อจะเรียนรู้ว่าตนเองต้องเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างเพื่อเราจะได้มีสันติสุข ฉันพบว่าไม่มีทางที่เราจะมีสันติสุขได้ ถ้าไม่มีความถ่อมใจ ความถ่อมใจคือคุณธรรมข้อใหญ่ที่เราต้องแสวงหา ซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ยากที่สุดที่เราจะบรรลุถึงและดำรงรักษาไว้

คนที่ถ่อมใจอย่างแท้จริงย่อมปลีกตัวออกจากการพูดคุยไร้สาระต่างๆ เพราะมันจะนำพาเราไปสู่ชีวิตที่ไร้ศีลธรรมมากขึ้นไปเรื่อยๆ คนถ่อมใจจะปิดความคิดของเขาจากการทะเลาะทุ่มเถียงอย่างไร้เหตุผลในคำถามที่ไร้สาระ เพราะเขารู้ว่าสิ่งเหล่านี้รังแต่จะนำไปสู่ความแตกแยก

คุณจำได้ครั้งสุดท้ายที่คุณทะเลาะกับใครบางคนในเรื่องยิบย่อยมากๆ และออกจะไร้สาระได้ไหม? บางที คุณอาจเจออะไรร้ายๆ มาตลอดทั้งวัน และคุณก็พูดอะไรออกไปซึ่งไม่น่าพูดเลย สุดท้ายก็ทะเลาะกัน ที่จริงคุณน่าจะเอ่ยปาก

ขอโทษทันที แต่ความหยิ่งทำให้คุณดิ่งตันพูดอะไรโง่เขลาออกไปเรื่อยๆ เพื่อพิสูจน์ว่าคุณเป็นฝ่ายถูก คุณทำให้วันนั้นสูญเปล่า เกิดความตึงเครียด ปวดหัว มวนท้อง และอารมณ์เสียจนไม่อยากอธิษฐาน คุณรู้ดีในใจว่าคุณทำตัวไม่ดีเลย ใจหนึ่งคุณก็อยากจะทำบอกว่า "ฉันขอโทษจริงๆ เป็นความผิดของตัวเอง ขอให้คุณยกโทษให้ฉันด้วยนะ" แต่อีกใจหนึ่ง เนื้อหนังของคุณนั้นแหละทำให้คุณตื้อตึง ไม่ยอมพูดออกมา

ฉันจำเรื่องราวหลายครั้งที่เป็นแบบนี้ได้ แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่ฉันไม่ได้มีชีวิตแบบนั้นอีกแล้ว ฉันเกลียดการแตกแยก ความวุ่นวาย การไม่ลงรอยกัน และความขัดแย้ง การเป็นฝ่ายถูกอาจไม่ได้ทำให้เราได้ดีอะไร หลายครั้งเราทะเลาะเบาะแว้งกับคนอื่นเพียงแค่ว่าพยายามที่จะพิสูจน์ว่าเราเป็นฝ่ายถูก แต่ถึงแม้จะใช่ เราได้อะไรกลับมาเป็นแก่นเป็นสารหรือไม่ นอกเหนือจากความรู้สึกภาคภูมิใจ? ฉันคิดว่า จะดีกว่าแค่ไหนถ้าเรายอมถ่อมตัวลงและยอมให้พระเจ้าเป็นผู้แก้ต่างแทนเรา พระองค์ทรงสามารถที่จะพิสูจน์ให้เห็นได้ว่าเราเป็นฝ่ายถูก ในสถานการณ์นั้นๆ ถ้านั่นคือแผนการอันยอดเยี่ยมของพระองค์ พระวาทะของพระเจ้ากล่าวว่า ความรักไม่ยึดถือสิทธิของตนเองฝ่ายเดียว (1 คร.13.5) ไม่แม้กระทั่งการถือสิทธิว่าตนเองจะต้องเป็นฝ่ายถูก คุณเต็มใจไหมที่จะปล่อยให้คนอื่นคิดว่าเขาเป็นฝ่ายถูก ถึงแม้คุณจะไม่เชื่อเช่นนั้นก็ตาม แทนที่จะมานั่งทะเลาะกัน? ถ้าใช่ คุณก็ใกล้การเป็นผู้สร้างสันติสุขและคงรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเข้าไปอีกก้าวหนึ่งแล้ว

ไม่นานมานี้ ฉันได้เดินทางพร้อมกับสมาชิกประมาณสิบเอ็ดคนในครอบครัวของเรา มีเดฟ ลูกของเราสองคนกับคู่สมรสของเขา และหลานๆ อีกเจ็ดคน ซึ่งบางคนก็เป็นวัยรุ่นแล้ว เราทุกคนพักในบ้านหลังเดียวกันและเกิดการกระทบกระทั่ง เสียอกเสียใจกันขึ้น ไม่ใช่ทุกคนที่อยากจะทำอะไรเหมือนกัน ดูโทรทัศน์รายการเดียวกัน เล่นเกมส์เดียวกัน หรือทานอาหารร้านเดียวกัน วัยรุ่นบ่อยครั้งก็มีทำที่ที่ทำให้เราอดทนาระอาใจได้ แต่เราก็ต้องเตือนใจตัวเองว่า สมัยที่เรายังเป็นวัยรุ่น ความประพฤติของเราก็ไม่ได้ดีไปกว่าพวกเขาเท่าไร

ประเด็นของฉันก็คือ ถึงแม้ทุกคนที่ร่วมในการเดินทางครั้งนี้จะเป็นคริสเตียนที่ปรารถนาจะเชื่อฟังพระเจ้าและรักษาความสงบสุขเหมือนกัน เรายังต้อง

เหนียวกันหน่อย ซึ่งก็เหมือนกันถ้าคุณอยากเห็นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เป็นไปไม่ได้เลยที่จะรักษาระรยากาศของสันติสุขไว้ได้ในสถานการณ์ที่ฉันทกล่าวถึงนี้ ถ้าทุกคนไม่เต็มใจที่จะถ่อมตัวลงและพร้อมที่จะแสดงความเมตตาและการให้อภัยกัน พระเจ้าทรงทราบดีว่าทำไมพระองค์จึงสอนเราไว้ในพระวจนะของพระองค์ให้เป็นคนโง่ในการยกโทษ ซาดานนั้นวนเวียนอยู่รอบๆ ตัวเรา คอยพยายามหาโอกาสที่สร้างปัญหาขึ้นมา แต่พระเจ้าทรงประทานวิธีที่เราจะเอาชนะมันไว้แล้ว จงเติมไปด้วยความเมตตา อดทนนานและอดกลั้นไว้ รู้จักเข้าใจคนอื่น ยอมรับถึงความผิดพลาดของตัวเอง แล้วมันจะช่วยให้คุณไม่ด่วนตัดสินคนอื่น แต่จะโง่ในการยกโทษให้เขาได้อย่างสิ้นเชิง เพื่อคุณจะได้ไม่ตกหลุมพรางของซาดานโดยการทะเลาะเบาะแว้งกัน

ความสัมพันธ์เป็นเรื่องที่สำคัญสำหรับเราทุกคน ความสัมพันธ์ที่ทำให้เราทุกข์ทรมาน แต่ความสัมพันธ์ที่ดีเป็นประโยชน์และเป็นพระพรใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งในโลก ซาดานจึงพยายามทำลายความสัมพันธ์ของเรา เพราะมันรู้ถึงฤทธิ์เดชของความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มันใช้ความแตกต่างในบุคลิกของเรามาสร้างปัญหาแก่เรา มันทำให้เราเข้าใจผิดในคำพูด ก่อให้เกิดความรู้สึกเสียใจ ความโกรธ และทำที่ต้อตึงจนเราไม่ยอมที่จะยกโทษ แต่เรามีสิทธิอำนาจเหนือซาดานแล้ว เราสามารถต่อสู้กับมันและยุทธอุบายทั้งสิ้นของมันในการก่อให้เกิดความแตกแยกในความสัมพันธ์ขึ้นภายในบ้าน ในที่ทำงาน ในโรงเรียน ในคริสตจักร หรือในที่ใดๆ ที่เราอยู่

ลองถามตัวเองดูว่า ความโกลาหลวุ่นวายมีประโยชน์อะไรบ้าง? มันทำให้เกิดอะไรดีๆ ขึ้นมา หรือทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอะไรบ้างไหม? ส่วนใหญ่แล้ว การทะเลาะทุ่มเถียงกันมีแต่ทำให้เราเป็นทุกข์ และไม่ได้เป็นประโยชน์ใดๆ เลย ขอให้เราดัดสันใจที่จะสร้างสันติสุขขึ้น ไม่มีใครในพวกเราหรอกที่จะสามารถกำจัดความโกลาหลวุ่นวายให้หมดไปจากโลกได้ แต่เราแต่ละคนสามารถรับผิดชอบต่อชีวิตและความสัมพันธ์ส่วนตัวของเราได้ จงเริ่มต้นอธิษฐานทูลถามพระเจ้าว่า คุณเองต้องเปลี่ยนแปลงเรื่องใดบ้างเพื่อให้เกิดสันติสุขขึ้นในชีวิตของคุณ

พร้อมที่จะปรับตัว

พวกเราส่วนใหญ่อยากได้อะไรตามใจของเรา แต่การที่มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้นั้น เราต้องเรียนรู้ในการปรับตัวและปรับเปลี่ยนตัวเอง ลองพิจารณาข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ดู

จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่าใฝ่สูงแต่จงถ่อมใจลงยอมทำการต่ำ อย่าถือว่าตัวฉลาด อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย แต่จงมุ่งกระทำสิ่งทีไครๆ ก็เห็นว่าดี ถ้าเป็นได้คือเท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับท่านจงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน

โรม 12.16-18

การพิจารณาคู่มือพระคัมภีร์เหล่านี้อย่างใกล้ชิด จะทำให้เราเห็นได้ทันทีว่าเราจะไม่สามารถดำเนินชีวิตในความกลมเกลียวกันได้เลยถ้าทำทีของเราไม่ถูกต้อง เราต้องมีท่าทีที่ถ่อมใจ ซึ่งเป็นท่าทีที่พร้อมจะปรับตัวและปรับเปลี่ยนตัวเองให้เข้ากับคนและสถานการณ์ เราควรกล้ำกลืนหยัดเพื่อสิ่งที่เราเชื่อว่าถูกต้อง แต่ในเรื่องเล็กน้อยที่เราพอจะปรับให้เข้ากับคนอื่นได้ เราก็ควรพยายามทำ

ไม่ใช่เรื่องดีทีใครจะได้อะไรมากตามที่เขาเรียกร้องอยู่ทุกครั้งที่ไป เราต้องมีประสบการณ์ในการยอมฟังซึ่งกันและกันด้วยความถ่อมใจและความรัก บางครั้งเราต้องยอมหลีกเลี่ยงทางให้คนอื่น และเห็นแก่ความต้องการของเขาด้วย และเราต้องทำด้วยท่าทีที่ดี

ส่วนใหญ่ในชีวิตคู่ของเรานั้น ถ้าเราออกไปทานอาหารนอกบ้าน เดพมักจะให้ฉันเป็นคนเลือกร้านเอง เขาเป็นคนชอบอะไรง่าย ๆ จะทานร้านไหนก็ไม่มีปัญหา แต่สำหรับฉันแล้วแม้จนถึงตอนนี้ก็ยังถือเป็นเรื่องที่สำคัญ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาไม่รู้เพราะอะไร เขาเคยเป็นคนที่จุกจิกมากเรื่องจะกินอะไรที่ไหน จุกๆ เขาก็เกิดไม่ชอบร้านที่ฉันชอบไปเป็นประจำขึ้นมา เขาบอกว่าไม่ชอบกระเทียม และอาหารอิตาเลียนก็เป็นอาหารโปรดของฉัน ดังนั้น คุณก็คงเห็นแล้วว่าปัญหาเกิดขึ้นตรงไหน

ฉันชอบอาหารจีนด้วย ถึงแม้เขาจะชอบทานมันบ้างเป็นบางครั้ง ก็ต้องไม่ให้มัน เลียนกินไปหรือมีกลิ่นติดปาก ฉันเห็นอาการชดชชานนั้นแล้วก็จำเป็นต้องปรับตัว ให้เข้ากับเขาในเรื่องนี้ ฉันชอบเลือกร้านอาหารอยู่เป็นประจำ ดังนั้น ฉันก็ต้องปล่อยให้เขาได้เลือกตามใจเขาบ้างถ้าเขาต้องการ

ฉันต้องยอมรับว่าเรื่องนี้มันยากสำหรับฉันอยู่บ้าง ทุกครั้งที่เราได้ทำอะไร ตามใจเรามาตลอด จู่ๆ ต้องมาเปลี่ยนมันก็ต้องเป็นเรื่องที่ยากแน่นอน แต่ฉัน ก็เตือนใจตัวเองว่า เคยปล่อยให้ฉันเลือกร้านอาหารมาตลอดสี่สิบปี ตอนนี้ ก็ต้องเปลี่ยนให้เขาได้เลือกบ้าง บางครั้งเราก็ปรับตัวได้ง่ายกว่า ถ้าเราไม่ตอบโต้ ด้วยอารมณ์และใช้เหตุผลกับตัวเองสักหน่อย

ข้อพระคัมภีร์ข้างต้นยังบอกเราว่า อย่าให้เราคิดถึงตัวเกินขนาด เราไม่ควร คิดว่าสิ่งที่เราต้องการนั้นสำคัญกว่าสิ่งที่คนอื่นต้องการ เราทุกคนมีคุณค่าเท่ากัน มีสิทธิเท่าเทียมกัน การเตือนตัวเองในใจแบบนี้เสมอจะช่วยให้เราปรับตัวให้เข้ากับ ความต้องการของคนอื่นได้

เพิ่มพูนฤทธิเดชในการอธิษฐานของคุณ

การอธิษฐานคือสิทธิพิเศษอันใหญ่หลวงที่สุดที่เรามีอยู่ ซึ่งช่วยเปิดประตู ให้เราเข้าไปสู่ฤทธิเดชและพระพรอันมหาศาลสำหรับชีวิตของเราและคนอื่นได้ พระเจ้าทรงฟังและตอบคำอธิษฐานของเรา แต่พระองค์ตรัสว่าเราต้องอธิษฐาน โดยปราศจากความโกรธและต้องร่วมมือกันให้ได้

เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐาน
ในที่ทุกแห่งด้วยใจบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเถียงกัน

1 ทิโมธี 2.8

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวไว้อย่างเรียบง่ายว่า เราต้องอธิษฐานโดยปราศจาก ความโกรธ ในมาระโกบทที่ 11 พระคัมภีร์บอกเราว่า เมื่อเราอธิษฐาน เราจะต้อง

ยกโทษให้คนที่เราโกรธเคืองเสียก่อน เป็นอีกข้อหนึ่งที่ยืนยันว่า เราไม่สามารถอธิษฐานและหวังว่าจะได้รับคำตอบ ถ้าทำที่ในใจของเรายังไม่เต็มไปด้วยความโกรธ และการทะเลาะทุ่มเถียงกัน

โลกเราทุกวันนี้เต็มไปด้วยคนซีโมโหกันมากมาย และหลายคนในกลุ่มนี้เป็นคริสเตียนที่รู้จักคำสอนเหล่านี้ด้วยซ้ำ เขาอธิษฐานและเข้าใจผิดไปว่าถึงเขาจะโกรธก็คงไม่มีผลอะไร เขาอาจคิดว่าความโกรธของเขานั้นชอบธรรมดีแล้ว แต่พระเจ้าทรงตำหนิเรื่องนี้ และกล่าวว่าเราต้องแก้ไขมันให้เรียบร้อยก่อนที่จะเข้ามาอธิษฐาน หนทางที่ดีที่สุดในการเข้าเฝ้าพระเจ้าด้วยการอธิษฐานก็คือ เราต้องกลับใจใหม่จากความบาปของเราเสียก่อน และต้องแน่ใจว่าเราไม่ได้เก็บซ่อนการไม่ให้อภัยคนอื่นใดไว้ในใจของเรา เราจะคาดหวังให้พระเจ้ายกโทษให้เราได้อย่างไร ในเมื่อเราเองยังไม่ยอมยกโทษให้แก่คนอื่น? ฉันทนใจว่าความผิดที่เราทำต่อพระเจ้านั้นคงจะร้ายแรงกว่าความผิดที่คนอื่นทำต่อเราเป็นแน่

เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลก สองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้

มัทธิว 18.19

ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ น่าอัศจรรย์จริงๆ ถ้าเราทุกคนเชื่อตามที่พระคัมภีร์เขียนไว้จริง เราก็ต้องอุทิศตัวที่จะดำเนินชีวิตในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวและความกลมเกลียวแน่ การเยอหยิ่งด้วยความเขลาของเราไม่คุ้มกับฤทธิ์เดชในการอธิษฐานที่สูญเสียไปเลย

ครั้งหนึ่งในชีวิตฉัน ฉันเคยคิดแบบคนเขลาว่า อยากจะทะเลาะกับเดฟเมื่อไหร่ก็ได้ แล้วเมื่อถึงเวลาที่ชีวิตมีปัญหา ต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้า ในเรื่องใดในชีวิตก็ค่อยมาร่วมกันอธิษฐานกับเดฟด้วยการอธิษฐานแบบ "ร่วมใจอธิษฐาน" แต่เท่าที่เราเห็นจากมัทธิว 18.19 แล้ว การอธิษฐานแบบนี้จะไม่เกิดผลแน่ ฤทธิ์เดชในการอธิษฐานอย่างที่เราเจ้าตรัสถึงนี้มีไว้สำหรับผู้ที่อุทิศตัวที่จะสร้างและรักษาไว้ซึ่งสันติสุขเท่านั้น ถ้ามีใครทำอย่างนั้น พระเจ้า

ก็จะทรงขอบพระทัยและพระองค์จะทรง ให้เกียรติแก่คำอธิษฐานของเขาเป็นพิเศษ ถัดจากข้อพระคัมภีร์ตอนนี้เองที่เปโตรถามพระเยซูว่า เขาต้องยกโทษให้แก่พวกพี่น้องของเขากี่ครั้ง เปโตรต้องการที่จะมีฤทธิ์เดชในการอธิษฐานแบบนี้ แต่ดูเหมือนเขาจะยอมรับว่ากำลังมีปัญหาเกี่ยวกับพวกสาวกบางคนอยู่ เขาถามพระเยซูว่าพระองค์คาดหวังให้เขารักษาสันติสุขไว้นานแค่ไหน คำตอบของพระเยซูนั้น สรุปล้นๆ คือพระองค์ต้องการให้เปโตรยกโทษไปเรื่อยๆ トラบเท่าที่จำเป็นต้องทำเพื่อรักษาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันไว้

ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า "พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยๆไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้งถึงเจ็ดครั้งหรือ"

มัทธิว 18.21

ฉันแน่ใจว่า เปโตรคิดว่าเขาใจกว้างมากพออยู่แล้ว แต่คำตอบของพระเยซูคงทำให้เขาตกใจเป็นแน่

พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้งคุณด้วยเจ็ดสิบ"

มัทธิว 18.22

รวมกันแล้วเป็นสี่ร้อยเก้าสิบครั้ง แต่จริงๆ แล้วความหมายง่ายๆ ของสิ่งที่คุณจะอธิษฐานก็คือ "จงยกโทษบ่อยๆ เท่าที่จำเป็นต้องทำ และอย่าจำกัดจำนวนครั้ง"

การอธิษฐานเป็นของประทานที่ทรงคุณค่าและเต็มไปด้วยฤทธิ์เดชมากเกินกว่าที่เราจะเอามาแลกกับการดำเนินชีวิตในความไม่ลงรอยกัน จงใช้เวลาก่อนที่คุณจะอธิษฐานเพื่อสำรวจจิตใจตนเองว่าคุณจำเป็นต้องคืนดีกับใครที่คุณรู้จักหรือไม่ ขอให้คุณเป็นฝ่ายรุกในการสร้างสันติสุข

พระวณะของพระเจ้าบอกเราว่า เมื่อเรานำเครื่องบูชามายังแท่นแล้ว

ถ้าเรานึกขึ้นได้ว่าพี่น้องคนใดมีเรื่องราวกับเรา เราควรละเครื่องบูชานั้นไว้ แล้วกลับไปคืนดีกับพี่น้องคนนั้นเสียก่อน (มธ. 5.24) นี่คือการสอนให้เราเป็นฝ่ายรุก ในการสร้างสันติสุขอย่างชัดเจน

ฤทธิ์เดชในการปรนนิบัติ

มีฤทธิ์ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเตรียมไว้พร้อมสำหรับเราแล้ว เมื่อเรามอบถวายตัวเองไว้เพื่อการปรนนิบัติพระเจ้า พระเยซูส่งสาวกของพระองค์ออกไปสองต่อสอง และสั่งให้พวกเขาประกาศข่าวประเสริฐและรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หาย พระองค์ยังทรงสั่งพวกเขาให้ไปสืบเสาะหาบ้านที่พวกเขาสามารถพักอาศัยอยู่ได้อย่างมีสันติสุข (ลก. 10.1-9) พระองค์ทรงทราบดีว่า ถ้าพวกเขาต้องการเห็นฤทธิ์เดชไหลผ่านชีวิต พวกเขาจะปล่อยให้มีความโกลาหลวุ่นวายอยู่ในวิญญานไม่ได้ พระสัญญาที่พระองค์ทรงประทานแก่พวกเขานั้น ทำให้เห็นว่าเป็นเรื่องคุ้มค่าที่พวกเขาจะต้อง ทำทุกวิถีทางเพื่อรักษาความปรองดองและกลมเกลียวกันไว้

ดูเถิดเราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรูไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย

ลูกา 10.19

ฉันอยากให้พระสัญญาข้อนี้เป็นจริงในชีวิตของฉัน และฉันแน่ใจว่าคุณเองก็ต้องการด้วย ดังนั้น ขอให้เรารู้สึกตัวที่จะดำรงอยู่ในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ในความกลมเกลียวและการปรองดองกัน นี่ไม่ได้หมายความว่าเราต้องคอยคิดเหมือนคนอื่นอยู่ตลอด หรือต้องคล้อยตามการตัดสินใจของเขาไปหมดทุกครั้ง แต่หมายความว่าเราตกลงใจที่จะไม่หยิบยกเอาเรื่องเหล่านี้มาต่อสู้กัน เราสามารถหลีกเลี่ยงจากการทะเลาะเบาะแว้งได้มากมายหลายเรื่อง หากเรายอมที่จะไม่ไปยุ่งกับเรื่องราวของคนอื่น สิ่งหนึ่งที่เราคควรจดจำไว้ก็คือ ถ้าเราไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบ

ในเรื่องดังกล่าว เราก็ไม่จำเป็นต้องออกความคิดเห็นในเรื่องนั้น

บ่อยครั้งที่ เรามักแสดงความคิดเห็นออกไปโดยที่ไม่มีใครร้องขอหรือต้องการด้วยซ้ำ มันจึงกลายเป็นต้นเหตุของการถกเถียงกันหรือทำให้คนอื่นเสียใจ ฉันทันเป็นคนที่อาจชอบแสดงความคิดเห็นออกไปแบบอิสระ แต่ฉันได้ทูลขอให้พระวิญญูณบริสุทธิทรงช่วยให้ฉันรู้จักใช้ปัญญาที่จะเก็บความคิดเห็นไว้ในใจ ยกเว้นจะมีคนขอให้พูด ฉันทันยังไม่บรรลุถึงความสมบูรณ์ในเรื่องนี้หรอก แต่ฉันกำลังเรียนรู้ถึงความสำคัญของมันเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

อัครทูตเปาโลเขียนหนังสือไปยังคริสตจักรในเมืองฟิลิปปี ซึ่งท่านได้หนุนใจผู้หญิงสองคนชื่อนางยูโอเดีย กับนางซินทิเค ให้ปรองดองกัน ท่านยังหนุนใจคนอื่นให้ช่วยคนทั้งสองกลับคืนดีและร่วมกันรับใช้ต่อไป เพราะทั้งสองคนเคยมีส่วนร่วมในการประกาศข่าวประเสริฐมาแล้ว (พป. 4.2-3) เราไม่ทราบแน่ชัดว่าทั้งสองคนทะเลาะกันด้วยเรื่องใด ส่วนหนึ่งอาจจะเกิดจากการที่ทั้งสองคนชอบแสดงความคิดเห็นในการตัดสินใจของอีกฝ่ายก็ได้ เปาโลคงได้ยินข่าวเรื่องของผู้หญิงสองคนนี้ไม่ค่อยจะเข้ากัน และรู้ว่าเรื่องนี้จะส่งผลให้การรับใช้ของพวกเขาอ่อนแอลง ท่านจึงได้ใช้เวลาเขียนจดหมายฝากโดยแทรกคำแนะนำสำหรับทั้งสองคนไว้เป็นพิเศษในเรื่องนี้ สิ่งที่เปาโลเขียนถึงคนทั้งสองก็เป็นคำเตือนสำหรับเราด้วย ถ้าเราต้องการฤทธิ์เดชในการรับใช้พระเจ้า เราจะต้องปรองดองและเราต้องมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

อัครทูตเปาโลได้เขียนถึงชาวฟิลิปปีไว้ว่า

ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยมด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกันมีความรักอย่างเดียวกันมีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน

ฟิลิปปี 2.2

บุรุษและสตรีที่ยิ่งใหญ่ทุกคนในพระคัมภีร์ต่างก็เป็นผู้ที่อุทิศตนเพื่อความ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันทั้งสิ้น พวกเขารู้ว่าถ้าปราศจากความ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันแล้ว การรับใช้พระเจ้าของพวกเขา ก็จะปราศจากฤทธิ์เดช ในช่วง

เริ่มต้นของงานพันธกิจของเรา เดฟและฉันได้รับการสำแดงจากพระเจ้าถึงอันตรายของความแตกแยก การแตกแยกไม่ใช่ปัญหาเล็กน้อย มันเป็นเรื่องที่อันตรายมาก ถ้าเราไม่หยุดยั้งมันไว้ มันก็จะลุกลามไปเหมือนโรคระบาด ฉันเกลียดการทะเลาะเบาะแว้งและผลเสียที่ก่อขึ้นในชีวิตของผู้คน และฉันพยายามอย่างเต็มที่ที่จะขจัดมันออกไปจากชีวิต

จงอุตส่าห์ที่จะอยู่อย่างสงบกับคนทั้งหลายและอุตส่าห์ที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ซึ่งถ้าใจไม่บริสุทธิ์ก็จะมีผู้ใดได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย จงระวังให้ดีอย่าให้ใครเพิกเฉยต่อพระคุณของพระเจ้าและอย่าให้มีรากขมขึ้นงอกขึ้นมาทำความยุ่งยากให้ซึ่งจะเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากเสียไป

ฮีบรู 12.14-15

พระคัมภีร์ตอนนี้สอนให้เราเอาจริงเอาจัง (ขยันขันแข็ง) ในการกำจัด การทะเลาะเบาะแว้งออกไปจากชีวิตของเรา อย่างที่ฉันได้กล่าวไปแล้วว่าเรื่องนี้ ต้องอาศัยความถ่อมใจ และความเต็มใจอย่างมากเพื่อเราจะเอาจริงเอาจัง ในการเป็นผู้สร้างสันติสุข หมายความว่าเราต้องยอมสละสิทธิ์ที่จะเป็นฝ่ายถูกเอาใจใส่ในธุระส่วนตัวของเรา และบ่อยครั้งเราต้องละเว้นจากการพูดถ้อยคำที่เราอยากพูดซึ่งรังแต่จะก่อให้เกิดปัญหา

ฉันใช้เวลาค่อนข้างมากมาใช้ในการสอนถึงหัวข้อนี้ รวมทั้งหัวข้ออื่นๆ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันให้เกิดขึ้นท่ามกลางคนทั้งหลาย ชีวิตเราจะเต็มไปด้วยความทุกข์ถ้าเราขาดสันติสุข และความจริงก็คือ ถ้าเราขาดสันติสุข เราก็คงขาดฤทธิ์เดชไปด้วย

เราต้องช่วยกันและกันให้พ้นจากการทะเลาะเบาะแว้ง มีศิษยาภิบาลคนหนึ่ง ในทีมงานของเราซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ดี ๆ หลายอย่าง แต่ข้อดีอย่างหนึ่งซึ่งเป็นที่ชื่นชมเป็นพิเศษของเขาคือ "การแก้ปัญหาความขัดแย้ง" ถ้ามีแผนกใด แผนกหนึ่ง หรือพนักงานแค่สองคนที่ปล่อยให้มีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งกัน เขาก็จะช่วยหาทางออกและแก้ไขปัญหาความขัดแย้งและความไม่ลงรอยกันนั้น เรารู้ว่า

งานรับใช้พระเจ้าของเราจะอ่อนแอไป ถ้าเราขาดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน

บ่อยครั้งที่เราพบว่า การทะเลาะเบาะแว้งกันเกิดจากการไม่สื่อสารบอกกล่าวกัน ความสัมพันธ์ของหลายคนถูกทำลายไปเพราะขาดการสื่อสารที่ดี ซึ่งเป็นเรื่องน่าเศร้าเพราะเราสามารถเรียนรู้ทักษะของการสื่อสารที่ดีได้ถ้าเราต้องการจริง ศิษยาภิบาลของเราช่วยให้คนที่ทะเลาะกันได้สื่อสารพูดคุยกัน ซึ่งมันช่วยแก้ไขข้อหาได้เกือบทุกเรื่อง ถ้านั้นยังไม่สามารถแก้ไขข้อหาได้และหากเราพบว่าคู่กรณีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดพยายามขยายความขัดแย้งนั้นให้ลุกลามใหญ่โตขึ้น เราก็รู้ว่าองค์การพันธกิจจอยซ์ โมเออร์ ไม่ใช่ที่ๆ เหมาะที่จะให้เขาทำงานอีกแล้ว เราต้องมีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพื่อเราจะได้เกิดผลเพื่อพระเจ้า

มีเรื่องของบรูซสองคนที่เราอ่านพบในพระคัมภีร์ คืออับราฮัมกับโลท ทั้งสองคนเกิดเรื่องขัดแย้งกันเพราะคนเลี้ยงสัตว์ของเขาแย่งพื้นที่เลี้ยงสัตว์กัน อับราฮัมเป็นคนที่มีความปัญญา จึงรีบไปหาโลทและพูดกับเขาว่า "อย่าให้เราทะเลาะกันเลย" จากนั้นท่านได้เสนอให้โลทเลือกพื้นที่ที่ดีตามที่เขาต้องการ ส่วนท่านยินดีรับพื้นที่ที่เหลือ เราจะเห็นว่าอับราฮัมเป็นผู้ที่ถ่อมใจมาก ในสถานการณ์นี้ท่านปิดประตูไม่ให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งกันอีกในอนาคต โลทได้เลือกเอาแผ่นดินส่วนที่ดีที่สุดไว้เป็นของตนเอง แต่พระเจ้าทรงอวยพรอับราฮัมมากกว่าเดิมอีก เพราะท่านยินยอมพร้อมใจที่จะรักษาสันติสุขไว้ (ปฐม.13)

ฉันใช้เรื่องนี้ไว้เป็นเครื่องเตือนใจเพื่อไม่ให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้งขึ้นในชีวิต และฉันเล่าเรื่องนี้บ่อยๆ ในการสอน ถ้าคุณถ่อมใจลงและบริหารจัดการทะเลาะเบาะแว้งออกไปจากชีวิตเสีย พระเจ้าจะทรงอวยพรคุณอย่างมากมายมหาศาล และคุณจะถูกอบด้วยฤทธิ์เดชในการอธิษฐานและในงานรับใช้ และคุณจะเป็นสุขกับสันติสุขในชีวิต

ฉันอยากจบบทนี้ด้วยข้อเตือนใจประการสุดท้ายว่า ทางเดียวที่เราจะคงอยู่ในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันได้นั้นคือ เราต้องมีน้ำใจกว้างขวางในการแสดงความเมตตาและการยกโทษ พระเจ้าทรงประทานลูกแกะผู้สันติสุขแก่เราแล้วโดยการทรงสอนให้เรารู้จักยกโทษให้แก่ผู้ที่ทำร้ายเรา และเราสามารถไว้วางใจให้พระองค์เป็นผู้ประทานความยุติธรรมและการแก้แค้นให้แก่เราได้ในเวลาที่เหมาะสมที่

ของเรานั้นคือ เราต้องยกโทษและหน้าที่ของพระองค์คือการประทานความ
ยุติธรรม คุณทำหน้าที่ส่วนของคุณและปล่อยให้พระเจ้าทำในส่วนของพระองค์

จงเพียรพยายามให้คงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันซึ่ง
พระวิญญาณทรงประทานนั้นด้วยสันติภาพเป็นพันธะ

เอเฟซัส 4.3

บทที่

13

ข้ามพระเจ้า โปรมมตข้าพระองค์เกิด

การยกโทษคนอื่นสำหรับความผิดที่เขาทำต่อเรานั้นจะง่ายขึ้นมาก ถ้าเรารู้สำนึกถึงความบาปและความบกพร่องของเราอย่างแท้จริง พระเจ้าไม่เคยเรียกร้องให้เราทำสิ่งใดเพื่อคนอื่น ถ้าพระองค์ไม่เคยทำแบบเดียวกันกับเราก่อนแล้ว พระเจ้าทรงสำแดงการยกโทษแก่เรา ก่อนที่จะทรงสอนให้เราเห็นถึงความจำเป็นในการยกโทษให้แก่ผู้อื่น พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะมีความสัมพันธ์กับเรา พระองค์ต้องการเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและมีความกลมเกลียวกับเรา ดังนั้นพระองค์จึงต้องยกโทษบาปให้แก่เรา

การยกโทษ เป็นผลมาจากพระคุณและความเมตตาอันใหญ่หลวงของพระเจ้า ที่จริงแล้ว พระเมตตาคือพระลักษณะอันงดงามที่สุดประการหนึ่งของพระเจ้า พระเมตตาเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ และเป็นสิ่งที่เราควรรู้สึกมหัศจรรย์ใจ เมื่ออยู่บนโลก เราทุกคนคาดหวังที่จะได้รับความเมตตา แต่ฉันคิดว่าในสวรรค์นั้น เหล่าทูตสวรรค์ต่างรู้สึกเกรงกลัวจนตัวสั่นต่อพระเมตตาของพระเจ้า แอนดรู เมอร์เรย์ กล่าวไว้ว่า "ความสัพพัญญูของพระเจ้า เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ใจ การทรงไว้ซึ่งฤทธานุภาพทั้งสิ้น ก็เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ใจ ความบริสุทธิ์อย่างปราศจากตำหนิของพระเจ้า ก็เป็นสิ่งน่าอัศจรรย์ใจ แต่สิ่งที่อัศจรรย์ที่สุดนั้นคือ พระเมตตาของพระเจ้า"

พระเจ้าทรงยกโทษบาปและฟื้นฟูคนบาปหนาที่ สุดกลับคืนสู่ ความสามัคคีธรรมกับพระองค์ พระองค์ทรงดีต่อบรรดาคนซึ่งไม่สมควรจะได้รับความดีนั้นเลย ถ้าเราตระหนักว่าในแต่ละวันนั้น พระเจ้าได้ทรงยกโทษให้แก่บาปของเราไปกี่ครั้ง ในสิ่งที่เราได้คิด ได้พูด หรือได้กระทำให้ เราก็จะไม่รู้สึกว่าการยกโทษให้แก่คนอื่นซึ่งได้ทำผิดต่อเรานั้นเป็นเรื่องยากเย็นอีกต่อไป ในแต่ละวันนั้น เราควรยกเสียงของเราขึ้นทูลต่อพระเจ้าว่า "ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดเมตตาต่อข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้มีความเมตตาต่อคนอื่นด้วยเถิด"

พระเจ้าไม่เคยเรียกร้องให้เราทำสิ่งใดโดยที่ไม่ประทานความสามารถ เพื่อช่วยให้เราทำได้ พระองค์ไม่เคยเรียกร้องให้เราให้สิ่งใดแก่ใครโดยที่พระองค์ไม่ได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่เราก่อน พระองค์ประทานความรักแก่เราแบบไม่มีเงื่อนไข และทรงเรียกร้องให้เรารักคนอื่นแบบไม่มีเงื่อนไข พระองค์ประทานความเมตตาแก่เราและเรียกร้องให้เราใจเมตตา พระองค์ทรงยกโทษแก่เรา และเรียกร้องให้เรายกโทษให้ผู้อื่น พระองค์ทรงเรียกร้องมากเกินไปหรือไม่? ฉันทคิดว่าไม่

พระคัมภีร์สอนเราไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้ที่ได้รับมากก็จะทรงเรียกร้องจากผู้้นั้นมาก (ลูกา 12.48) พระเจ้าทรงประทานแก่เรามากมาย พระองค์จึงทรงมีสิทธิที่จะคาดหวังมากมายจากเรา ลองใช้เวลาฝึกทบทวนถึงชีวิตของตนเองดูว่าพระเจ้าทรงพร้อมที่จะยกโทษให้แก่คุณมากมายเพียงใด คุณเคยทำความผิดเรื่องเดิมๆ ซ้ำกันหลายครั้งไหม? โดยพระเมตตาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงประทานโอกาสให้แก่คุณซ้ำแล้วซ้ำอีก จนกระทั่งคุณเรียนรู้ที่จะกระทำสิ่งที่ถูกต้องใช่หรือไม่? แน่نون คำตอบคือใช่ มันใช่สำหรับเราทุกคน

พระเจ้าได้ทรงกระทำอะไรเพื่อเราบ้างในพระคริสต์?

โดยการเสียสละของพระเยซูคริสต์ พระเจ้าได้ทรงนำเราออกจากความมืดเข้ามาใกล้พระองค์ในความสว่าง พระองค์ทรงพบเราในความบาปและ

ความทุกข์ระทม และทรงหยิบยื่นชีวิตใหม่แก่เรา เพียงแค่เราตอบรับพระองค์ พระองค์ก็จะทรงยกโทษทั้งสิ้นให้แก่เรา และทรงประทานความชอบธรรมให้แก่เรา โดยพระคุณและเมตตาของพระองค์ พระองค์ไม่เพียงแต่ยกโทษบาปให้เราเท่านั้น พระองค์ยังทรงนำความบาปไปทิ้งไกลแสนไกล เหมือนทิศตะวันออกไกลจากทิศตะวันตก และจะไม่ทรงจดจำการบาปเหล่านั้นอีกต่อไป (ฮบ. 10.17, สดด. 103.12) พระองค์ทรงยกชูเราออกจากหลุมแห่งความสิ้นหวัง และกระทำให้ชีวิตเรามีความสำคัญ (ยากอบ 4.10) สิ่งซึ่งดงามอย่างน่าอัศจรรย์ใจในเรื่องนี้ก็คือ เราไม่สมควรได้รับสิ่งเหล่านี้เลย เราไม่ได้ทำอะไรซึ่งทำให้เราสมควรได้รับพระคุณของพระเจ้า และไม่มีสิ่งใดที่เราทำได้เพื่อทำให้เรามีค่าเพียงพอ การอภัยโทษบาปเป็นของประทานให้เปล่าอย่างแท้จริง มันเป็นสิ่งที่เราได้รับมา และเป็นสิ่งที่เราต้องเต็มใจที่จะมอบออกไป มันไม่เพียงแต่เป็นของขวัญที่เราต้องมอบให้แก่คนอื่นเท่านั้น แต่มันคือของขวัญที่เรามอบให้แก่ตัวเองด้วย เมื่อเรายกโทษให้แก่คนอื่น เราก็กำลังมอบสันติสุขในใจให้แก่ตัวเองด้วย รวมทั้ง กำลังใหม่ และเวลาที่จะทำในสิ่งที่สร้างสรรค์ แทนการทุกข์ร้อน และการคิดวิตกกังวลต่างๆ

ความเมตตา หมายถึงความกรุณาแบบเกินสมควร กล่าวง่ายๆ คือการที่พระเจ้าทรงสำแดงพระกรุณาแก่เรานั้น พระองค์ไม่มีเหตุผลใดๆ เลย พระองค์ทรงพระกรุณา และเราเป็นผู้รับพรแห่งพระกรุณาของพระองค์นั้น

ในพระคริสต์นั้น พระเจ้าได้ทรงไถ่เรา ทำให้เราเป็นผู้ชอบธรรม ชำระเรา ให้บริสุทธิ์ และกำลังดำเนินกระบวนการฟื้นฟูเรากลับสู่สภาพเดิมอย่างต่อเนื่อง ขอให้เรามีใจขอบพระคุณสำหรับพระเมตตาของพระเจ้าเสมอไป ฉันต้องการพระเมตตาในวันนี้และทุกๆ วัน ฉันรู้สึกตัวล้นต่อพระเมตตายิ่งใหญ่ของพระเจ้า และความล้นกล้นนั้นก็ยิ่งทวีมากขึ้นอีกเมื่อใช้เวลาคิดใคร่ครวญถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อฉัน

คุณกำลังต่อสู้กับเรื่องที่ต้องยกโทษให้คนสักคนที่ทำผิดหรือทำให้คุณเจ็บช้ำอยู่หรือไม่? ถ้าใช่ ฉันอยากแนะนำให้ใช้เวลาเพียงแคelibห้านาทีที่จะนึกถึงว่าพระเจ้าได้ทรงยกโทษให้แก่เรามากมายเพียงใด ฉันเชื่อมั่นว่ามันจะทำให้คุณรู้สึกถ่อมตัวลง แล้วคุณจะพบว่ามันเป็นเรื่องง่ายที่จะยกโทษให้แก่คนที่ทำผิดต่อคุณ

เพื่อนที่รัก ได้โปรดยกโทษเสียเถอะ อย่าปล่อยให้วันเวลาของคุณผ่านไป อีกวันพร้อมกับความขมขื่น และความโกรธในสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณแล้วและเราก็ย้อนกลับไปแก้ไขอีกไม่ได้ อย่าดำเนินชีวิตของคุณในทางกลับกัน จงทูลขอพระเจ้าที่จะทำให้คุณดีขึ้น ไม่ใช่ขมขื่นมากขึ้น จงไว้วางใจให้พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งให้กลายเป็นผลดี จากความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับคุณ จงจำไว้ว่า หน้าที่ส่วนของคุณคือการเชื่อฟังพระเจ้าแล้วยกโทษเสีย ส่วนหน้าที่ของพระองค์คือการรื้อฟื้นและการแก้แค้นแทนคุณ อย่าปล่อยให้วันเวลาอันมีค่าในชีวิตของคุณ ต้องสูญเปล่าไปอีกวันด้วยวิญญานที่ไม่ยอมให้อภัย จงทูลขอให้พระเจ้าสร้างท่าทีใหม่ขึ้นภายในคุณอย่างที่คุณเองทรงเป็นอยู่... คือท่าทีที่เมตตาและพร้อมที่จะให้อภัย

พระเยซูไม่ใช่ผู้ที่รุนแรงและแข็งกระด้าง พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยความเมตตา ชำในการโกรธ พร้อมที่จะให้อภัย และพร้อมที่จะทรงช่วยเหลือเสมอ (มธ. 11.28-20) พระเยซูทรงสอนว่าพระองค์ทรงประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องลัทธิบูชา (มธ. 12.7) เราสามารถพิจารณาข้อพระคัมภีร์ได้ในสองทัศนะ ประการแรก เราจะเห็นว่าพระเจ้าประสงค์ที่จะประทานพระเมตตาแก่เรา และพระองค์ไม่ทรงสนพระทัยในเครื่องถวายบูชาของเรา พระเยซูคือเครื่องบูชาเพียงอย่างเดียว และอย่างสุดท้ายที่จำเป็น เครื่องลัทธิบูชาของเรานั้นไร้ประโยชน์ภายใต้พันธสัญญาใหม่ เมื่อเราทำบาป เราทำได้เพียงแค่หันมาหาพระเยซูและทูลขอพระเมตตาจากพระองค์ และพระองค์ก็ทรงพร้อมเสมอที่จะประทานแก่เรา ฉันทชอบความคิดที่ว่าพระเจ้าทรงพร้อมเสมอที่จะยกโทษ เราไม่จำเป็นต้องรอกันกว่าพระองค์จะพร้อม เราไม่จำเป็นต้องจูงใจให้พระองค์กระทำ ... พระองค์ทรงพร้อมเสมอที่จะยกโทษ พระองค์ได้ทรงตัดสินพระทัยไว้ล่วงหน้าแล้วว่า จะให้มีพระเมตตา และพร้อมที่จะยกโทษให้เราเสมอ เราก็สามารถทำแบบเดียวกันได้ เราสามารถตั้งใจของเราไว้ล่วงหน้าเพื่อว่าเมื่อเกิดเรื่องที่ทำให้เราเสียใจขึ้นเมื่อใด เราก็พร้อมที่จะยกโทษในทันที

ประการที่สอง ที่ได้รับจากพระคัมภีร์ตอนนี้ก็คือ พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราสำแดงความเมตตาแก่ผู้อื่น โดยไม่ต้องเรียกร้องเครื่องบูชาใดๆ จากเขา ที่จะมองข้ามการทรยศก็เป็นศักดิ์ศรีของมนุษย์ (สภษ.19.11) เราได้รับเกียรติที่จะ

มองข้ามสิ่งต่างๆ ที่คนอื่นได้ทำเพื่อทำร้ายเรา พระเจ้าทรงช่วยให้เราสามารถกระทำสิ่งนี้ได้ ความเสียใจจะเกิดขึ้นกับเราแน่ แต่เราไม่จำเป็นต้องรับมันไว้

เมื่อมีใครทำร้ายจิตใจเรา เราอาจพยายามเอาคืนจากเขาโดยทำให้เขารู้สึกแย่ หรือหยิบยกเรื่องนั้นขึ้นมาพูดอยู่เรื่อยๆ เราอาจตัดเขาออกไปจากความสัมพันธ์ เลิกพูดคุยกับเขา นี่คือวิถีทางแบบมนุษย์ในการเรียกร้องเครื่องบูชาจากคนอื่นเพื่อชดเชยในความบาปที่เขาได้กระทำต่อเรา แต่เรายังมีทางเลือกอีกทางหนึ่ง นั่นคือการมีใจเมตตา

พระเจ้าทรงคาดหวังสิ่งใดจากเราบ้าง?

พระเจ้าทรงทราบถึงความบาปทุกอย่างที่เราทำตั้งแต่ก่อนที่เราจะท่าเสียอีก พระองค์ทรงรู้จักโครงสร้างของเรา ทรงทราบว่าเราเป็นแค่ฝุ่นดิน และพระองค์ไม่เคยทรงคาดหวังว่าเราจะไม่ทำผิดพลาด ฉันได้รับความเล้าโลมใจมากเมื่อพระเจ้าตรัสในใจฉันว่า "จอยซ์ เจ้าไม่ได้เป็นสิ่งที่ทำให้เราประหลาดใจเลย" พระเจ้าไม่เคยประหลาดใจกับความทุกข์ยากของเรา แต่พระองค์ทรงจัดเตรียมการช่วยกู้เราไว้ล่วงหน้าก่อนที่ปัญหาจะเข้ามาถึงเราเสียอีก พระเจ้าไม่เคยประหลาดใจกับความผิดพลาดและวิถีทางแห่งเนื้อหนังของเรา พระองค์ได้ทรงตัดสินพระทัยแล้วที่จะเมตตาเรา สิ่งที่พระเจ้าทรงคาดหวังคือให้เรารักพระองค์และประสงค์ที่จะดำเนินตามน้ำพระทัยของพระองค์ พระองค์ประสงค์ให้เราไวในการกลับใจใหม่ และทำการร่วมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์เพื่อก้าวไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ พระองค์ไม่ได้ทรงพระพิโรธถ้าเรายังไปไม่ถึง แต่พระองค์ทรงคาดหวังให้เรามุ่งหน้าไปสู่เป้าหมายแห่งความครบบริบูรณ์นั้น

อัครทูตเปาโลเป้าหมายหลักเพียงอย่างเดียวของท่านคือที่จะทิ้งทุกอย่างไว้เบื้องหลัง และมุ่งหน้าไปสู่ความสมบูรณ์แบบ (ฟป.3.13) ลองนึกภาพดูว่าเปาโลซึ่งเป็นผู้เขียนสองในสามของพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ก็ยังคงมุ่งหน้าต่อไปฉันดีใจมากที่พระเจ้าทรงบรรจุแบบอย่างนี้ไว้ในพระคัมภีร์ด้วย มันหนุนใจให้ฉัน

รู้ว่าพระเจ้าทรงรู้จักฉันทุกแง่มุม และทรงยอมรับว่าฉันเป็นมนุษย์ซึ่งบังเกิดใหม่แล้ว มีใจที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่แล้ว แต่จิตและร่างกายยังคงต้องรอเวลาเปลี่ยนให้เท่าทันกับกิจยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำสำเร็จแล้วในวิญญานของฉัน

ความจริงก็คือ พระเจ้าไม่เคยคาดหวังว่าเราจะไม่ทำผิดพลาดอีก ถ้าเราสามารถดำเนินชีวิตได้โดยปราศจากความบาป เราก็คงไม่ต้องการพระเยซู แต่เราต้องการพระองค์ทุกช่วงเวลาและทุกวัน ตอนนี้พระองค์ทรงประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าและทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อเรา (รม. 8.34) พระองค์จะทรงยกโทษบาปแก่เราเสมอไปถ้าเราสารภาพและกลับใจใหม่ (1 ยอห์น 1.9) พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมทางแก้ไขความผิดของเราไว้หมดแล้ว โดยพระเมตตายิ่งใหญ่ของพระองค์เราจึงยังคงอยู่ในความสามัคคีธรรมและความสัมพันธ์กับพระองค์ ถึงแม้ความประพฤติของเราจะยังไม่สมบูรณ์แบบก็ตาม

คุณคาดหวังสิ่งใดบ้างจากคนอื่น?

เราควรคาดหวังที่จะให้ความเมตตาแก่คนอื่น พวกเขายังไม่สมบูรณ์แบบและยังจะทำผิดพลาด เขาอาจทำให้เราเจ็บและผิดหวัง แต่ความจริงก็คือเราก็ทำต่อเขาอย่างเดียวกัน ปกติเราจะไม่ค่อยรู้ตัวเมื่อเราทำให้คนอื่นเจ็บปวด แต่เราจะรู้ชัดเจนมากเมื่อคนอื่นทำให้เราเจ็บปวด

ฉันไม่สมบูรณ์แบบ แล้วทำไมยังจะไปคาดหวังความสมบูรณ์แบบจากคนอื่นที่อยู่ในความสัมพันธ์กับเรา? ฉันเชื่ออย่างแท้จริงว่า เพราะเหตุที่เราไม่สมบูรณ์แบบนี้เอง พระเจ้าจึงทรงสั่งให้เราไว้ในกาให้อภัย พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมทางช่วยเหลือไว้สำหรับความไม่สมบูรณ์แบบทุกอย่างของเราแล้ว โดยการทรงยกโทษให้เรา และช่วยให้เรามีความสามารถที่จะยกโทษให้แก่ผู้อื่นด้วย ถ้าเราเต็มใจที่จะทำเช่นนั้น เดฟกับฉันแต่งงานกันมาสี่สิบสี่ปี นับถึงตอนที่เขียนหนังสือเล่มนี้ เราได้ยกโทษให้กันและกันมาหลายพันครั้งตลอดช่วงเวลาเหล่านั้น และเรายังคงจะต้องยกโทษให้กันและกันต่อไปอีกเรื่อยๆ เมื่อเวลาแห่ง

ชีวิตคู่ของเราผ่านไปแต่ละปี

เราเรียนรู้ที่จะสำแดงความเมตตาต่อกันและกันโดยบ่อยครั้งที่เราจะไม่เอ่ยถึงสิ่งที่อีกฝ่ายหนึ่งได้ทำไปซึ่งรบกวนจิตใจเรา เราสามารถมองข้ามความผิดของอีกฝ่ายและเปิดช่องให้เขาทำผิดพลาดต่อเราได้ ฉันคิดว่านี่เป็นความคิดที่งดงามนะ "เรายินยอมให้อีกฝ่ายสามารถทำผิดพลาดได้"

คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพอดทนนานและอดกลั้นต่อกัน และกันด้วยความรัก

เอเฟซัส 4.2

หลายปีมาแล้ว เดพกับฉันเลิกกดดันกันและกันให้เป็นคนไร้ที่ติ เราตระหนักว่าพระเจ้าได้ทรงสำแดงพระเมตตาแก่เรามากมายเพียงใด และเราตัดสินใจที่จะทำแบบเดียวกันต่อกันและกันด้วย การยอมให้เกิดความผิดพลาดได้เช่นนี้ช่วยให้เรามีชีวิตสมรสที่ดีและยังยืนนาน ลองพิจารณาจิตใจของคุณดูสิ คุณกำลังกดดันสามี ภรรยา คนในครอบครัว หรือเพื่อนๆ ของคุณให้เป็นคนสมบูรณ์แบบหรือเปล่า หรือให้ปฏิบัติต่อคุณอย่างสมบูรณ์แบบ? คุณเป็นคนที่รุนแรง แข็งกระด้าง และชอบเรียกรื่องใหม่? คุณเปิดช่องสำหรับความอ่อนแอของคนอื่นบ้างหรือเปล่า? คุณมีใจเมตตาอย่างกว้างขวางหรือไม่? คำถามเหล่านี้เป็นคำถามที่ดีเพื่อให้เราทุกคนได้ถามตัวเองดูเป็นระยะๆ ขอให้ตอบด้วยความซื่อสัตย์ และถ้าทำที่ของคุณไม่เหมือนทำที่ของพระเยซู ก็จงทูลขอให้พระองค์ทรงช่วยเปลี่ยนแปลงคุณ

เราต้องเปลี่ยนแปลงจิตใจและทำที่ของเราเสียใหม่ทุกวัน เรามักจะไม่ได้มีทำที่ที่ดีโดยอัตโนมัติ บางครั้งเราปล่อยให้บางอย่างหลุดไป และจำเป็นต้องมอบถวายตัวใหม่เพื่อจะทำได้ทำทุกอย่างด้วยวิถีทางของพระเจ้า ถ้าคุณกำลังอยู่ในจุดนี้ในขณะนี้ มันก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าอาย จงปีติยินดีที่คุณได้มองเห็นความจริง โดยความช่วยเหลือของพระเจ้า ซึ่งจะปลดปล่อยให้คุณเป็นไทได้

พระเยซูทรงคาดหวังสิ่งใดจากสาวกของพระองค์?

พระเยซูทรงตั้งพระทัยที่จะเลือกคนที่อ่อนแอและโง่เขลามาทำการร่วมกับพระองค์ เพื่อพวกเขาจะได้ไม่อ้างเอาเกียรติซึ่งเป็นของพระเจ้าแต่เพียงพระองค์เดียว เปโตรเป็นคนที่พูดมากและเย่อหยิ่ง เมื่ออยู่ใต้ความกดดันเขากลับปฏิเสธว่าไม่รู้จักพระเยซูถึงสามครั้ง แต่พระเยซูทรงสำแดงพระเมตตาและพระกรุณาต่อเขา พระองค์ทรงยกโทษให้เขา เปโตรจึงได้กลายเป็นอัครทูตที่ยิ่งใหญ่

โรมัสสงสัยหลายๆ เรื่องที่พระเยซูได้ทรงกระทำ แต่พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเมตตาต่อโรมัสและยังทรงกระทำการกับเขาต่อ ภายหลังจากที่พระองค์ทรงพินคินพระชนม์ ในขณะที่โรมัสกำลังสงสัยพระองค์อยู่นั้น พระองค์ยังได้ทรงปรากฏพระองค์ให้โรมัสได้เห็น และทรงสำแดงรอยตะปูที่ฝ่าพระหัตถ์ให้เขาได้ดูด้วย โรมัสเอ่ยออกมาว่า เขาจะไม่ยอมเชื่อจนกว่าจะได้เห็น และพระเยซูทรงสำแดงให้โรมัสได้เห็นตามที่เขาคงต้องการ แทนที่จะปฏิเสธเขาเพราะทำที่ขี้สงสัยของเขา

หลายครั้งพวกสาวกได้สำแดงพฤติกรรมออกมาแปลกๆ ทั้งๆ ที่พวกเขาใช้ชีวิตร่วมกับพระเยซูอยู่ตลอด มีการทะเลาะเถียงกันว่าใครเป็นใหญ่ที่สุด พวกเขาว่างหลับในช่วงเวลาที่พระเยซูต้องการเขา และทรงขอร้องพวกเขาให้อิทธิฐานร่วมกับพระองค์เป็นเวลาชั่วโมงหนึ่ง

พวกเขาไม่สมบูรณ์แบบ แต่พระเยซูก็ทรงทราบแล้วตอนที่พระองค์ทรงเลือกสรรพวกเขา พระองค์อิทธิฐานตลอดคืนย่นรุ่งก่อนที่จะเลือกบุรุษทั้งสิบสองคนนี้ซึ่งจะเป็นผู้นำเอาพระกิตติคุณออกไปประกาศทั่วโลก ในขณะนั้น ภายหลังจากที่พระองค์ได้ลื้่นพระชนม์และฟื้นขึ้นมามีอีกครั้ง ลองนึกภาพผู้ชายที่ไม่สมบูรณ์แบบสิบสองคน ซึ่งมักจะขาดสติปัญญาอยู่บ่อยๆ ขี้สงสัย แสดงความเย่อหยิ่ง ทะเลาะเถียงกัน และอยากรู้ว่าพวกเขาต้องยกโทษให้กัน และกันก็ครั้ง ฟังๆ ดูเหมือนพวกเราในยุคนี้มาก

เรียนรู้ที่จะรับเอาพระเมตตา

ฉันแน่ใจว่าคุณรู้ว่าตัวเองไม่สมบูรณ์แบบเอามากๆ และคุณต้องการความเมตตามากๆ ด้วยเช่นเดียวกับฉัน พระเจ้าทรงพร้อมแล้วที่จะประทานความเมตตา แต่คุณรู้ไหมว่าจะรับเอาพระเมตตาได้อย่างไร? เราอาจทูลขอให้พระเจ้ายกโทษความบาปของเรา แต่เราได้รับเอาการอภัยโทษจากพระองค์ โดยการยกโทษให้ตัวเองแล้วหรือยัง? คุณยังถือโทษตัวเองเพราะความผิดมากมายที่เคยทำไว้ในอดีตหรือไม่? ฉันทำแบบนี้อยู่นานหลายปี เพราะเหตุนี้ฉันจึงไม่สามารถยกโทษให้แก่นักคนอื่นได้ อย่างที่ฉันกล่าวไว้บ่อยๆ ว่า "เราไม่สามารถให้คนอื่น ในสิ่งที่เราเองไม่ได้มีอยู่"

คุณได้รับพระเมตตาแล้วหรือยัง? ขณะที่คุณกำลังอ่านหนังสือเล่มนี้ ยังมีอะไรที่ทำให้คุณรู้สึกผิดอยู่ไหม ถึงแม้ว่าคุณจะได้กลับใจใหม่แล้วอย่างจริงจัง? คุณเคยใช้เวลาทูลขอพระเมตตาจากพระเจ้าหรือไม่ และที่สำคัญเท่ากัน คุณเคยใช้เวลาที่จะรับเอาพระเมตตาจากพระเจ้าหรือไม่? ความเมตตาเป็นของขวัญ แต่ของขวัญใดๆ ก็คงไม่มีคุณอะไรสำหรับเรา หากเราไม่ได้รับมันไว้ พระเยซูตรัสว่า "จงขอ แล้วท่านจะได้รับ เพื่อให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม" (ยอห์น 16.24) คุณใช้เวลาทูลขอมากมาย แต่รับไว้เอาเพียงเล็กน้อยใช่หรือไม่? ถ้าใช่ ถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยนแปลงแล้ว พระเจ้าได้ทรงกระทำทุกอย่างที่จำเป็นต้องทำเพื่อเราสำเร็จแล้วในพระคริสต์ ตอนนี้ขึ้นอยู่กับเราที่จะรับเอาโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยคุณความดี แต่โดยความเชื่อเท่านั้น

เมื่อเราเรียนรู้ที่จะรับเอาพระเมตตาอันใหญ่หลวงของพระเจ้าแล้ว เราก็จะสามารถให้ความเมตตาแก่นักคนอื่นได้

ลักษณะของท่าทีที่เปี่ยมด้วยความเมตตา

ความเมตตาเข้าใจผู้อื่น

พระเยซูทรงเป็นมหาบุรุษที่ผู้ทรงเข้าใจในความอ่อนแอและความเจ็บป่วยของเรา เพราะพระองค์ทรงถูกทดลองใจเหมือนเราทุกประการ แต่ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย (ฮบ.4.15) ฉันชอบข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเข้าใจพระทัยฉัน เพราะการที่เราต่างคนต่างก็มีจุดอ่อนในตัว เราก็ควรสามารถที่จะเข้าใจในยามที่คนอื่นกระทำความผิดพลาดและต้องการความเมตตาและการให้อภัยด้วยการมีจิตใจที่พร้อมจะเข้าใจคือลักษณะที่งดงามประการหนึ่งของความเมตตาต่อไปถ้ามีคนปฏิบัติไม่ดีต่อคุณ ลองพยายามเข้าใจจิตใจของเขา บางทีเขาอาจเจอกับเรื่องร้ายๆ จากที่ทำงานมาทั้งวัน พฤติกรรมที่ผิดย่อมไม่ใช่สิ่งที่ถูกต้องอยู่แล้ว แต่ขอให้อำไว้ว่า ถ้อยคำอ่อนหวานละลายความโกรธได้ ความกรุณามีฤทธิ์เดชที่จะผันแปรความโกรธได้ เพราะความดีจะชนะความชั่วได้เสมอ (รม. 12.21)

เดฟเป็นคนที่เขาอกเข้าใจฉันมากในช่วงเวลาที่ฉันกำลังฟื้นฟูสภาพจากการถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็ก ถ้าเขาไม่ได้แสดงความเมตตาต่อฉัน เขาก็คงไม่ได้แต่งงานกันอย่างในทุกวันนี้ และเราทั้งคู่คงจะพลาดจากแผนการยิ่งใหญ่ที่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้เพื่อเราไปแล้ว มีใครบ้างในชีวิตของคุณ ซึ่งคุณจะลองใช้ความพยายามเพิ่มขึ้นอีกหน่อยเพื่อทำความเข้าใจเขา? ลองขอให้เขาเล่าเรื่องของเขาให้คุณฟัง ตามปกติถ้าใครประพฤติตัวไม่อยู่กับร่องกับรอย มันเป็นเพราะมีบางอย่างที่เคยทำให้เขาเจ็บช้ำในชีวิต และเขายังไม่ได้รับการเยียวยา

ยิ่งเรารู้จักเบื้องหลังของใคร เขาก็ยิ่งเข้าใจเขาได้ง่ายขึ้น ไม่ว่าเขาจะประพฤติตัวแบบไม่พึงประสงค์ออกมาอย่างไรก็ตาม

ความเมตตา ไม่เปิดโปงความผิดของคนอื่น

คนใดที่ไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มักจะมีความโน้มเอียงไปในทางชอบกระจ่ายข่าวร้าย โดยเฉพาะการเอาเรื่องเสียหาย

ที่คนอื่นทำไว้ไปเล่าต่อ พระวณะของพระเจ้ากล่าวไว้ว่า ความรักปกปิดความผิด ได้มากหลาย (1 ปด.4.8)

ความเกลียดชังเร้าให้เกิดความวิวาท แต่ความรักครอบงำ
บรรดาการทรยศเสีย

สุภาสิต 10.12

สุภาสิตแต่ละข้อคือข้อความแห่งปัญญา ซึ่งจะช่วยให้ชีวิตของเรา
ดีขึ้นถ้าเราตั้งใจฟัง สุภาสิตข้อนี้ยืนยันสิ่งที่เปโตรได้กล่าวไว้ในพันธสัญญาใหม่
เกี่ยวกับการปกปิดความบาปไว้ แทนที่จะเปิดโปงมันออกมา

เมื่อโยเซฟมีโอกาสที่จะจัดการกับพวกพี่ชายของท่านในเรื่องความทารุณ
ที่พวกเขาเคยทำไว้กับท่านนั้น ท่านก็ทำการกลับ (ปฐม.45.) ท่านได้ขอให้คนอื่น ๆ
ออกไปนอกห้องเมื่อพวกพี่น้องของท่านได้เดินทางมาถึงแล้ว เพราะท่านไม่ต้องการ
ให้ใครรู้เรื่องที่พวกเขาทำไว้กับท่าน ท่านไม่เพียงแต่พร้อมที่จะยกโทษให้พวกเขา
อย่างสิ้นเชิงเท่านั้น แต่ยังเก็บเรื่องความผิด ของพวกเขาเป็นความลับไว้ด้วย
เพื่อคนอื่น ๆ จะยังคงเคารพนับถือและชอบเขาอยู่ ท่านไม่ได้ต้องการให้พวกเขา
ขายหน้า คุณลักษณะน่าอัศจรรย์ใจที่โยเซฟมีอยู่ในตัวนี้ ทำให้เราเห็นถึงเหตุผล
ที่พระเจ้าทรงใช้ท่านได้อย่างเต็มไปด้วยฤทธิ์เดช ถ้าเราอยากให้พระเจ้าใช้เราได้
อย่างแท้จริง เราต้องมีท่าทีที่เปี่ยมด้วยความเมตตา

ถ้าเรามีเรื่องกับใครบางคนที่ทำให้เราเสียใจ เราควรไปพูดคุยกับคนนั้น
เป็นการส่วนตัว (มธ. 18.15) ถ้าเขาปฏิเสธไม่ยอมฟัง จึงค่อยพาพี่น้องคนอื่น
ไปคุยพร้อมกันกับเราด้วย โดยหวังว่าจะสามารถช่วยให้เขากลับมามีท่าที
ที่เหมาะสมทั้งในความคิดและจิตใจ

จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน ถ้าคุณทำอะไรผิด
คุณอยากให้คนอื่นเอาไปนินทา หรือเก็บเรื่องไว้เป็นความลับ? ฉันรู้คำตอบนี้แล้ว
เพราะฉันรู้ว่าตัวเองต้องการอะไร ฉันอยากปกปิดความผิดของฉัน และฉันแน่ใจว่า
คุณก็ต้องการแบบเดียวกันด้วย

ความเมตตาไม่ตัดสินผู้อื่น

เป็นการง่ายที่เราจะแสดงการตำหนิคนที่ได้ทำผิดพลาด แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่มีปัญญา พระเจ้าทรงเรียกให้เราช่วยเหลือผู้คน ไม่ใช่มาตัดสินเขา ดังที่ฉันได้กล่าวไปในตอนต้นของหนังสือนี้แล้วว่า เราอาจตัดสินความผิดตามที่เป็นอย่างจริง แต่เราไม่ควรตัดสินคนที่ทำผิด เพราะเราไม่รู้ถึงจิตใจของเขาหรือสิ่งที่เขาเคยผ่านมาในชีวิต

ความเมตตาที่ยิ่งใหญ่กว่าการพิพากษา

และท่านสนใจคนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และกล่าวโอภาปราศรัยกับเขาว่า "เชิญท่านนั่งที่นี่เถิด" ในขณะที่เดียวกัน ท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า "แกจงยืนอยู่ที่นั่น" หรือ "จงนั่งแทบเท้าของเราเถิด"

ยากอบ 2.13

มนุษย์เรามีธรรมชาติชอบตัดสิน แต่พระเจ้ามีลักษณะชอบแสดงความเมตตา จงทูลขอให้พระเจ้าทรงช่วยให้คุณพัฒนาท่าทีที่เปี่ยมด้วยความเมตตาขึ้น และมองหาคุณลักษณะแห่งความเมตตาในชีวิตของคุณ การตัดสินหมายถึงการยกตัวเองขึ้นเทียบเท่าพระเจ้า มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่มีสิทธิ์ในการตัดสินผู้คน เพราะพระองค์เพียงผู้เดียวที่ทรงทราบข้อเท็จจริงทั้งปวง ฉันไม่ยกย่องความผิดโดยการพยายามทำตัวเป็นพระเจ้าในชีวิตของคนอื่น ฉันจึงพยายามอย่างหนักที่จะไม่ตัดสินชีวิตของใคร แน่นอน ฉันไม่ได้เป็นอย่างนั้นทุกครั้งที่ไป ฉันเคยเป็นคนชอบตัดสินคนอื่นมานาน แต่ข่าวดีก็คือ เราทุกคนสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยความช่วยเหลือจากพระเจ้า

ความเมตตาเชื่อในส่วนตัวของผู้อื่น

ความรักจะเชื่อในส่วนตัวของทุกคนอยู่เสมอ และความเมตตาก็เป็นลักษณะหนึ่งของความรัก ความเมตตาจะไม่ตัดสินลงโทษโดยปราศจากการได้สวนที่ยุติธรรม ความเมตตาต้องการรู้ความจริง ไม่ใช่แค่คำบอกเล่าลอยๆ

ฉันเกลียดที่ได้ยินคนมาเล่าเรื่องไม่ดีของคนอื่นให้ฟัง โดยเฉพาะถ้าเป็นแค่เรื่องซุบซิบ ไม่ใช่ข้อเท็จจริงที่พิสูจน์มาแล้ว มันทำให้ฉันต้องทำงานหนักขึ้นเพื่อจะเชื่อในส่วนตัวของเขาหลังจากที่ฟังเรื่องราวๆ ไปแล้ว เราควรเชื่อในส่วนตัวของคนอื่น จนกว่าจะขอกล่าวหาสำหรับเขาได้รับการพิสูจน์แล้ว

ฉันรู้ว่ามีคนใส่ร้ายฉันต่อหน้าสาธารณะในเรื่องที่ฉันไม่ได้ทำ และฉันรู้สึกประทับใจมากที่มีคนพูดว่า "ฉันไม่เชื่อหรอกว่าจอยซ์จะทำอะไรแบบนี้" แต่ฉันไม่ประทับใจเลยที่มีบางคนได้ยินเรื่องแบบนี้แล้ว รีบใส่สติโซ่แล้วเอาไปลือให้คนอื่นฟังต่อ

เราจะมีความสุขเพิ่มขึ้นมากมาย ถ้าเราเชื่อในส่วนตัวของคนอื่น แทนที่จะเอาแต่ตั้งข้อสงสัยและรีบเชื่อในเรื่องไม่ดีๆ เกี่ยวกับใครบางคนที่เราได้ยินได้ฟังมา

ความเมตตาไว้สำหรับทุกคน

ฉันสังเกตเห็นว่า เป็นการง่ายมากที่ฉันจะลำแตงความเมตตาให้แก่คนที่ฉันรักและมีความสัมพันธ์อันดีด้วย มันจะเป็นเรื่องที่ยากเป็นพิเศษ ถ้าเขาเป็นคนที่ฉันไม่ค่อยสนใจเท่าไร แต่ความเมตตาที่แท้จริงนั้นจะต้องมีใจเมตตาแก่ทุกคน ทำที่เปี่ยมด้วยความเมตตา ไม่ใช่สิ่งที่เราปิดๆ เปิดๆ ได้ แต่มันเป็นส่วนหนึ่งของคุณลักษณะในตัวเรา ... คือตัวตนที่เราเป็นอยู่ ไม่มีใครพูดหรอกว่า "ฉันทำความเมตตา" แต่เราจะพูดว่า "ฉันเป็นคนมีเมตตา"

การไม่ลำเอียงเป็นสิ่งที่สำคัญสำหรับพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด และพระองค์ไม่ประสงค์ให้เราเช่นนั้นด้วย ทุกคนมีความสำคัญสำหรับพระเจ้าเท่าเทียมกัน ทุกคนเป็นบุตรของพระองค์ และพระองค์ทรงลำแตงพระเมตตาให้แก่ทุกคน ในฐานะที่เราเป็นตัวแทนของพระองค์ในโลก เราควรทุ่มเทที่จะทำอย่างเดียวกัน อย่าประพฤติตัวตามความรู้สึกที่คุณมีต่อใครบางคน แต่จงเปี่ยมด้วยความเมตตา แล้วมันจะช่วยให้ชีวิตของคุณมีความสุขขึ้น

ในพระคัมภีร์มีบันทึกเรื่องของชายคนหนึ่งซึ่งเรามักจะเรียกกันว่าชาวสะมาเรียใจดี ซึ่งเป็นเรื่องของผู้ชายที่ยอมเข้าไปช่วยเหลือชายอีกคนหนึ่งซึ่งนอนบาดเจ็บอยู่ข้างถนน เขาไม่ได้รู้จักกับชายที่บาดเจ็บนั้นเลย แต่เขายอมสละเวลาและเงินทองเพื่อช่วยเหลือชายแปลกหน้า (ลูกา 10.27-37) เป็นความจริง

ใ้รางวัลตัวเอง ด้วย.. มารยมโกย

ที่ว่าชายผู้เปี่ยมด้วยความเมตตายอมสำแดงความเมตตานั้นต่อทุกคน ไม่เพียงต่อคนที่เขารู้จักชอบหรืออยากแสดงความประทับใจเท่านั้น ชายชาวสะมาเรียใจดีคนนี้เป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ในสายพระเนตรของพระเจ้า เพราะเขาพบเห็นจึงหยุดเดินทางและแสดงความเมตตาต่อคนที่เขาไม่เคยพบหน้ามาก่อน และอาจจะไม่ได้หน้าอีกเลยก็ได้ ชาวสะมาเรียใจดีต้องยอมเสียทั้งเวลาและเงินทองเพื่อจะช่วยเหลือชายที่บาดเจ็บ เขาไม่ได้รับประโยชน์ทางด้านวัตถุใดๆ ตอบแทนเลย แต่ก็ยังยอมที่จะทำในสิ่งที่ถูกต้อง ทุกครั้งที่เราทำในสิ่งที่ถูกต้อง มันทำให้เราเกิดสันติสุขขึ้นภายใน และเราจะได้เก็บเกี่ยวบำเหน็จของเราในเวลาอันควร ลองช่วยคนอื่นเพิ่มขึ้น สำแดงความเมตตาและความกรุณาของพระเจ้าซึ่งเขาไม่สมควรได้รับให้แก่เขา ฉันแน่ใจว่า เราทุกคนคงเห็นด้วยว่าโลกนี้ต้องการ "ชาวสะมาเรียใจดี" มากขึ้น ขอให้มันเริ่มจากตัวเรา

บทที่

14

บรรณานุกรม:หนักของคุณ

เมื่อไม่นานมานี้ ฉันได้ดูภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของชายคนหนึ่งซึ่งเก็บความลับบางอย่างไว้ ซึ่งถ้าเขาบอกไป จะช่วยให้ชายอีกคนหนึ่งพ้นผิดจากการต้องโทษจำคุกตลอดชีวิตในความผิดอาญาซึ่งเขาไม่ได้ก่อขึ้น ในทางกลับกัน ความลับเรื่องนี้อาจส่งผลให้ชายคนนี้ซึ่งอยู่ระหว่างการประกันตัวต้องเจอกับเรื่องยุ่งยากตามมาอีกมากมาย เขาตั้งคำถามว่า ทำไมเขาต้องยอมเอาตัวเองเข้าเสี่ยงกับอันตราย เพื่อช่วยให้ผู้ชายอีกคนได้รับอิสรภาพ ทั้งๆ ที่ชายคนนั้นไม่ได้มีความหมายอะไรสำหรับชีวิตของเขาเลย ทนายความที่สนับสนุนให้เขาพูดความจริงออกมา ได้พูดกับเขาว่า "เพราะถ้าคุณพูดความจริง คุณก็จะได้ปลดเปลื้องภาระอันหนักอึ้งออกไปจากใจคุณ คุณจะได้ลดภาระที่ต้องแบกตลอดชีวิตไปอีกเรื่องหนึ่ง" ความหมายของเขาก็คือ "จงให้รางวัลตัวเองโดยการทำในสิ่งที่ถูกต้อง"

เราตัดสินใจเกี่ยวกับชีวิตของเราอยู่อย่างต่อเนื่อง ว่าเราจะตอบสนองอย่างไรต่อสถานการณ์ต่างๆ ที่เข้ามาในชีวิต พระเจ้าทรงเรียกร้องผ่านทางพระวณะของพระองค์ให้เราเลือกตัดสินใจทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่พระองค์ยังคงปล่อยให้เรามีอิสรภาพที่จะตัดสินใจเอง การที่เราจะยกโทษให้แก่คนซึ่งเราเรียกว่า "ศัตรู" ของเราหรือไม่นั้น เป็นเรื่องหนึ่งที่เราต้องตัดสินใจเลือกอยู่เป็นประจำในชีวิต

ถ้าเราตัดสินใจเลือกทำในสิ่งที่ถูก เราก็กำลังปลดเปลื้องภาระหนักอึ้งทิ้งไป แต่ถ้าเราตัดสินใจเลือกผิด ก็เท่ากับเรากำลังเพิ่มภาระหนักและทรมานตัวเองหนักขึ้น

ท่านจึงทรงเรียกทาสนั้นมาล้งว่า 'อ้ายข้าชาติชั่วเราได้โปรด ยกหนี้ให้เอ็งหมดเพราะเอ็งได้อ้อนวอนเรา

เอ็งควรจะมีเมตตา เพื่อนทาสด้วยกันเหมือนเราได้เมตตาเอ็ง มิใช่หรือ'

แล้วเจ้าองค์นั้นกริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด

พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่าน ทุกคนอย่างนั้นถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง"

มัทธิว 18.32-35

พระคัมภีร์ตอนนี้เป็นบทที่เปโตรทูลถามพระเยซูว่า เขาต้องยกโทษให้แก่พี่น้องที่ทำผิดต่อเขาก็ครั้ง พระเยซูจึงเล่าเรื่องหนึ่งให้เปโตรฟังว่า มีชายคนหนึ่งติดหนี้เจ้าองค์หนึ่งมูลค่าประมาณสามแสนบาทในปัจจุบัน เจ้าองค์นี้ต้องการเรียกให้เขาชดใช้หนี้ แต่เขาไม่สามารถชำระได้จึงร้องขอความเมตตา ฝ่ายเจ้ามีใจรู้สึกสงสารเขา จึงได้ยกหนี้ให้ ต่อมาชายคนนี้ออกไปเจออีกคนหนึ่งซึ่งติดหนี้เขาอยู่ประมาณหกหรือยบาท เขาจึงล้อกคอบแล้วบังคับให้ชายคนนั้นใช้หนี้

ชายลูกหนี้คนนี้คุกเข่าลงวิงวอนขอความเมตตาจากเขา แต่แทนที่จะยกหนี้ให้เขาเหมือนอย่างที่ท่านเองได้รับการยกหนี้ เขากลับจับชายลูกหนี้ไปขังคุก เมื่อเจ้าองค์นั้นเห็นถึงพฤติกรรมของเขา ท่านจึงตำหนิเขาว่าเขาได้รับความเมตตาแต่กลับไม่รู้จักแสดงความเมตตา เขาจึงต้องถูกคุมขังและทรมาน เพราะการไม่ยอมยกหนี้ให้ผู้อื่น

เรื่องที่พระเยซูทรงเล่านี้สมควรที่เราจะใส่ใจศึกษาดูเป็นอย่างยิ่ง มันสรุปเนื้อหาทั้งหมดที่ฉันพยายามบอกไว้ในหนังสือเล่มนี้ พระเจ้าทรงยกโทษให้เรา

มากมายจนไม่สมควรที่จะให้ใครมาติดหนี้เราอีก และเราต้องเรียนรู้ที่จะเป็น คนมีความเมตตาและพร้อมที่จะยกโทษเหมือนอย่างพระองค์ เราไม่ควรพยายาม บังคับให้ใคร "ชดใช้" ในสิ่งที่เขาได้ทำร้ายเรา พระเยซูทรงชำระหนี้แทนเราและ ยกโทษบาปให้เราเปล่าๆ และพระองค์ทรงคาดหวังให้เราทำกับผู้อื่นแบบเดียวกัน ด้วย ไม่เช่นนั้น เราก็จะต้องถูกทรมานในจิตวิญญาณของเรา ดังที่พระเยซู ได้ตรัสไว้ในมัทธิวกว่าที่ 18 เราสามารถลดภาระของเราให้เบาลงได้โดยการ กระทำในสิ่งที่ถูกต้อง และยกโทษให้แก่ผู้อื่น

รالف ฟัลโด อีเมอร์สัน กล่าวว่า "ทุกหนี่งงานที่ที่คุณโกรธ คุณจะสูญเสีย ทกสิบวินาทีแห่งความสุขไป" เป็นความจริงที่เราทำลายความยินดีของเราไป เมื่อเราเก็บความโกรธไว้ และฉันบอกคุณจากประสบการณ์จริงได้ว่า มันไม่คุ้ม กันเลย มาร์คัส สอเวลิอัส กล่าวว่า "ความโกรธทำให้เกิดความเศร้าเสียใจได้ หนักหนากว่าสาเหตุเริ่มแรกของมันเสียอีก" ในตอนต้นเราอาจรู้สึกโกรธ ในเรื่องบางอย่างซึ่งเล็กน้อยมาก แต่เมื่อเราเติมเชื้อไฟเข้าไปในความคิดของเรา เกี่ยวกับคนที่ทำให้เราโกรธ ผลลัพธ์ที่ตามมาจะน่าเศร้าใจมากกว่าสาเหตุเริ่มแรก ของความโกรธนั้นเสียอีก บางทีเราควรดำเนินชีวิตตามภาษิตจีนที่ว่า "ถ้าเรารู้จัก อดทนอยู่ชั่วขณะหนึ่งนิยามโกรธ เราจะหลีกเลี่ยงความเศร้าใจได้นับร้อยวัน"

ตลอดหลายศตวรรษที่ผ่านมา บุรุษและสตรีผู้ยิ่งใหญ่ต่างก็มีประสบการณ์ กับความทุกข์ทรมานของการไม่ให้อภัย และความปิตินดีของการยกโทษ ต่อไปนี้ เป็นข้อความบางอย่างที่พวกเขาได้กล่าวไว้

"ไม่เคยมีคนที่ไม่มีคนไหนที่คิดว่าความโกรธของเขาเป็นเรื่องผิด"

- เซนต์ฟรานซิส เดอ ซาเลส

"ลองคิดดูว่า คุณเป็นทุกข์จากความโกรธและความเศร้าใจของคุณมากกว่า สิ่งที่ทำให้คุณโกรธและเสียใจในตอนแรกเสียอีก" - มาร์คัส อันวินตัน

"ความโกรธ ถ้าไม่ยับยั้งชั่งใจไว้ มักจะทำให้เราเจ็บปวดมากกว่าบาดแผล ที่ก่อให้เกิดความโกรธนั้นเสียอีก" - เซเนกา

"อะไรที่เริ่มต้นจากความโกรธ มักจะลงเอยด้วยความละอาย"

- เบนจามิน แฟรงคลิน

"คนที่บินขึ้นไปด้วยโทสะ มักจะลงจอดไม่สวยเสมอ" -วิล โรเจอร์

"การยกโทษ ไม่อาจเปลี่ยนแปลงอดีต แต่มันช่วยขยายอนาคตให้ใหญ่ขึ้นได้"

-พอล โบอิส

"การสมรส ประกอบไปด้วยความรักสามส่วน และการยกโทษเจ็ดส่วน"

-เล้าจ้อ

"การยกโทษ คือรูปแบบของความรักที่งดงามที่สุดและสูงสุด ซึ่งคุณจะได้รับสันติสุขและความสุขที่ไม่อาจบรรยาย เป็นสิ่งตอบแทน" - โรเบิร์ต มูลเลอร์

"คุณจะรู้ว่าการยกโทษได้เกิดขึ้นแล้ว เมื่อคุณนึกถึงคนที่เคยทำร้ายคุณ แล้วเกิดพลังที่อยากดลบันดาลให้เขามีความสุข" -ลูอิส บี สเมเดล

ความโกรธ กำลังเริ่มก่อตัวขึ้นแล้ว

สถิติต่างๆ เกี่ยวกับความโกรธเป็นเครื่องเตือนใจเราหนักๆ ว่ามันมีอยู่รอบตัวเราเยอะแยะไปหมด ประมาณหนึ่งในสามของผู้ที่ให้ข้อมูลในการสำรวจเรื่องนี้ (32%) กล่าวว่าเขามีเพื่อนสนิทหรือคนในครอบครัวที่มีปัญหาเรื่องการควบคุมอารมณ์โกรธ หนึ่งในห้า (20%) กล่าวว่าเขาเลิกคบกับบางคนไปเพราะเห็นพฤติกรรมของพวกเขาในเวลาโกรธ ถ้าคุณเป็นคนขี้โมโห คงเป็นการฉลาดที่จะตระหนักว่าคนที่คุณรักอาจไม่ได้เต็มใจที่จะอยู่ใกล้คุณ หรือแบกรับอารมณ์ของคุณ นำเศร้าที่เรามักจะระบายอารมณ์ไม่ดีๆ ใส่คนที่เรารักมากที่สุด ฉันคิดว่าที่เราทำแบบนี้คงเพราะเราเข้าใจผิดไปว่าถึงยังไงพวกเขาก็จะยกโทษและเข้าใจเราเสมอ แต่พวกเขาอาจอดทนไม่ได้ไปตลอด ทุกคนมีข้อจำกัดของตนเอง ซึ่งถ้าเรากดดันไปเกินขอบเขตนั้น ความเสียหายอาจจะเกินเยียวยา

เรื่องที่ทำให้คนโกรธในทุกวันนี้บางอย่างก็น่าขบขันมาก บางคนโกรธที่โทรศัพท์มือถือถือเสียเลยโยนทิ้งบนพื้น หรือไม่กี่โยนลงสระน้ำ ฉันยังจำได้ตอนที่เราต้องคอยหาโทรศัพท์หยอดเหรียญข้างทางเพื่อโทรติดต่อในระหว่างเดินทาง เราต้องหาที่จอด แล้วเดินออกมาจากรถ ต้องเตรียมเหรียญที่หยอดเครื่องได้พอดี ถ้าอากาศหนาวหรือร้อนเกินไปเราก็ต้องยอมทนลำบาก เราไม่เคยบ่นเรื่องนั้น

เพราะสมัยนั้นใครๆ ก็ต้องทำแบบเดียวกันถ้าจะโทรศัพท์ในระหว่างที่เดินทาง อยู่นี้แค่เครื่องไม่มีสัญญาณในขณะที่เราขับรถ ต้องคอยสักสองสามนาทีเพื่อจะเจอเสาสัญญาณ เราก็มัวโหลเสียแล้ว

ทุกวันนี้มี "ความเดือดดาลบนท้องถนน" "ความเดือดดาลบนเว็บ" และ "ความเดือดดาลในที่ทำงาน" สิ่งที่คุณเรียกว่าพฤติกรรมไร้ศีลธรรม ตอนนี้อะไรเรียกมันว่าโรคร้ายทางด้านอารมณ์ซึ่งจำเป็นต้องพบผู้ให้คำปรึกษา เราแค่สร้างข้อแก้ตัวสำหรับการไม่รู้จักรับกับตนเองหรือเปล่า? นี่เรากลายเป็นคนเห็นแก่ตัวอย่างสุดขีดจนคิดว่าทุกอย่างควรจะเป็นไปอย่างที่ใจเราต้องการอยู่ตลอดเวลา อย่างนั้นหรือ?

หลายคนโกรธเพราะเขาไม่มีความสุข และเขาไม่มีความสุขก็เพราะเขาโกรธ มันกลายเป็นวงจรอุบาทว์ที่เพิ่มทวีคูณความโกรธขึ้นเรื่อยๆ และฉันเชื่ออย่างแท้จริงว่า คำตอบเดียวสำหรับเรื่องนี้ก็คือการมีกรอบความคิดที่ถูกต้องตามแบบพระคัมภีร์ และความเต็มใจที่จะยกโทษให้แก่คนและสิ่งต่างๆ ในชีวิตที่ทำให้เราไม่พอใจ

จากวารสารซันเดย์ ไทมส์ ฉบับวันที่ 16 กรกฎาคม 2006, ร้อยละ 45 ของคนจะเกิดอารมณ์เสียในที่ทำงานอยู่เป็นประจำ พวกเขาโกรธคนโน้นคนนี้ ทั้งคนที่เขาทำงานด้วย คนที่เขาทำงานให้ และคนที่กำหนดระเบียบในที่ทำงาน ถ้าคุณเป็นคนซีโมโห มันก็ไม่ยากเลยที่จะโกรธใครสักคน หรือของอะไรสักอย่าง

ประมาณร้อยละ 64 ของชาวอังกฤษที่ทำงานในสำนักงานจะเกิดความโกรธขึ้นในที่ทำงาน ปัญหาเหล่านี้ดูเหมือนจะเกิดกับประเทศที่เจริญมั่งคั่งมากกว่า ฉันเคยเดินทางไปในพื้นที่ที่ยากจนที่สุดในอินเดียและอาฟริกาประเทศหลายครั้ง คนอินเดียที่โชครัดพอจะมีงานทำมักจะมียาได้น้อยกว่าวันละสามลิบบาท ผู้หญิงบางคนอาจทำงานเจียงๆ วันแล้ววันเล่ากลางแดดจ้า รับจ้างกวาดถนนให้พวกเจ้าของร้านค้าต่างๆ โดยที่ไม่เคยมี "อาการเดือดดาลของคนกวาดถนน" มันดูเหมือนว่ายิ่งเรามีมากขึ้น เราก็โกรธมากขึ้น สีสลิปปีที่แล้วฉันไม่เห็นจะถูกทดลองใจให้โกรธโทรศัพท์มือถือหรือเครื่องคอมพิวเตอร์เลย เพราะฉันไม่มีใช้สักเครื่อง ชีวิตสมัยนั้นไม่ค่อยจะตึงเครียด และคนสมัยนั้นก็ไม่ค่อยจะซีโมโหเท่าไร โลกเรากำลังเจริญขึ้นจริงหรือ? ก็คงเจริญขึ้นในบางด้าน แต่อีกหลายๆ ด้านเรากำลังถอยหลังเข้าคลองไปสู่ความทุกข์

สำหรับผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในยุคปัจจุบันนี้ ร้อยละ 71 ยอมรับว่าเขาเกิดอาการเตือนตาลบนเน็ต และร้อยละ 50 ของพวกเราตอบสนองปัญหาที่เกิดกับเครื่องคอมพิวเตอร์โดยการทูปเครื่องบ้าง เอาไม้พาดชิ้นส่วนเครื่องไปครอบห้องบ้าง กริดร็องหรือไม้กั้นหน้าต่างเพื่อนร่วมงานบ้าง ถ้าเรื่องแบบนี้ไม่น่าเศร้า เราคงเอาไปทำเป็นละครตลกหัวเราะกันจนท้องคัดท้องแข็ง อย่างน้อยร้อยละ 33 ของชาวอังกฤษไม่พูดกับเพื่อนบ้านของเขา และฉันแน่ใจว่าสถิติในอเมริกาคงไม่น้อยกว่านี้ รวมทั้งในอีกหลายๆ ประเทศในโลกที่ได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว

มากกว่าร้อยละ 80 ของคนขับรถบอกว่าเขาเคยเกี่ยวข้องกับการทะเลาะกันบนท้องถนน ร้อยละ 25 เคยลงไม้ลงมือด้วยความเตือนตาลบนถนน ไม่มีใครกล้าทำผิดพลาดในขณะที่ขับรถกันอีก เช่น ลืมเปิดไฟสัญญาณเมื่อเปลี่ยนช่องทางหรือขับปาดหน้าคนอื่นโดยไม่ได้ตั้งใจ หลายคนพร้อมที่จะแสดงอาการเตือนตาลออกมาทันทีที่เจอกับความไม่สะดวกเนื่องจากคนอื่นขับรถไม่คล่อง

โลกเป็นไปอย่างที่กำลังเป็นอยู่ จากสภาพการณ์แล้ว ดูเหมือนคงไม่มีอะไรดีขึ้น แต่เราก็ไม่ได้ถูกทิ้งไว้กับทางตันในปัญหาที่เรา กำลังเผชิญอยู่ ถึงแม้โลกจะไม่เปลี่ยน แต่เราเปลี่ยนได้ เราแต่ละคนสามารถแบกความรับผิดชอบที่เราจะตอบสนองต่อสิ่งเร้าภายนอกอย่างไร และเราสามารถเลือกดำเนินชีวิตแห่งสันติสุขและความกลมเกลียวได้ แต่ละวันเราอาจต้องยอมยกโทษให้คนอื่นนับเป็นร้อยครั้ง แต่นั่นก็ยังดีกว่าปล่อยให้จิตใจของเราเตือนตาลไปด้วยความโกรธหรือแสดงอาการโกรธออกมาจนทำให้ตัวเองต้องขายหน้า

อย่าไปทางนั้น

"จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้าง ซึ่งนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็แคบ และทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย

จากพระคัมภีร์ตอนนี้เราจะเห็นว่า มีทางอยู่สองทางที่เราเลือกเดินได้ในชีวิต ทางหนึ่งคือทางกว้างและเดินได้ง่าย มีพื้นที่กว้างขวางไว้รองรับอารมณ์สารพัดของเราได้ และเราก็จะไม่รู้สึกโดดเดี่ยวเพราะคนส่วนใหญ่เดินอยู่ในเส้นทางนี้ ในทางกว้างนั้น มีพื้นที่เหลือเฟือเพื่อสำหรับความโกรธ ความขมขื่น ขัดเคืองใจและการไม่ให้อภัยของเรา แต่ทางสายนี้นำไปสู่ความพินาศ ลองย้อนกลับไปอ่านดูข้อพระคัมภีร์อีกครั้งสิ... ไซ้ มันนำไปถึงความพินาศ แต่มีอีกทางหนึ่งที่เราสามารถเลือกเดินได้... มันคือเส้นทางที่พระเยซูทรงดำเนิน

ประวัติศาสตร์ประกอบด้วยเรื่องราวของชายและหญิงที่เลือกเดินในทางแคบด้วย ซึ่งมักจะเป็นคนที่จดจำไว้เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต ฉันไม่รู้ว่าคุณคิดอย่างไร แต่สำหรับฉันไม่เคยอยากเป็นเหมือนฮิตเลอร์ หรือบอสตัน สเตรงเลอร์เลย พวกเขาเป็นคนที่ทุกข์ทรมานด้วยความโกรธ จนถูกรอบงำด้วยความอยากที่จะทรมาณคนอื่น เราเห็นได้ชัดว่าชีวิตของพวกเขาจบลงในความพินาศ เพราะเขาเลือกเดินทางผิด ไม่เลย ฉันไม่เคยโทษหาที่จะเป็นเหมือนคนเหล่านี้ แต่ฉันอยากเป็นเหมือนรูธ เอสเธอร์ โยเซฟ หรือไมก์เปาโล ฉันอ่านเรื่องราวของโยเซฟซ้ำๆ นับเป็นสิบๆ ครั้งในช่วงหลายปีที่ผ่านมา และศึกษาถึงท่าทีแห่งการให้อภัยที่เขาสำแดงออกมา ฉันรู้ว่าพระเจ้าทรงอวยพรโยเซฟมากตลอดช่วงชีวิตของเขา และอวยพรพงศ์พันธุ์ของเขา เพราะเขาเลือกเดินในทางแคบ

พระพรทุกอย่างที่เราได้รับในทุกวันนี้ แลกมาโดยการเสียสละและความเจ็บปวดของใครบางคน ฉันเชื่อว่าลูก หลานและเหลนของฉันจะมีชีวิตที่ดีกว่า เพราะฉันได้รับพระคุณของพระเจ้าที่จะยกโทษให้แก่คุณพ่อที่ได้ล่วงละเมิดทางเพศฉัน ฉันจะเลือกเดินในทางกว้างก็ได้ มันยื่นจ้องหน้าฉันแล้วร้องเสียงดังว่า "เดินมาทางซ้าย! เจ้าสมควรที่จะได้เจอทางง่ายๆ หลังจากที่ต้องพบเจอกับอะไรมามากมาย" แต่เส้นทางนั้นเป็นความหลอกลวง ตอนแรกมันอาจดูเหมือนเป็นทางที่ง่าย แต่ในปลายทางมีแต่จะเพิ่มความทุกข์ทวิคุณให้แก่เรา

ในบทสุดท้ายของหนังสือเล่มนี้ ฉันจะเล่าถึงเรื่องทั้งหมดที่พระเจ้าทรงนำพาและสอนให้ฉันยกโทษให้แก่พ่อของฉัน แต่ในตอนนี้อยู่ให้เราแค่เลือกเอาทางแคบที่นำไปสู่ชีวิต หลายครั้งมันเป็นทางที่โดดเดี่ยว ไม่ค่อยมีคนเดิน

แต่เมื่อฉันคิดว่าคงเดินต่อไปอีกไม่ไหว ฉันก็จะเห็นพระเยซูปรากฏอยู่ข้างหน้าตรัสว่า "จงตามเรามา เรากำลังนำเจ้าไปสู่สถานที่อันสงบสุข"

เมื่อฉันถูกทดลองใจให้ตกอยู่ในความโกรธและความขมขื่นในชีวิต ฉันจะบอกกับตัวเอง (บ่อยครั้งที่พูดเสียงดัง) ว่า "จอยซ์ อย่าไปทางนั้นนะ" เราสามารถรู้สึกได้ว่าตนเองกำลังไกลไปสู่แม่น้ำแห่งความขมขื่นอันดำมืด ถ้าเราดิ่งลงไปลึกอีกหน่อย เราก็อาจรู้สึกล้มผัสถึงน้ำที่ขุ่นคลั้กท่วมหัวของเรา และกดเราให้จมลึกลงไปเรื่อยๆ ความขมขื่นเศร้า อาการสงสารตัวเอง และอารมณ์ในด้านลบอื่นๆ อีกสารพัดจะกลายเป็นเพื่อนร่วมทางของเรา

มีที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า "ที่นั่น"

มีสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า "ที่นั่น" และเราทุกคนก็เคยไปที่นั่นมาแล้ว บางทีคุณบางคนก็กำลังอาศัยอยู่ "ที่นั่น" ในตอนนี้ มันเป็นสถานที่กว้างใหญ่ แต่ชีวิตของคุณกลับดูเหมือนจะเล็กและจำกัดมาก มีภูเขาสูงใหญ่อยู่ใน "ที่นั่น" ซึ่งกินพื้นที่ไปเกือบจะทั้งหมด คุณใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเดินรอบภูเขา นั่นแต่ก็ไม่ค่อยคิดหันไปทีใดเลย การที่จะอยู่ "ที่นั่น" ได้คุณก็เพียงแต่ต้องทำตามอารมณ์ของคุณเท่านั้น รู้สึกโกรธเวลาไม่ได้อะไรตั้งใจ หรือเมื่อโดนคนอื่นเอาเปรียบและอย่ายกโทษให้เขา อย่่ามีใจเมตตาแล้วคุณก็จะได้ครอบครองพื้นที่ที่ดีที่สุดใน "ที่นั่น"

คนอิสราเอลอาศัยอยู่ "ที่นั่น" นานถึงสี่สิบปี พวกเขาเรียกมันว่าถิ่นทุรกันดาร แต่ฉันเรียกมันว่า "ที่นั่น" "ที่นั่น" ก็คือที่ไหนก็ได้ที่เราไปมาแล้วหลายครั้งซึ่งทำให้เราทุกข์ระทมและขมขื่นเอาคุณภาพชีวิตที่พระเยซูต้องการประทานให้แก่เราไป มันอาจจะเป็นการสงสารตัวเอง ความเห็นแก่ตัว ความโลภ ความโกรธ ความขมขื่น ความเกลียดชัง ความพยายาม หรือการอิจฉาริษยา ชื่อที่ใช้เรียก "ที่นั่น" นั้นมีได้ไม่จำกัด แต่ผลลัพธ์จากการอาศัยอยู่ "ที่นั่น" เป็นอย่างเดียวกันหมด ความทุกข์ระทม ความทรมาน ความท้อแท้ และความว่างเปล่าเต็มล้นอยู่ในบรรยากาศในที่กว้างแห่งนี้ซึ่งนำไปสู่ความพินาศ

อย่างที่ผมได้พูดไปแล้ว ผมเคยอยู่ "ที่นั่น" มานานแสนนาน ก่อนที่ผมจะตัดสินใจก้าวออกมาจาก "ที่นั่น" และอาศัยอยู่ข้างนอกของ "ที่นั่น" เมื่ออารมณ์ของผมพยายามดูดดึงผมกลับเข้าไป ผมต้องต่อสู้กับมันโดยการร้องขอให้คุณและฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่บอกตามตรง ผมไม่สามารถปล่อยชีวิตให้สูญเปล่าไปอีกแม้แต่วันเดียวใน "ที่นั่น"

"พวกเขา" สมควรถูกตำหนิ

ชนอิสราเอลโทษศัตรูของพวกเขา มันต้องเป็นความผิดอะไรสักอย่างของพวกศัตรูที่ทำให้ชนอิสราเอลไม่มีความสุข และทุกข์ระทมอย่างนี้ แต่ศัตรูตัวจริงเพียงอย่างเดียวที่เรามีอยู่ก็คือทำที่ในด้านลบของพวกเขา พวกเขาขี้สงสัย ขี้บ่น โลกมาก ขี้โอ้อวด ไม่มีใจกตัญญู ขี้กลัว ขี้สงสารตัวเอง ขี้โมโห และขาดความอดทน การที่เราโทษใครสักคนว่าเป็นต้นเหตุของปัญหาที่เราประสบอยู่ มันทำให้เรารู้สึกสบายใจ เมื่อ "พวกเขา" คือตัวปัญหา เราก็มักจำเป็นต้องรับผิดชอบอะไรกับการกระทำของเรา

เป็นเวลานานหลายปีที่ผมจดจ่ออยู่กับสิ่งที่พ่อได้ทำต่อฉัน แทนที่จะจดจ่ออยู่ที่ปฏิกิริยาของผมต่อการกระทำของพ่อ พระเจ้าได้ทรงหยิบยื่นคำตอบให้แก่ฉัน แต่วิถีทางของพระองค์หมายถึงฉันต้องยอมย้ายออกจาก "ที่นั่น" และเลิกคิดว่า "พวกเขา" คือปัญหาของผม เป็นความจริงที่พ่อของผมได้ทำร้ายฉันอย่างแสนสาหัส แต่พระเจ้าทรงหยิบยื่นการเยียวยาและการรื้อฟื้นชีวิตใหม่ให้แก่ฉัน... ทางเลือกจึงเป็นของผม คุณกำลังอยู่บนทางแยกเดียวกันในชีวิตของคุณหรือไม่ในตอนนี้? ถ้าใช่ ฉันขอวิงวอนให้คุณออกมาจากทางกว้างที่นำไปสู่ความพินาศเสีย จงก้าวมาสู่ทางแคบที่นำไปสู่ชีวิต

ใครคือ "พวกเขา" ที่สมควรถูกตำหนิและเป็นต้นเหตุของปัญหาทั้งหมดของเรา? ถ้าคุณฟังดูคำพูดของตัวเองและของคนอื่น มันดูเหมือนว่า "พวกเขา" คือคนที่ทำให้ชีวิตของคุณยิ่งเหยิง และ "พวกเขา" ต้องเป็นคนแก้ไข "พวกเขา" ทำ และ "พวกเขา" พูดว่า และเรากลัวว่า "พวกเขา" จะทำอย่างนั้น อย่างนี้

อย่างนั้น แล้วใครคือ "พวกเขา" หรือ? "พวกเขา" เป็นใครก็ได้ เมื่อไหร่ก็ได้ สถานที่ใดก็ได้ ความจริงก็คือ "พวกเขา" ไม่มีอำนาจใดๆ ที่สามารถทำร้ายเราได้เลย ถ้าเราดำเนินอยู่ในเส้นทางที่ถูกต้องและติดตามพระเยซูไป พระองค์คือทางที่นำไปสู่ความปิติยินดีที่เกินคำบรรยาย สันติสุขที่เกินความเข้าใจและชีวิตอัศจรรย์จนเราไม่มีคำใดเพียงพอที่จะอธิบายได้ เมื่อฉันนึกถึงเวลาหลายปีที่ฉันอาศัยอยู่ "ที่นั่น" และเอาแต่โทษ "พวกเขา" สำหรับความทุกข์ใจของฉัน มันทำให้ฉันอยากจะทำหนังสือเล่มแล้วเล่มเล่าเพื่ออธิบายถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงหยิบยื่นให้แก่เราผ่านทางพระเยซูคริสต์ ฉันอยากให้คุณรู้จักความจริงเพราะมันจะปลดปล่อยให้คุณเป็นไท ความจริงก็คือ คุณไม่จำเป็นต้องโกรธและเต็มไปด้วยความขมขื่นและขุ่นเคืองใจเลยเมื่อมีใครมาทำร้ายใจคุณ คุณมีอีกทางเลือกหนึ่ง... คุณสามารถที่จะยกโทษ ครั้งต่อไปที่อารมณ์ของคุณประทุ และคุณถูกเชื้อเชิญเข้าไปสู่ดินแดนแห่งการไม่ให้อภัยแล้วละก็ จงตัดสินใจไว้เลยว่า คุณจะยอมเข้าไป "ที่นั่น"

ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นในชีวิตของคุณ จงรักษาท่าที่อันดีไว้ เปาโลกล่าวว่า ท่านได้เรียนรู้ที่จะพอใจกับสิ่งที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็ความขัดสนหรือความลสมบูรณ์ พุนสุข (พป.4.11) ฉันเชื่อแน่ว่าเปาโลได้เรียนรู้แบบเดียวกันกับเรา ท่านต้องเผชิญกับความทุกข์ที่ได้ตัดสินใจผิดพลาด จนกระทั่งในที่สุดท่านได้พบปัญญาที่จะตัดสินใจเลือกในสิ่งที่ถูกต้อง หลังจากนั้น ท่านจึงได้เป็นสุขกับสภาพที่เป็นอยู่

ชีวิตย่อมต้องพบกับความเจ็บปวด

ผู้คนและสภาพแวดล้อมในชีวิตของเรามักจะหยิบยื่นโอกาสให้เรา ได้พบกับความเจ็บปวดเสมอ แต่เราก็ไม่จำเป็นต้องไป "ที่นั่น" คุณจะตอบสนองอย่างไร? คุณจะโทษ "พวกเขา" หรือคุณจะยอมแบกความรับผิดชอบสำหรับท่าทีของคุณ? พระวจนะของพระเจ้าบอกเราว่า ให้รักษาหัวใจไว้ด้วยความระวังระไวรอบด้าน (สภษ.4.23) มันเป็นหน้าที่รับผิดชอบของเราที่จะทำการร่วมกับพระวิญญานบริสุทธิ์ เพื่อปกป้องรักษาหัวใจของเราไว้ให้พ้นจากความเสียหาย

ทั้งต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ทั้งหลาย คนที่เป็นแฉมเปี่ยนคือคนที่หันหลังให้กับความเสียใจ เช่นเดียวกับที่กษัตริย์ดาวิดเคยกระทำหลายๆ ครั้งในชีวิตของท่าน

คุณพร้อมไหมที่จะยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าและตอบคำถามว่า "ทำไมคุณถึงยอมเสียเวลาในชีวิตไปอาศัยอยู่ "ที่นั่น"? คุณคิดหรือว่าพระองค์จะยอมรับคำตอบของคุณได้ ถ้าคุณตอบว่า "พวกเขา" ทำให้คุณต้องทำอย่างนั้น? ฉันคิดว่าเราทุกคนรู้คำตอบดีแล้ว ถึงเวลาแล้วที่เราทุกคนจะต้องลงมือกับชีวิตของเรา และตัดสินใจว่าเราจะไม่มีชีวิตอยู่ในความโกรธและความขมขื่นอีกต่อไป

ทางซึ่งนำไปสู่ "ที่นั่น" ก็กว้าง มันดูเหมือนเป็นที่คับแคบมาก ถึงแม้ว่าเส้นทางไปที่นั่นจะดูกว้างขวาง และมีคนเดินทางมาก มันมีภูเขาลูกใหญ่ตั้งอยู่ที่นั่น และกิจกรรมเดียวที่จะทำเมื่ออยู่ "ที่นั่น" ก็คือการแบกความทุกข์ระทม

ถ้าคุณเคยไป "ที่นั่น" มาแล้ว หรือคุณกำลังอาศัยอยู่ "ที่นั่น" ในตอนนี้ คุณก็คงรู้แล้วว่ามันทำให้คุณทุกข์ทรมานใจเพียงใด ฉะนั้น จงย้ายออกมาจาก "ที่นั่น" เสียเถอะ ขณะที่คุณก้าวออกมา ขอให้พูดว่า "ฉันจะไม่กลับมาเหยียบที่นี่อีก"

บทที่

15

บำเหน็จจากพระเจ้า

ตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ นั่น ถ้าปราศจากความเชื่อแล้วจะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าไม่ได้เลย เพราะผู้ที่มาเฝ้าพระเจ้านั้นจะต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์ (ฮบ. 11.6)

พระเจ้าทรงเป็นผู้บำเหน็จตอบแทน ฉันชอบความคิดนี้นะ คุณล่ะชอบไหม? เราทุกคนต้องการได้รับบำเหน็จจากการทำงานหนัก และฉันต้องยอมรับว่าการดำเนินชีวิตแบบต้องยกโทษให้คนอื่นตลอดนั้น เป็นงานหนักทีเดียว มันไม่ใช่เรื่องที่เราต้องทำให้ถูกต้องแค่นี้ก็ครั้งก็จบ แล้วไปทำอย่างอื่นต่อได้เลย แต่มันเป็นเรื่องที่เราต้องรับมืออยู่ตลอดชีวิต บางทีก็เกิดขึ้นบ่อยเกินกว่าจะทนไหว เมื่อฉันต้องทำเรื่องใดที่เป็นงานหนัก ฉันรู้สึกว่าการนึกถึงรางวัลที่รออยู่ข้างหน้ามันช่วยให้ฉันหายเหนื่อย

บางคนต้องไปออกกำลังกายที่ห้องฟิตเนสสัปดาห์ละสามครั้ง ถึงแม้จะเป็นงานหนักและปวดเมื่อยเนื้อตัวเขาก็ยังยอมทำ เพราะนึกถึงรางวัลที่รออยู่ข้างหน้าคือการมีสุขภาพดีขึ้น และได้กล้ามเนื้อที่แข็งแรง ไม่อ่อนปวกเปียก

เราไปทำงานเพื่อจะได้บำเหน็จรางวัลเป็นเงินเดือนซึ่งจำเป็นยิ่งสำหรับครอบครัว เราไปซื้อของที่ร้านของชำ เพื่อจะได้รางวัลเป็นโอกาสได้ทานอาหาร

ด้วยกันที่บ้าน ฉันสงสัยอยู่ว่าชีวิตคนเราถ้าไม่มีคำสั่งญาเรื่องบำเหน็จรางวัลเสียแล้ว เราจะทำงานทำการอะไรได้สักแคไหนเชียว พระเจ้าตรัสว่า ทุกคนจะได้รับผลตอบแทนสำหรับการทำงานทุกอย่างที่เขาทำไว้ในชีวิตนี้ จะดีหรือชั่วก็ตามแต่ (วว.22.12) พระองค์ทรงเรียกอับราฮัมให้ละทิ้งบ้านเรือนและญาติพี่น้องของเขา เพื่อไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงให้เขาทราบในภายหลัง พระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมว่า เขาจะได้รับบำเหน็จตอบแทนเพราะเขาเชื่อฟังพระองค์ (ปฐมก. 12.1-2, 15.1)

เมื่อเด็กนักเรียนสอบผ่านแต่ละชั้นที่โรงเรียนแล้ว เขาจะได้รับรางวัลคือการสำเร็จการศึกษา เราเองก็ต้องสอบให้ผ่านบททดสอบของชีวิต การยกโทษก็คือข้อสอบวิชาหนึ่งเท่านั้น แต่นับเป็นวิชาที่สำคัญ ซึ่งเมื่อเราสอบผ่านแล้วเราก็จะได้รับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า บำเหน็จอาจจะเป็นได้ในหลายรูปแบบ อาจเป็นในรูปของสันติสุข และความยินดี และอาจมาในรูปแบบของความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน โยเซฟต้องสอบผ่านการยกโทษ ก่อนที่เขาจะได้รับการแต่งตั้งเป็นผู้มีอำนาจและตำแหน่งสูงแห่งอียิปต์ คุณกำลังอยากเห็นความเจริญก้าวหน้าในหน้าที่การงาน แต่ยังไม่ได้อยู่หรือเปล่า? ถ้าใช่ มันจะทำให้คุณพลาดจากบำเหน็จที่ควรได้

เราทุกคนย่อมมีเรื่องราวของเราเอง แต่เนื่องจากฉันเป็นคนเขียนหนังสือเล่มนี้ ฉันจึงขอเล่าเรื่องของฉันให้ฟัง ซึ่งฉันเชื่อว่ามันคงจะเป็นประโยชน์ต่อคุณบ้าง

* * *

ฉันเกิดเมื่อวันที่ 3 มิถุนายน 1943 ในวันที่ฉันเกิดมานั้น พ่อต้องขึ้นเรือเดินทางไปเป็นทหารในสงครามโลกครั้งที่สอง ฉันได้รับคำบอกเล่าว่าฉันไม่ได้พบหน้าพ่ออีกเลยจนกระทั่งอายุสามขวบ เท่าที่จำความได้ฉันรู้สึกกลัวพ่อเสมอ มันดูเหมือนพ่อจะร้องตะโกน และโกรธเรื่องอะไรสักอย่างอยู่ตลอดเวลา แน่นนอน ฉันกับแม่ก็คิดว่าคงเป็นเพราะเราทำอะไรผิดบางอย่าง แต่สุดท้ายก็พบว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไร พ่อก็หาเหตุที่จะโกรธได้ตลอด ในช่วงเก้าปีแรก

ของชีวิตฉันนั้น มีแค่แม่กับฉันและพ่อคนเดิม แต่หลังจากนั้นน้องชายของฉัน ก็ถือกำเนิดขึ้นมา

ถึงตอนนั้น พ่อเริ่มล่วงเกินฉันเป็นประจำแล้ว ฉันจำได้ว่า ฉันหวังเหลือเกิน อยากให้น้องคนเล็กเป็นเด็กผู้หญิง ในความโง่เขลาแบบเด็กๆ นั้น ฉันคิดไปว่า ถ้าน้องเป็นเด็กผู้หญิง พ่อก็อาจจะหันไปชอบน้องมากกว่าฉัน เขาจะได้เลิกล่วงเกิน และทำอะไรที่ทำให้ฉันรู้สึกขำแยะและสกปรกแบบนั้นเสียที

แต่น้องกลับเป็นเด็กผู้ชาย ไม่ใช่ผู้หญิง รู้สึกฉันไม่พอใจเขาเรื่องนั้นอยู่พักใหญ่ จากนั้นเรารู้สึกสนิทกัน และฉันรู้สึกว่าน้องชายซึ่งมีชื่อว่า เดวิด คนนี้เป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่ฉันมีอยู่ในบ้าน เขาไม่รู้หรอกว่าพ่อทำอะไรกับฉัน แต่เขาก็มีเรื่องอื่นที่ต้องสู้รบประมือด้วย เขาเจอกับความรุนแรงอันเนื่องมาจากความโกรธของพ่อ และเริ่มตีผมเหล่า กับใช้สารเสพติดตั้งแต่อายุน้อย เมื่อเขาอายุครบสิบเจ็ดปีก็ไปสมัครเป็นนาวิกโยธินและไปร่วมรบในสงครามเวียดนาม ทำให้เขาเปลี่ยนไปเป็นคนละคนไปเลย (อันที่จริง ฉันรู้สึกเสียใจที่จะบอกว่า ขณะที่กำลังเขียนหนังสือเล่มนี้อยู่ มีคนพบศพของน้องชายในเพิงพักของคนจรจัดในรัฐแคลิฟอร์เนีย เขาตายในขณะอายุได้ห้าสิบเจ็ดปี)

ฉันแน่ใจว่า คงมีบางคนกำลังคิดว่า "ทำไมจอยซ์ทำพันธกิจช่วยเหลือคนไปทั่วโลก แต่กลับปล่อยให้ตัวเองเป็นคนจรจัด ไร้ที่อยู่อาศัย?" น้องชายของฉันยอมไปเป็นคนจรจัด เพราะเขาปฏิบัติสิ่งที่จะดำเนินในทางแคบที่นำไปสู่ชีวิต เราเคยช่วยเหลือเดวิด ในช่วงวิกฤติหลายครั้งในชีวิตของเขา เคยพาเขามาอยู่ด้วยกันกับเราที่บ้านเป็นเวลาหลายปี แต่ทุกอย่างก็ลงเอยเหมือนเดิมทุกครั้ง ครั้งหนึ่งเขาบอกกับฉันว่า "พี่ ผมไม่ได้ใจร้ายนะ แต่ผมมันโง่"

เขารู้ว่าเขาตัดสินใจผิด แต่ฉันก็ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไร เขาถึงตัดสินใจแบบเดิมๆ อยู่เรื่อยไป ฉันคิดว่าชีวิตของเดวิดกับของฉันเป็นเหมือนทางคู่ขนานที่น่าสนใจ โดยพระคุณของพระเจ้า ฉันเลือกเดินทางแคบ ทำให้ชีวิตของฉันตอนนี้เต็มไปด้วยบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้า ฉันมีความสุข พึงพอใจ ได้รับพร และได้รับเกียรติให้ช่วยเหลือผู้คนให้รู้จักกับความรักและการอภัยโทษจากพระเจ้า และได้พบกับบำเหน็จรางวัลในชีวิตของพวกเขา ส่วนน้องชายของฉันเลือกเอาทางกว้างซึ่งนำไปสู่ความพินาศ และเขาเสียชีวิตไปเมื่ออายุห้าสิบเจ็ดปี

โดยที่ไม่เคยได้พบกับบำเหน็จรางวัลจากพระเจ้าอย่างเต็มที่เลย ฉันว่าฉันคงพอจะพูดได้ว่า เขาใช้ชีวิตของตนเองอย่างสุญเปล่า และไม่มีใครสามารถหยุดยั้งเขาได้ เขาอยู่สุขสบายหลายปีช่วงที่อยู่กับเรา แต่พอออกไปใช้ชีวิตตามลำพังตนเอง เขาก็หันกลับไปเลือกทางผิดและพบกับผลลัพธ์ที่เลวร้ายในชีวิต

ตอนเด็ก เราทั้งคู่ต่างก็ได้รับความเจ็บปวดมาเหมือนกัน และพระเจ้าทรงหยิบยื่นความช่วยเหลือและการฟื้นฟูชีวิตให้แก่เราเหมือนกัน แต่เราทั้งคู่ชีวิตลงเอยในสภาพที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เพราะการตัดสินใจเลือกของเราเอง พระเจ้าทรงรักเราทั้งสองคน และจนบัดนี้ก็ยิ่งทรงรักเราอยู่ แต่ฉันรู้ว่าพระองค์ทรงเศร้าพระทัยที่เดวิดพลาดสิ่งดีๆ หลายอย่างไปอย่างมากมาย ฉันรู้ว่าฉันเศร้าใจมากเพราะเรื่องนี้ แต่มันยิ่งทำให้ฉันมุ่งมั่นที่แบ่งปันความจริงให้ผู้คนได้ฟังมากขึ้นอีก เราเอาชนะความชั่วได้ด้วยความคิด (โรม 12.21) และฉันคงตอบสนองเรื่องความตายของน้องชายได้เพียงแค่ว่า "ฉันจะยิ่งมุ่งมั่นที่จะช่วยเหลือคนอื่นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้" ถ้าคุณเคยพบเจอแต่ความผิดหวังในชีวิต จนมันทำให้คุณรู้สึกเหนื่อยหน่ายและเฉื่อยชา จงต่อต้านกับความรู้สึกอย่างนั้น และมุ่งมั่นให้หนักขึ้นอีกที่จะก้าวออกมาจากความเจ็บปวดใจของคุณ อย่ายปล่อยให้ความผิดหวังในชีวิต ทำให้คุณรู้สึกขมขื่น ตรงกันข้าม ขอให้สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นพลังทำให้คุณเป็นคนที่ดีขึ้น

พ่อของฉันล่วงละเมิดทางเพศฉันอยู่นาน นับแต่ฉันจำความได้จนกระทั่งวันที่ฉันออกจากบ้านไปเมื่อตอนอายุสิบแปด นับอย่างน้อยๆ เขาช่มขืนฉันในช่วงอายุระหว่างสิบสามถึงสิบแปดปีเป็นจำนวนสองร้อยครั้ง ก่อนหน้านั้นพ่อล่วงเกินฉันมาตลอด พ่อไม่ได้บังคับทางกายฉันหรอก แต่เขาบีบบังคับฉันด้วยความกลัวและการข่มขู่ ผลลัพธ์คือความเจ็บช้ำอย่างแสนสาหัส

ฉันเอาเรื่องนี้ไปบอกแม่เพื่อขอความช่วยเหลือ แต่แม่ก็ไม่รู้ว่าจะจัดการกับเรื่องนี้อย่างไรดี ท่านจึงเลือกที่จะไม่เชื่อคำพูดของฉัน และไม่ยอมทำอะไรกับเรื่องนี้เลย ล่วงเลยมาสามสิบปี แม่จึงกล้าเอ่ยคำว่าขอโทษ ซึ่งในตอนนั้นฉันก็ได้รับการเยียวยาโดยการทรงช่วยเหลือของพระเจ้าแล้ว สรุปว่าฉันมีพ่อที่ข่มขืนฉัน และมีแม่ที่ทอดทิ้งฉัน แล้วก็ได้มาพบกับพระเจ้าซึ่งทรงสำแดงว่า

ฉันต้องยกโทษให้แก่คนทั้งสองอย่างหมดใจ คุณคงอยากจะพักเพื่อคิดใคร่ครวญเรื่องนี้สักหน่อย ก่อนที่จะอ่านเรื่องราวตอนจบในชีวิตของฉัน

พระเจ้าเรียกร้องให้เราเชื่อฟัง ไม่ใช่ถวายเป็นเครื่องบูชา

ฉันอธิษฐานคำอธิษฐาน "ขอพระองค์ยกโทษให้แก่ศัตรูของข้าพระองค์" ไปแล้ว และฉันก็ได้ยกโทษให้พวกเขาไปมากมายพอสมควรแล้ว พระเจ้าสอนฉันว่า "คนที่เจ็บช้ำ มักจะทำให้คนอื่นเจ็บช้ำด้วย" ฉันตระหนักว่าพ่อของฉันเป็นคนอมทุกข์ ซึ่งเป็นไปได้มากกว่าเขาได้รับความเจ็บปวด และเต็มไปด้วยวิญญาณราคะตัณหาจากการมีเพศสัมพันธ์กับคนในครอบครัวของเขา ฉันพูดกับตัวเองบ่อยๆ และอธิษฐานบ่อยๆ จนสามารถที่จะเลิกเกลียดพ่อได้ แต่ผ่านมานานหลายปีฉันเพิ่งรู้ตัวว่า ฉันคงต้องเดินทางต่อไปอีกยาวไกล ฉันได้ถวายเป็นเครื่องบูชาแก่พระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ทรงประสงค์ที่จะได้รับการเชื่อฟังอย่างสุดใจ

เมื่อฉันโตพอที่จะย้ายออกจากบ้านได้ ฉันแวะไปเยี่ยมพ่อกับแม่บ่อยมากไปเท่าที่จำเป็นจริงๆ เท่านั้น เมื่อท่านทั้งสองอายุมากขึ้น และสุขภาพเริ่มทรุดโทรม ฉันก็ส่งเงินไปช่วยเหลือน้ำเป็นระยะๆ และกลับไปเยี่ยมเยียนท่านช่วงสั้นๆ ตอนวันหยุด ฉันรู้สึกตื่นเต้นมากตอนที่พอกับแม่ได้ย้ายจากเซนต์หลุยส์ กลับไปอยู่แถบตะวันออกเฉียงใต้ของมิสซูรีซึ่งเป็นถิ่นเดิมของท่าน ซึ่งห่างไปเกือบสองร้อยไมล์ ตอนนี้นั้นฉันได้ข้ออ้างเพิ่มแล้วที่จะไม่ต้องเจอหน้าพอกับแม่บ่อยๆ

ในช่วงนั้น พันธกิจของเราก็เติบโตขึ้นมาก และเรารู้สึกตื่นเต้นในการช่วยเหลือผู้คนทั่วไป พระเจ้าทรงอนุญาตให้เราออกอากาศทางรายการโทรทัศน์ และฉันรู้ว่าฉันจำเป็นต้องกลับไปพูดคุยกับพ่อแม่ก่อนว่า ฉันอาจต้องเล่าเรื่องราวในชีวิตของฉันผ่านทางรายการโทรทัศน์ เพื่อจะได้เป็นประโยชน์ต่อคนอื่นๆ ฉันไม่รู้หรอกว่ามันจะลงเอยอย่างไร แต่ก็ทำให้ใจไว้วางใจว่าจะไม่ราบรื่นเท่าไรนัก ฉันรู้สึกประหลาดใจระคนกับยินดีมากที่พอบอกว่า ถ้าจำเป็นต้องทำอะไรก็ได้เลย พ่อเอ่ยว่า ตอนนั้นพ่อไม่รู้หรอกว่าการลวงละเมิดจะสร้างความเจ็บช้ำให้แก่ฉัน

มากมายอย่างไร แต่พ่อก็ไม่ได้กล่าวคำขอโทษใดๆ และดูเหมือนไม่ได้แสดงท่าทีว่าต้องการกลับใจใหม่ หรืออยากกลับสู่ความสัมพันธ์กับพระเจ้าแต่อย่างใด

เวลาผ่านไปอีกหลายปี พันธกิจของเราขยายต่อไปเรื่อยๆ สถานการณ์ระหว่างฉันกับพ่อแม่ก็ยังคงเป็นไปเช่นเดิม ทั้งสองท่านอายุมากขึ้น และสุขภาพก็ย่ำแย่ลงมาก เนื่องจากพ่อกับแม่ไม่ค่อยจะมีเงินค่าครองชีพอย่างเพียงพอ เราจึงส่งเงินไปช่วยท่านอย่างสม่ำเสมอ ฉันรู้สึกว่าคุณค่าของตัวเองค่อนข้างสูงมากแล้วที่ยอมทำแบบนั้น แต่ต้องรู้สึกตกใจมากที่พระเจ้าลำแตงว่า พระองค์ทรงคาดหวังให้ฉันทำมากกว่านั้นอีก

ความหมายที่แท้จริงของการอวยพรศัตรู

แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา (กระทำความดีเพื่อให้ใครบางคนได้รับประโยชน์จากความดีเหล่านั้น) จงให้เขายิ้มโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จ (สิ่งตอบแทน) ของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ (ร่ำรวย เข้มแข็ง เข้มขัน และบริบูรณ์) และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว

ลูคา 6.35

ถ้ารีบอ่านข้อพระคัมภีร์ข้างต้นนี้อาจจะลวกๆ เหมือนที่พวกเรามักจะทำกัน ฉันอยากให้คุณย้อนกลับไปอ่านถึงความหมายที่พระคัมภีร์กำลังบอกเราอย่างแท้จริงอีกครั้ง บำเหน็จของเรามาถึงเราเมื่อไหร่? มันจะมาถึงเราเมื่อเรากระทำการดีต่อศัตรูของเราด้วยท่าทีที่ดีต่อเขา

เช้าวันหนึ่ง ขณะที่ฉันกำลังอธิษฐานอยู่ ฉันรู้สึกว่าพระเจ้ากำลังตรัสในใจของฉันว่า พระองค์ต้องการให้ฉันพาพ่อแม่กลับมาอยู่ที่ เซนต์หลุยส์อีกครั้ง ให้ซื้อบ้านใกล้ๆ บ้านของเราให้ท่านอยู่ และให้ดูแลเอาใจใส่ท่านจนวันสุดท้ายของชีวิต ฉันสรุปทันทีว่า นั่นเป็นเสียงของมารที่พยายามจะทรมานใจของฉัน

ฉันจึงต่อต้านความคิดนั้นอย่างรุนแรงและพยายามลืมนั่นไป แต่ถ้าพระเจ้าพยายามพูดบางอย่างกับเรา พระองค์มักจะพูดซ้ำๆ จนกว่าเราจะยอมฟังพระองค์ ความคิดนั้นหวนกลับมาหาฉันอยู่เรื่อยๆ โดยเฉพาะในตอนที่ฉันพยายามจะอธิษฐาน ลองนึกภาพดูสิว่า พระเจ้าพยายามพูดกับฉันอยู่ในขณะที่ฉันก็กำลังอธิษฐานกับพระองค์ ฉันแน่ใจว่า ฉันต้องรีบๆ ทูลต่อพระองค์ถึงสิ่งสารพัดที่ฉันต้องการ แต่พระองค์ก็พยายามที่จะขัดจังหวะฉันอยู่นาน เพื่อจะบอกให้ฉันรู้ว่าพระองค์ต้องการอะไร

สุดท้าย ฉันคิดว่าคงต้องเอาความคิดเรื่องนี้ไปเล่าให้เดฟฟัง ซึ่งฉันก็แอบหวังว่า เดฟจะตอบว่ามันเป็นความคิดที่ไร้สาระ จะได้จบๆ เรื่องนี้ไปเสีย นั่นเป็นครั้งเดียวที่ฉันเตรียมใจพร้อมอย่างที่สุดที่จะยอมอยู่ใต้อำนาจของการฟังสามี! ฉันอยากให้เขาบอกปฏิเสธ แต่เขากลับไม่ทำ เขาตอบง่ายๆ ว่า "ถ้าคุณคิดว่าพระเจ้าทรงนำให้คุณทำอย่างนั้น เราก็น่าจะเชื่อฟังพระองค์นะ"

ฉันกับเดฟ ไม่ค่อยจะมีเงินเก็บมากนัก ถ้าจะทำตามที่พระเจ้าเรียกร้องให้เราทำครั้งนี้ เราต้องใช้เงินที่มีอยู่ทั้งหมด หรือไม่ก็เกือบทั้งหมดเลยทีเดียว เราไม่ได้ซื้อแค่บ้านให้พ่อกับแม่เท่านั้น แต่จะต้องซื้อรถยนต์ และเครื่องใช้ในบ้านทุกอย่างด้วย เพราะข้าวของที่พวกท่านมีอยู่นั้นใช้การไม่ได้แล้ว พระเจ้าทรงสำแดงให้ฉันเห็นอย่างชัดเจนว่า พระองค์ต้องการให้ฉันดูแลพ่อแม่เป็นอย่างดี และปฏิบัติต่อท่านราวกับว่าท่านเป็นพ่อแม่ที่ยอดเยี่ยมที่สุดในโลก

เนื้อหาของฉันกริดร่องไปตลอดทางเซียวละ พระเจ้าเรียกร้องให้ฉันทำแบบนี้ได้อย่างไร? พระองค์ลืมนไปแล้วหรือว่าพ่อกับแม่ไม่เคยทำอะไรเพื่อฉันเลยนะ? พระเจ้าไม่สนใจเลยหรือว่า พ่อแม่เคยทำร้ายจิตใจฉันอย่างรุนแรงมาแล้ว และไม่เคยปกป้องดูแลฉันเลยในเวลาที่ต้องการทำท่าน? พระเจ้าไม่ทราบหรือไม่สนใจเลยหรือว่าฉันรู้สึกอย่างไร?

ฉันยอมทำตามทุกอย่างที่พระเจ้าเรียกร้องให้ทำ โดยที่ไม่มีอารมณ์ความรู้สึกด้านบวกใดๆ เข้ามาเป็นแรงใจเลย พ่อกับแม่ย้ายกลับมาอยู่เซนต์หลุยส์ ห่างจากบ้านของเราไปประมาณแปดนาทีกว่า และเราเอาใจใส่ดูแลในความต้องการทุกอย่างของท่าน ยิ่งท่านอายุมากขึ้นเท่าไร ค่าใช้จ่ายต่างๆ ก็เพิ่มขึ้นตาม พ่อเอย่ยากแสดงความรักซึ่งใจอยู่บ้าง แต่ท่านก็ยังคงมีนิสัยดุๆ และจู้จี้

ซึ่บ่นอย่างที่เคยเป็นมาอย่างเดิม

เวลาผ่านไปสามปีนับตั้งแต่เรายื่นมือเข้ามารับผิดชอบดูแลค่าใช้จ่ายทุกอย่างของท่าน ตอนเช้าวันขอขอบคุณพระเจ้า แม่โทรมาบอกว่า พ่อร้องไห้มาเป็นอาทิตย์แล้วและอยากให้ฉันไปคุยอะไรบางอย่างกับเขา ฉันกับเดฟจึงไปหาท่าน และพ่อได้ขอให้ฉันยกโทษในสิ่งที่ท่านได้ทำกับฉันในวัยเด็ก ท่านร้องไห้ไม่ยอมหยุด และร้องขอให้เดฟยกโทษให้ท่านด้วย ท่านบอกว่า "ผู้ชายส่วนใหญ่ต้องเกลียดพ่อในเรื่องนี้ แต่เดฟกลับไม่เคยคิดแก้แค้นอะไรเลย มีแต่แสดงความรักต่อพ่อ" เราบอกกับพ่อว่า เรายกโทษให้ท่านแล้ว และเราถามพ่อว่าท่านต้องการโทษขอการอภัยโทษบาปจากพระเจ้า และต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดหรือไม่ พ่อตอบยืนยันว่าต้องการ เราจึงพากันอธิษฐานและพ่อก็บังเกิดใหม่ทันทีในตอนนั้น พ่อขอให้ฉันทำพิธีบัพติศมาให้ท่าน อีกสิบวันต่อมาเราจึงจัดพิธีที่โบสถ์ของเราในกลางเมืองเซนต์หลุยส์ ฉันยืนยันได้เลยว่า อีกสี่ปีถัดมา ฉันเห็นการเปลี่ยนแปลงอย่างแท้จริงเกิดขึ้นในชีวิตของพ่อ พ่อตายตอนอายุแปดสิบหก และฉันรู้ว่าท่านได้อยู่ในสวรรค์แล้ว

ตอนที่พระเจ้าตรัสกับฉันเพื่อให้ซื้อบ้านให้พ่อกับแม่นั้น ฉันยังไม่รู้หรอกว่าผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้นตามมานั้นคืออะไร ความรักที่พระเจ้าของคุณของพระเจ้าได้ทรงสำแดงให้พ่อเห็นผ่านทางเรานั้น ได้หลอมจิตใจอันแข็งกระด้างของท่านเปิดทางให้ท่านได้มองเห็นความสว่าง แม้ยังคงมีชีวิตอยู่ในขณะที่ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้ ท่านอายุแปดสิบเจ็ดปี อาศัยอยู่ในบ้านพักคนชราซึ่งมีคนคอยดูแลโดยเราเป็นคนออกค่าใช้จ่ายให้ ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าแล้ว ถึงแม้สุขภาพของท่านไม่ค่อยดี ดูเหมือนท่านยังคงมีความสุขกับชีวิตดีทุกวัน ฉันรู้สึกเศร้าที่แม่ต้องเป็นทุกข์ใจกับข่าวการตายของน้องชาย แต่พระเจ้าก็ทรงประทานพระคุณแก่ท่านมาก ท่านรับมือกับข่าวนี้ได้ค่อนข้างดี

ข้อพระคัมภีร์ที่ฉันหยิบยกมาข้างบนนี้บอกว่า เราต้องทำความดีต่อศัตรูของเรา และมีใจกรุณาต่อเขา... แล้ว บำเหน็จของเราก็จะยิ่งใหญ่ ฉันใช้เวลาถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้าอยู่หลายปี แต่ไม่ได้เชื่อฟังพระองค์อย่างแท้จริง ฉันทำหน้าที่ต่อพ่อแม่ เท่าที่จำเป็นต้องทำ และยังคงมีความรู้สึกขมขื่นแฝงอยู่ด้วย แต่พระเจ้ามีแผนการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้น พระองค์มีพระประสงค์ที่จะ

ให้ฉันทำมากกว่านั้น และพระองค์มีพระประสงค์ที่จะให้ฉันได้รับมากกว่านั้น ฉันได้รับการปลดปล่อยอย่างใหญ่หลวงในจิตใจของฉัน เพราะรู้ว่าฉันได้เชื่อฟังพระเจ้าอย่างเต็มที่แล้ว ฉันได้พบความยินดีในการที่ได้นำพ่อ ผู้ซึ่งเคยชมชื่นฉันมากกว่าสองร้อยครั้ง มารู้จักกับพระเจ้าและทำพิธีบัพติศมาให้แก่ท่าน เรายังเชื่อมั่นว่า พระเจ้าจะทรงเปิดประตูให้เราได้ช่วยเหลือผู้คนอีกหลายล้านคน หลังจากที่เรารู้ได้เชื่อฟังพระองค์อย่างเต็มที่แล้ว เราเริ่มแปลรายการโทรทัศน์ของเราเป็นภาษาต่างๆ ซึ่งตอนนี้มีการออกอากาศมากกว่าสี่สิบภาษาในประเทศต่างๆ มากกว่าสองในสามของโลกแล้ว ผู้คนนับพันนับหมื่นกำลังต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขา และกำลังศึกษาพระวจนะของพระเจ้าผ่านทางพันธกิจต่างๆ

พระเจ้าช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก พระองค์ทรงประทานพระคุณเพื่อให้เราสามารถทำสิ่งต่างๆ ซึ่งตามลำพังตัวเราเองนั้นเราคงไม่ยอมทำ และคงทำไม่ได้ ฉันสามารถรักผู้ชายที่เป็นต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานในชีวิตของฉันได้อย่างไร? ฉันสามารถรักแม่ซึ่งทอดทิ้งฉันในท่ามกลางสถานการณ์แบบนั้น และไม่ยอมช่วยเหลืออะไรฉันเลยเมื่อฉันร้องวิงวอนขอความช่วยเหลือได้อย่างไร? เพราะพระเจ้าทรงมีแผนการที่แตกต่างไปจากเรา พระองค์ทรงเสริมกำลังเราให้สามารถทำในสิ่งที่เราไม่เคยนึกคิดว่าจะทำ รวมทั้งการยกโทษให้แก่คนที่ใช้เราเป็นเครื่องมือ และลวงละเมิดเราด้วย พระเจ้าทรงแสนดี ถ้าเรายอมต่อพระองค์ พระองค์ทรงประสงค์ที่จะให้คุณความดีของพระองค์ไหลผ่านชีวิตเราไปสู่คนอื่น

คุณได้ฟังเรื่องราวชีวิตของฉันฉบับรวบรัดไปแล้ว ฉันรู้ว่าคุณๆ ส่วนใหญ่ก็มีเรื่องราวในชีวิตของตัวเองด้วย บางที เรื่องราวของบางคนอาจน่าตกใจยิ่งกว่าเรื่องของฉันก็เป็นได้ พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะประทานพระพรสองเท่าเพื่อชดเชยความยากลำบากต่างๆ ที่คุณเคยประสบมา พระองค์ประสงค์ให้คุณมีชีวิตอยู่ท่ามกลางบำเหน็จรางวัลอันบริบูรณ์ของพระองค์ อย่าให้มีสิ่งใดมาหยุดยั้งคุณได้ จงให้รางวัลตัวเองด้วยการ... ยกโทษ

เกี่ยวกับผู้เขียน

จอยซ์ ไมเออร์ เป็นหนึ่งในอาจารย์สอนพระคัมภีร์ชั้นนำของโลกที่เน้นคำสอนเชิงปฏิบัติ จอยซ์ เป็นนักเขียนหนังสือขายดีอันดับ 1 ของนิตยสาร ค ไทมส์ เธอเขียนหนังสือสร้างแรงบันดาลใจมากกว่าเก้าสิบเล่ม เช่น การดำเนินชีวิตเหนือความรู้สึก, ความคิดที่ทรงพลัง, หนังสือคำสอนในชุด สนามรบในความคิดทั้งหมด, และนวนิยายอีกสองเรื่อง ได้แก่ เพนนี่, และ นาทีไดนาทีหนึ่ง, และหนังสืออื่นๆ อีกมากมายหลายเล่ม จอยซ์ ยังได้ผลิตเทปคำสอนหลายพันเรื่อง, และคลังวิดีโอคำสอนครบชุด รายการวิทยุและโทรทัศน์ ชีวิตเปี่ยมสุขทุกวันของจอยซ์ ออกอากาศไปหลายสถานีทั่วโลก จอยซ์ เดินทางไปจัดประชุมใหญ่ในหลายแห่งทั่วโลก จอยซ์ และเดฟ สามีของเธอ มีบุตรด้วยกันสี่คน ทั้งหมดอาศัยอยู่ในเมืองเซนต์หลุยส์ มิสซูรี

หนังสืออื่นๆ ที่เขียนโดยจอยซ์ โบเออร์

สนามรบในความคิด
กระบวนการสร้างผู้นำ
พระวณะ พระนาม พระโลหิต
ถ้าไม่ใช่เพราะพระคุณ
รากแห่งความขมขื่น
การตัดสินใจครั้งสำคัญที่สุด
มาลัยแทนซีเกล้า
วิธีฟังพระสุรเสียง
ความรักยิ่งใหญ่ที่สุด
ความคิดที่ทรงพลัง
การปฏิบัติด้วยความรัก
100 วิธีทำชีวิตให้เรียบง่าย
บอกเขาว่าเรารักเขา
สันติสุข

หนังสืออื่นๆ ที่จัดพิมพ์โดยรายการชีวิตเปี่ยมสุขทุกวัน
เดบโตฝ่ายวิญญาณ
(เขียนโดย ดอน คลาวเวอร์ส)
อย่าตกเป็นเหยื่ออีกเลย
(เขียนโดย ดอน คลาวเวอร์ส)

"การผูกใจเจ็บคนที่เคยทำร้ายชีวิตคุณ
ก็ไม่ต่างอะไรกับการที่คุณดื่มยาพิษโดยหวังว่าจะทำให้ศัตรูของคุณตาย
การที่เราไม่ยอมยกโทษ จะเกิดผลร้ายต่อเรามากกว่าคนอื่นใดทั้งสิ้น"

—จอยซ์ ไบเออร์

ด้วยเนื้อหาแนวเปลี่ ยนแปลงจิตใจใหม่เพื่ อเอาชนะปัญหายุ่งยากในชีวิต ซึ่งเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเธอ จอยซ์ ไบเออร์ เน้นถึงทำที่ที่ ก่อให้เกิดผลเสียร้ายแรงที่สุดต่อชีวิตเรานั้นคือ ความโกรธ ความโกรธเป็นต้นเหตุของความสัมพันธ์ที่แตกหัก อารมณ์ร้อนไม่หลับ ความดันโลหิตสูง และเนื้อร้ายต่าง ๆ ความโกรธทำลายความสัมพันธ์ชีวิตสมรสและครอบครัว ทำให้จิตใจขาดสันติสุข ความโกรธเป็นเรื่องยากที่จะรับมือสำหรับคริสเตียนหลายคนซึ่งได้รับคำสอนมาตั้งแต่วัยเด็กว่า "คริสเตียนที่ดีจะต้องไม่โกรธ" จอยซ์ ได้อธิบายให้เราเห็นว่า ถ้าเรารู้จักควบคุมความโกรธได้อย่างเหมาะสม มันคือสัญญาณบ่งบอกว่ามีบางอย่างที่ผิดปกติเกิดขึ้น ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไข

ในหนังสือเล่มนี้ จอยซ์ ได้เจาะลึกถึงประเด็นปัญหาเรื่องความโกรธ เปิดโปงถึงรากเหง้าของความโกรธ, รูปแบบต่าง ๆ ของความโกรธ, ผลร้ายของการใช้ชีวิตอยู่กับความโกรธ และสุดท้ายกล่าวถึงกระบวนการในการยกโทษ

ทำไมต้องยกโทษ? เพราะการยกโทษคือคุณมุ่งนำไปสู่อิสรภาพ หลุดพ้นจากผลร้ายในด้านต่าง ๆ ของชีวิต ซึ่งเกิดจากความโกรธ

คุณจะยกโทษได้อย่างไร? เชื้อหรือไม่ มันเป็นไปได้ที่คุณจะยกโทษ จอยซ์หยิบยื่นพิมพ์เขียวในการแก้ปัญหาความโกรธ ซึ่งจะนำการเยียวยาเข้าสู่ชีวิตของคุณได้อย่างแท้จริง โดยเน้นด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- เปิดหน้าฉากความโกรธ ซึ่งคุณเองอาจยังไม่รู้ตัวด้วยซ้ำ
- วิธีรับมือกับคนซี้โมโห
- การใช้ความโกรธในทางสร้างสรรค์
- ฤทธิ์เดชแห่งการเผชิญหน้าโดยใช้แนวทางของพระเจ้า
- ความสำคัญของการยกโทษให้ตัวเอง
- ทำความเข้าใจบทบาทของพระเจ้าในการยกโทษ
- วิธีปล่อยวาง มอบไว้กับพระเจ้า

จอยซ์ เข้าใจดีว่าชีวิตไม่ได้ยุติธรรมเสมอไป แต่ถึงกระนั้น เราก็ก็น่าจำเป็นต้องปล่อยให้ความโกรธมาทำลายความสุข และสุขภาพของเรา

เมื่อคุณใช้แนวทางนี้ในการเผชิญหน้าและจัดการแก้ไขปัญหาความโกรธในชีวิตของคุณ คุณจะพบว่า โดยการทรงช่วยเหลือของพระเจ้า คุณสามารถมีสันติสุขที่แท้จริงได้